

VÉRÓK TÜNDE

TE DÖNTESZ!

SZELLEM ÉS LÉLEK

II.

***Lépésről, lépésre,
egyre közelebb Istenhez***

Elérhetőség: veroktunde@gmail.com

Hódmezővásárhely, 2017

TARTALOMJEGYZÉK

Expozé	4
A jó és a gonosz tudása.....	6
Kié vagyunk?	10
Isten kezében.....	15
A kapcsolat.....	18
A bizalom.....	24
Isten csodái.....	31
Isten nélkül.....	39
Isten gyermekei	44
A kijelentés	46
Út a pokolba	49
Az akadály	58
Mese vagy valóság?.....	63
Illúzió az élet?	68
Ne aggódjatok!	71
Miről ismerjük meg?	76
...Ti pedig nem így tanultátok... ..	83
A születés	89
Hit a gyakorlatban	93
Hit, bizalom és szeretet.....	101
Engedelmesség 2	107
A szegénység.....	113
A gondoskodás.....	118
A segítség.....	124
Mi a legfontosabb?	132

Az idő	138
A fájdalom	143
Van remény!.....	150
Az elmúlás	153
Adni öröm!.....	157
A szeretetről.....	164
A szeretet dicsérete.....	169
A párkapcsolat.....	173
Az energia	182
Példamutatás	187
Szellem és lélek.....	191
Miért engedi meg Isten?	203
Összegzés.....	209

Expozé

A Szellem és lélek című könyv példát mutat mindazoknak, akik keresik a helyüket az életben, keresik az élet értelmét!

Van élet az élet után! Azonban nem mindegy, hogy hova kerülünk! Nem múlhat el úgy az életünk, hogy ne tudjunk arról, hogy itt kell megtalálnunk az Utat, /Jézus Krisztust/ „hazafelé!”

A Lélek és Szellem könyv részletesen foglalkozik azzal, hogy mi játszódik le a lelki és szellemi életünkben, amíg be nem következik az újjászületésünk, majd mi vár ránk az újjászületés után?

Azt is megtudhatjuk, hogy mi történik akkor, ha nem törődünk azzal, hogy mi fog be következni az életünkben, ha figyelmen kívül hagyjuk Istent.

Útmutatást kapunk a mindennapi élethez, hiszen nem tudhatjuk, hogy milyen veszélyben vagyunk addig, amíg meg nem tapasztaljuk a tragédiákat, és Isten ki nem ment bennünket onnan!

Csak később döbbenünk rá arra, hogy Isten nélkül milyen esendők, milyen kicsik, milyen tehetetlenek vagyunk!

Bár azt hisszük, mégis igaz, hogy magunktól nem tudunk jó megoldást találni, amikor „összecsapnak feletünk a hullámok”, és nem tudunk kijutni a lelki válságainkból. Ha olyan kilátástalan helyzetbe kerülünk, hogy akár az e világi életünkről is képesek volnánk lemondani, mert már nem bírjuk elviselni a ránk nehezedő terheket,

akkor jön Jézus, és várja, hogy tőle kérjünk segítséget, tőle kérjünk útmutatást!

Örömhír! Bármilyen nehézséget élünk át, van kiút! Nincs olyan rossz helyzet, amiből Isten ki ne tudna bennünket vezetni!

Életünk tele van kihívásokkal és buktatókkal. Sokszor olyan nehézségekkel állunk szembe, amit bármennyire szeretnénk, mégsem tudunk megoldani.

Mindennap döntéseket kell hoznunk, azonban a döntéseink következményeit már nem mi irányítjuk, azok tőlünk teljesen függetlenül következnek be.

A pozitív, illetve a negatív hatások attól függnék, hogy milyen megoldásokat választunk.

Tehát semmiféleképpen nem mi irányítjuk az életünket, de az akaratunkat igen, és a lelki életünk bonyolultsága is a döntéseink következménye!

A jó és a gonosz tudása

„És parancsolt az Úr Isten az embernek, mondván: A kert minden fájáról bátran egyél. De a jó és gonosz tudásának fájáról, arról ne egyél: mert amely napon eszel arról, bizony meghalsz.

... Avagy talán ettél a fáról, melytől tiltottalak, hogy arról ne egyél?

És monda az ember: Az asszony, akit mellém adtál, ő adott nékem arról a fáról, úgy ettem. És mondta az Úr Isten az asszonynak: Mit cselekedtél? Az asszony pedig mondta: A kígyó ámított el engem, úgy ettem.

És kiűzte az embert, és oda helyezette az Éden kertjének keleti oldala felől a Kerubokat és a villogó pallos lángját, hogy őrizték az élet fájának útját.”

/1Mózes 2,26-17, 11b-13, 24./

Egyszerű „emberi ésszel” túl szigorúnak érezzük Ádám és Éva kiűzését az Édenből, amiért becsapta őket a kígyó. Úgy gondoljuk, hogy nem voltak tisztában azzal, hogy engedetlenségükkel milyen nagy bajt zúdítanak a nyakukba.

Ők nem tudták és mi sem tudjuk, hogy a legkisebb ellenkezés, vagy engedetlenség Istennel szemben, a kapcsolatunk azonnali megszakítását jelenti.

A Sátán elhitette Ádámmal és Évával, hogy ha ismerik a jót és a gonoszt, akkor ugyanolyan ismerettel és hatalommal rendelkeznek majd, mint Isten; mindent tudni fognak!

Nagy csábítás volt ez, hiszen az emberi természetünk mindig mindent tudni akar!

Az első emberpár eddig csak a jót ismerte és harmonikus kapcsolatban voltak az Úrral.

A Sátán tisztában van azzal, hogy a jót lehet fokozni a „még jobb” elhitetésével.

Ez a mai napig is így van! Hiszen nincs az a jó, amivel elégedettek lennénk, mert annál mindig van még jobb! Tehát a Sátán az emberpár becsvágyát célozta meg sikeresen! Ezután valóban „megnyílt” az értelmük és megváltozott a jellemük.

Elég egy „kis” engedetlenség ahhoz, hogy az egész személyiségünk megfertőződjön a rosszra való hajlammal! Így az egyik bűn, követi a másikat!

Például Ádámnak és Évának feltűnt, hogy meztelenek. Eddig is azok voltak, de ez nem zavarta őket. A Bűnbe esés után szégyellték magukat és elbújtak Isten elől.

Amikor Isten rákérdezett, hogy Ádám evett-e a tiltott fa gyümölcséből, a férfi azonnal Évára hárította a felelősséget, Éva pedig a kígyóra.

Itt valójában az történt, hogy nem ismerték be és nem bánták meg a tettüket, hanem igyekeztek egymásra „kenni” a vétküik súlyát.

Talán valamit enyhített volna valamit a bűnükön, ha megbánást éreznek és bevallják Istennek, hogy engedetlenek voltak Vele szemben, és bocsásson meg nekik, de ez nem történt meg.

Mindketten igyekeztek kibújni a felelősség alól.

A bűn „láthatatlanul” bejutott a lelkükbe, ami nagyon rövid időn belül meggyökerezett bennük!

Mi is ezzel a rosszra való hajlammal születünk és élünk, ezt örököltük az első emberpártól és a szüleinktől!

A lelkünkben születésünkkor már bennünk van a rosszra való hajlam.

Ezért sem egyszerű hívő embereknek lennünk, mivel sok minden meggátol abban, hogy valóban élő kapcsolatban legyünk az Atyával és Jézus Krisztussal. Emiatt nehéz és bonyolult eljutni a tényleges Isten megtapasztalásig.

Ahhoz, hogy a közvetlen kapcsolat létrejöjjön, előbb meg kell tisztulnia a lelkünknek, ezután Isten, ebbe a megtisztult lélekbe ad életet.

A buktató ott van, hogy a keresztyének többsége soha nem tapasztalja meg azt a csodálatos kapcsolatot Jézussal, aminek természetesnek kellene lennie.

Ez többnyire azért van, mert a legtöbben Isten ügyét tartják fontosnak és nem a közvetlen kapcsolatot.

Amíg nem tudjuk átadni Jézus Krisztusnak az életünk irányítását, amíg nem bízunk meg annyira Benne, hogy mindent ami fontos, átadjunk Neki, addig semmi köze nem lesz hozzánk! Többek között azért sem, mert hajlamosak vagyunk olyan döntéseket hozni, amit Isten nem tart jónak.

Csak akkor tudjuk szétválasztani a jót a rossztól, ha állandó kapcsolatban vagyunk az Úrral, és figyelmeztet, mit szabad, és mit nem szabad tennünk.

E nélkül sajnos az tapasztalható, hogy sokszor nem tartjuk a bűnt bűnnek, hiszen nem látjuk a dolgok mélységét és azok következményeit! Ez csak akkor válik világgossá, ha valóságos kapcsolatunk van Jézus Krisztussal.

Abban a hitben telnek a napjaink, hogy jó emberek vagyunk.

Sokan élnek köztünk olyan keresztények, akik tökéletesen elégedettek a hitéletükkel, holott nincs meg bennük Jézus Krisztus élete.

Kié vagyunk?

„Én tudom, mi a tervem veletek – így szól az Úr: békességet és nem romlást tervezek, és reményteljes jövőt adok nektek. /Jer. 29,11/

Olyan „erős, határozott” akarattal születünk és rendelkezünk, amely állandóan uralkodni, uralni és irányítani akarja nem csak a saját életünket, hanem mások életét is.

Megfigyelhetjük, hogy már csecsemőkorban elindul a gyermek és testvéreik, de a gyermek és a szülei közötti folyamatos „harc”, hogy kinek az akarata erősebb, kinek az akarata irányítsa a családtagokat?

Sok-sok kisgyermek kezelhetetlenné válik, ha a szülők nem figyelnek rájuk, vagy engedékenyséjük miatt, akaratlanul is átadják az irányítást gyermekeiknek. Ebben az esetben, mindenki élete káosszá válik a családban.

Mivel az akaratunkban nagymértékű uralkodni vágyás van, ezért, ha minél nagyobb teret kap az akarat, annál nagyobb a veszélye annak, hogy a személyiségünk torzulni fog!

Észre sem vesszük és érzelmileg már olyan „hatalommal” rendelkezünk mások felett, hogy elhisszük; mi mindig jó döntéseket hozunk, és csak az a tökéletes megoldás, amit mi alkalmazunk.

Ha viszont az akaratunk ritkán, vagy sohasem érvényesül, akkor beletörődünk abba, hogy mások mondják meg, hogy mit kell tennünk, s ezáltal akaratgyengévé válunk. Állandóan kell valaki, aki megmondja, hogy mit tegyünk, vagy mit ne tegyünk? Képtelenek vagyunk az

önállóságra, képtelenek vagyunk önálló döntések meghozatalára.

Felnőttkorban a folyamatos kudarcok, melyek az akaratunkat csorbítják, megkeseredett emberekké tehetnek, s megbetegíthetnek minket.

Előfordul, hogy pótcselekvésekbe menekülünk.

Nehéz megtalálni az arany középutat, a harmóniát, de Istennel ez sem lehetetlen!

Tehát úgy születünk meg, hogy az akaratunk, amely uralkodásra vágyik, már bennünk van.

Az akaratunk megegyezik a lélekkal, és a lélek az, amit a Sátán megrontott Ádámnál, amit minden ember örököl tőle.

Nem kell ahhoz bűnt vagy bűnöket elkövetnünk, hogy bűnös emberekké váljunk, elég nekünk az erős akaratunk ahhoz, hogy az eredendő bűn bennünk legyen.

Tulajdonképpen mindent az akarat irányít, ami mindig többet és többet akar, így hosszabb távon nem tud megelégedni.

Azonban Jézus Krisztus azért jött a világba, azért szenvedett értünk, és azért áldozta oda magát, hogy lehetőségünk nyíljon arra, hogy megszabaduljunk a bűnös akaratunktól.

Az Úr Szent Szellem /Lélek/ meg akarja tisztítani, helyre akarja hozni az akaratunkat, ám ahhoz át kell engednünk Neki!

A bűnbeesés előtt Ádám akarata mindig megegyezett Isten akaratával. Ez belső harmóniát jelentett Isten és Ádám között.

Addig minden szép, minden tökéletes volt, amíg Ádám és Éva akarata olyan nem akart lenni, mint Isten.

Gyakorlatilag olyanok voltak, de ők tudni akarták a jót és a gonoszt is. Ha pedig az elégedetlenség bekerül az ember lelkébe, akkor Isten nem vállalhat semmilyen közösséget vele, hiszen Istenben nincs semmi gonoszság!

Ezért csak olyan emberrel lehet kapcsolata az Úrnak, aki hajlandó átadni az irányítást az élete felett, aki hagyja, hogy a Szent Szellem /Lélek/ elkezdje a lelke és szellem megtisztítását, mely által fokozatosan helyreáll közöttük a lelki-szellemi harmónia.

Tehát helyreáll az eredeti állapot!

Ez emberileg nézve lehetetlennek tűnik. Az is! **De Istennek semmi sem lehetetlen!**

Ő újra helyre tudja állítani ezt az eredeti állapotot!

Azonban ahhoz, hogy ez valóban bekövetkezzen, nekünk is akarnunk kell! Annyira, hogy képesek legyünk lemondani bármiről, ami eddig fontos, vagy kedves volt számunkra.

El kell döntenünk, hogy nekünk mi, illetve ki a fontosabb?

Az Úr mindentől „megszabadít”, ami azelőtt fontos volt nekünk! Ez a kezdete a valós keresztény életnek!

Szem előtt kell tartanunk, hogy elsősorban Istent kell szeretnünk, és csak utána jöhet bárki, illetve bármi más!

Mindig Isten legyen az első helyen a szívünkben és a gondolatainkban!

Istenért, Jézus Krisztusért lemondunk az önmagunkhoz való jogunkról! Átadjuk a teljes irányítást az életünk felett, és úgy rendelkezik velünk, ahogyan jónak látja.

Ettől kezdve nincs beleszólásunk se a saját életünkbe, se mások életébe! Igaz, hogy ***nem is akarunk beleszólni, már nem vágyunk rá!***

Ezután az Úr mindig meg fogja mondani, hogy mit tegyünk, és mit ne tegyünk meg.

Ha nem azt tesszük, amit tenni kellene, akkor megszűnik a kapcsolatunk Jézus Krisztussal, és ez elviselhetetlen állapottá válik.

Amikor már tudjuk milyen „Tőle függeni”, és ez a függés egyik pillanatról, a másikra megszűnik, elviselhetetlen hiányérzetet kelt, és mindent elkövetünk azért, hogy újra helyreálljon Vele a kapcsolat!

Ezért is nagyon fontos az engedelmesség!

Engedelmesség nélkül nincs közösségünk Istennel!

Ez nagyon kegyetlenül hangzik, de nem az, mert ettől a ponttól kezdve változik meg pozitívan az életünk!

Amíg nem tapasztaljuk meg Isten csodálatos szeretetét és gondoskodását, addig nem hisszük el, hogy Isten nálunk jobban irányíthatja az életünket!

Engedelmességünk révén, beindul egy harmonikus élet, amelyet azelőtt soha nem tapasztaltunk meg.

Isten szeretné az uralkodni vágyó, makacs akaratunkat megtisztítva egybeszerkeszteni az Ő akaratával. Szeretné, ha a két akarat megegyezzen, és ebből egy csodálatos kapcsolat jöjjön létre!

Ehhez azonban először kudarcokba kell, hogy vezessen bennünket, hogy valóban elhiggyük, hogy az akaratunk egyedül Isten akaratával egyesülhet, és csak ebben az esetben érzük el az életünk értelmét, a mindennel való megbékélést.

Ezután is sok mindent kell még megtanulnunk, de már jó úton haladunk!

„Abból a szempontból kell néznünk az életünket, hogy csak egyetlen célból vagyunk itt, azért hogy foglyok legyünk Krisztus diadalmenetében. Nem vagyunk Isten kiállítási tárgyai. Azért vagyunk itt, hogy egy valamit bemutassunk: mindenestül Jézus Krisztus foglyai-ként élünk.

... Szégyenletes, ha a keresztyén ember arról beszél, hogy ő fog győzni. A Győztesnek olyan teljesen kell győznie felettünk, hogy a győzelem mindig az Övé legyen, mi pedig általa legyünk „felettebb diadalmasok” /Róm. 8,37/. Oswald Chambers

„Én, az Úr, erősen fogom jobb kezedet, és ezt mondom neked: Ne félj, én megsegítlek! /Ézs. 41,13/

Isten kezében

„És mikor arra a helyre jutott, feltekintvén Jézus, látta őt, és mondta néki; Zakeus, hamar szállj alá; mert ma nékem a te házadnál kell maradnom. És sielve leszállt, és örömmel fogadta őt.” /Lukács 19, 5-6./

Nem véletlen, hogy itt élünk a Földön! Mi akartunk ide megszületni, mi vállaltuk, hogy keresni fogjuk az Úrral a kapcsolatot, és mi ígértük meg, hogy az akaratátadással megengedjük, hogy végleg megtisztítsa a lelkünket a Szent Szellem, mely által örökölhettük a mennyei földet!

Mi akartunk idekerülni, mi akartunk megváltozni! Mégis elfelejtettünk mindent!

Nagyon nehéz a figyelmünket az Úrra koncentrálni, hiszen a napi problémák, a munkahelyi és az otthoni feladatok, sokszor elterelik a figyelmünket Jézus Krisztusról.

Nehéz az életünk, és ezek a nehézségek nem engedik, hogy valóban beválsuk az ígéletünket.

Pedig nem volna szabad elfeledkezni arról, hogy mindannyian Isten kezében vagyunk! Neki köszönhetjük, hogy itt élhetünk a Földön!

Isten ma is meglátogat bennünket! Sajnos, sokszor észre se vesszük, nem is tudunk róla. Pedig életünk folyamán többször is eljön.

Készek vagyunk-e arra, hogy fogadjuk Őt?

Váratlanul jön, és nem mindegy, hogy többnyire még nem készültünk fel, és nem tudjuk fogadni, vagy mindig készenlétben vagyunk, és szívesen látjuk vendégül?

Nem mindegy, hogy kudarcok, vagy áldások lesznek-e az Ő látogatásai?

Észre vesszük-e ezt, vagy sem? Felismerjük-e Őt a látogatások alkalmával? Mert ha nem vagyunk felkészülve a látogatásaira, akkor kénytelen az életünket mindaddig kudarcokba vezetni, amíg „fel nem ébredünk”, amíg rá nem jövünk, hogy az Úr fel akarja hívni a figyelmünket önmagára!

Azt akarja, hogy felismerjük, és megértsük, hogy nélküle nincs élet, ezért kell együtt élnünk Vele, hogy minél többen megmeneküljünk, üdvözlünk még az e világi életünkben, és a földi élet után, a mennybe kerüljünk!

Isten megengedi, hogy fájdalmas élményeket éljünk át. Megengedi, hogy szenvedjünk az életkörülményeink miatt, hátha ezután segítségül hívjuk Őt, és hátha belátjuk, hogy nélküle nem tudunk boldogulni, nem tudunk élni!

A kudarcokat és a nehézségeket sokszor alig bírjuk elviselni. Panaszkodunk, elmondjuk másoknak, hogy milyen szerencsétlenek vagyunk, amiért a bajaink bekövetkeztek, és nem gondolunk arra, hogy pont a miatt kell ezeket átélnünk, hogy észrevegyük Istent!

Sajnos, sokan nem tudják ezt, és nem is fogadják el! Ezért egy idő után már nem az Úr vezeti az életüket, mert nem bíznak meg az irányításában, nem mernek a „Láthatatlanba” kapaszkodni, ezáltal a láthatatlan világba belépni, mert ez az emberi értelemmel ellenkezik!

Nem értik a velük történt dolgokat, pedig az embereknek nem az eszükkel kellene a döntő lépést mérlegelniük, mert ésszel nem lehet felfogni Istent!

Hittel és szeretettel lehet kapcsolatunk Istennel! ***Engedjük át az életünket az Úrnak!***

„Azért szeret engem az Atya, mert én leteszem az én életemet, hogy újra felvegyem azt.

Senki sem veszi azt el én tőlem, hanem én teszem le azt én magamtól.” /Lukács 10,17-18a./

Tehát itt az ideje az akaratátadásnak! Tegyük le az életünket úgy, ahogyan Jézus is letette! Legyünk engedelmesek Istennek!

Itt az ideje annak is, hogy megértsük, az életünk csak abban az esetben működhet jól, ha Jézus Krisztus akarata irányítja azt!

Ne bánkódjunk a múltban bekövetkezett tragédiákon, problémákon, ne sírjunk az elrontott életünk, vagy a veszteségeink miatt, hanem fogadjuk el Krisztus ajánlatát! Ő minden nehézségen átvezet minket úgy, hogy az „út” egyre könnyebbé válik még akkor is, ha a kívülállók ezt nagyon nehéznek látják!

Jézussal a legnehezebb életkörülmény is könnyebb!

Mindenkor mondjunk hálákat, mert ebben gyönyörködik Isten!

Abban az esetben, ha Isten akarata szerint élünk, akkor a látogatásai áldássá válnak! Legyünk éberek!

„... Aki ismeri az én parancsolataimat és megtartja azokat, az szeret engem; aki pedig engem szeret, azt szereti az én Atyám, én is szeretem azt, és kijelentem magamat annak.” /János 14,12-21./

A kapcsolat

„A mai kegyeskedő ébredési mozgalmak mit sem tudnak az Újszövetség kemény valóságáról és igazságairól, semmit arról, ami Jézus Krisztus halálát nélkülözhetetlenné teszi; csak kegyes légkörre, imádságra és áhítatra vágnak. Az ilyenféle vallásos élmény sem nem természetfeletti, sem nem csodálatos. Nem Isten szenvedése árán kellett megszerezni, nincs ott rajta a Bárány vére, nincs rajta a Szentlélek ismertetőjele, amire ránézve az emberek csodálkozva mondják: „Ez a mindenható Isten munkája.” Pedig erről beszél az Újszövetség és semmi másról.” /Oswald Chambers/

A születésünk által, nemcsak a bűnös hajlamot örököltük, hanem a kiszolgáltatottságot is magunkkal hoztuk. Ugyanolyan kiszolgáltatottak vagyunk, mint születésünk előtt.

Akkor is azok vagyunk, ha látszólag jólét vesz körül bennünket. Akkor is kiszolgáltatottak vagyunk, ha sikert, sikerre halmozunk, ha mindent elértünk, amit akartunk.

Isten nélkül mindig kiszolgáltatottak leszünk a gonosz szellemek kényének, kedvének!

Addig azt tesznek velünk, amit akarnak, amíg fel nem vesszük a kapcsolatot Jézus Krisztussal! Addig az életünket többnyire a sátáni erők irányítják, és kizsákmányolnak mind testileg, mind lelkileg.

Gyakorlatilag az érzelmeinken keresztül vezetnek a kárhozatba. Mindent felhasználnak annak érdekében,

hogy véletlenül se tudjunk megmenekülni a bennünk lévő bűntől.

Először is a tudatlanságunkat használják fel! A Sátán elhiteti a hitetlen emberekkel, hogy nincs Isten, és Jézus Krisztus „csak” egy próféta volt a sok közül.

A Sátán elhiteti azt is, hogy ő sincs! Nem léteznek gonosz szellemek, és egyáltalán nincsenek szellemek. Angyalok is csak a mesékben vannak, akiket általában vagy kisgyermekeknek, vagy nagyon szép nőknek ábrázolnak, holott ők tulajdonképpen markáns harcosok!

Tehát gátat szab annak, hogy az emberek megtudják az igazságot!

De ez nem elég neki! Ha mindezek ellenére is érdeklődünk Isten és Jézus Krisztus után, akkor még mindig vannak egyéb eszközei a Sátánnak, hogy félrevezessen bennünket!

Ha nincs más megoldás, akkor hagyja, hogy meggyőződjünk arról, hogy valóban van Isten, és az Ő fia tényleg Jézus Krisztus, de elhiteti velünk, hogy ember gyakorlatilag nem érheti el őket, hiszen láthatatlanok és hallhatatlanok, ezért a tényleges kapcsolat nem alakulhat ki közöttünk.

Abban a hitben „ringat” minket, hogy majd, ha eljön az idő, akkor a Mennyországban létrejöhet a közvetlen kapcsolat, addig nem!

Ha mi még ennek ellenére is keressük a kapcsolatot az Úrral, akkor elhiteti velünk, hogy a kapcsolat felvétele már régen megtörtént!

Itt is az érzelmeinken keresztül csal meg bennünket! Hiszen, „érezzük a boldogságot”, „valami megmozdul

bennünk”, és ezért meg vagyunk győződve arról, hogy Isten az, akitől éppen kapjuk az „áldásokat.”

Ettől a meggyőződéstől senki és semmi sem téríthet el bennünket!

Elhíteti velünk azt is, hogy állandóan Istenért dolgozunk, Neki adjuk a tehetségünket, az erőnket, az időnket, és mindig kapjuk az ötleteket, hogy mikor mit kell tennünk.

Tehát abban a „boldog tudatlanságban” vagyunk, hogy mindent Istenért teszünk.

Hosszú évek telnek el úgy, hogy azt hisszük valóban Istennek élünk, pedig éppen Istent hagyjuk ki az életünk-ből, mert gyakorlatilag az életünket az akaratunkkal mi irányítjuk!

Vannak passzív „hívők”, akik elégedettek azzal az állapottal, amiben éppen vannak. Igaz, hogy semmi „élet” nincs bennük, de elfogadják azt a helyzetet, amit mindennap megélnék.

Ha nekünk semmi se jelent megnyugvást, és mindezek ellenére is keressük, és kérjük az Urat, akkor Jézus Krisztus megszólít bennünket!

Valamilyen módon tudatja velünk, hogy Ő itt van, él, és várja, hogy valóban megkezdődjön az együttműködésünk.

Azonban a Sátán még ekkor se riad vissza! Olyan belső káoszt teremt bennünk, hogy véletlenül se halljuk meg Jézus hangját, ne értsük, hogy mit mond! Szinte zúdulnak, kavarognak a gondolatok az elménkben. Ember legyen a talpán, aki ebben az esetben szét tudja választani a jót, a gonosztól!

Azonban türelemmel, kéréssel, imádkozással, hamarosan be fog következni a szétválasztás!

Ha mindez megtörténik, akkor is még számtalan csapat állít a Gonosz, hogy megszakítsa a kapcsolatunkat Jézus Krisztussal. De ne aggódjunk, mert ezt Jézus se hagyja tétlenül, nekünk meg annyi a dolgunk, hogy eldöntsük, kinek az oldalán állunk, és engedelmeskedjünk annak a hatalomnak!

Szüntelen imádkozunk, és kérjük!

Hogyan állapíthatjuk meg, hogy valóban létrejött a kapcsolat közöttünk?

Valamit tisztázni kell! Isten nem azért hív el bennünket, hogy létrejöjjön egy kedélyes kapcsolat közöttünk! Egy új, ismeretlen életnek kell elkezdődnie bennünk. ***Ennek az az ára, hogy le kell mondanunk az önzésünkről!***

Ezután mindenben Isten akaratát fogjuk végrehajtani, cserébe Isten új életet ad, amelyet azelőtt soha nem tapasztalhattunk meg.

Például segítséget kapunk arra nézve, hogy le tudjuk rombolni az önimádásunkat. Tudatosulni kell bennünk, hogy se különbek, se jobbak, se okosabbak, se szebbek nem vagyunk másoknál!

Tehát nem vagyunk olyan egyéniségek, akiket másoknak csodálni, vagy elismerni kellene! Mindannyian hajlamosak vagyunk arra, hogy szeretnénk elérni az emberek elismerését!

Ha nem mentünk keresztül egy nagy „zuhanáson”, megaláztatásokon, ha nem fordulnak el tőlünk azok az emberek, akik eddig fontosak voltak nekünk, ha nem megyünk keresztül azokon a fájdalmon, amikor rádöb-

benünk arra, hogy még arra sem vagyunk érdekesek, hogy az „Úr saruját megkötözzük”!

Ha még nem aláztak meg bennünket úgy, hogy „emberileg szólva, teljesen megsemmisültünk, és ha nem kaptuk még meg azt a kimondhatatlan vigasztalást, amit csak Jézus Krisztus nyújthat, akkor még nem kezdődött el az új élet bennünk!

Ha nem éreztük magunkat nagyon egyedül, és nem kértük Jézus Krisztust, hogy segítsen, mert ezt az üres, és fájdalmas állapotot már nem bírjuk elviselni, és nem kapjuk a vigasztalást, akkor még nem kezdődött el bennünk a tisztulási folyamat!

Amikor teljesen meggyőződünk arról, hogy minden-nél és mindenkinél százszor fontosabb Isten, és egyedül csak Neki akarunk élni, akkor még a Sátán „játékszerei” vagyunk!

Ha hiszünk ebben, ha nem, akkor is így van!

Ha nem tapasztaltuk meg azt a végtelen szeretetet, örömet, biztonságot és bölcsességet, amit az Úr megoszt velünk, addig nem sok közünk van Istenhez!

Csak a lelkünk tisztulása közben indulhat meg bennünk az isteni élet, és csak ebben az esetben jöhet létre a kapcsolat Jézus Krisztussal, majd Jézus Krisztus által Istennel!

Addig semmi köze nincs hozzánk Istennek, addig nem vállal velünk közösséget!

Igazán az sem jelent semmit, ha Istenről beszélünk, miközben nincs meg bennünk Jézus Krisztus élete, akkor nem érheti el a célját, mert mi vagyunk a legnagyobb akadályai annak, hogy Isten minél több ember lelkét megmentse általunk!

„Amikor rábízom magam az Újszövetség kijelentésére, megnyerem Istentől a Szentlélek ajándékát, aki megmutatja nekem, hogy Jézus Krisztus mit tett, és személyes tapasztalattá teszi bennem azt, amit Jézus Krisztus ténylegesen elvégzett értem.” /Oswald Chambers/

A bizalom

„Ti azért kutatjátok az Írásokat, mert azt gondoltátok, hogy azokban van az örök életetek: pedig azok rólam tesznek bizonyosságot.” /János 5,3./

„Jézus így szólt: Miért mondjátok nekem, Uram, Uram, ha nem teszitek, amit mondok?” /Lukács 6,46./

A legfőbb útmutatónk a Biblia. Ott kapunk képet Istentől, Jézus Krisztusról és a tanításaikról. Onnan tudjuk, hogy Isten szerető, gondoskodó Atya, Jézus Krisztus pedig a mi megváltónk, aki által eljuthatunk az Atyához.

Az is megíródott, hogy hogyan, és mi módon érhetjük el, hogy közvetlen kapcsolat alakuljon ki Jézus Krisztussal.

Azonban, hiába olvassuk a Bibliát éveken keresztül, és hiába kutatjuk az Urat, ha nem indul be bennünk semmilyen élet, akkor értelmetlenül telik az idő.

Miért nem történik semmi? Azért, mert csak „külsőleg” követjük az Urat, a „belsőnk” változatlan marad.

A halász Péter és a testvére, a legelső találkozás alkalmával ott hagytak mindent az Úrért. Érzelmileg hatott rájuk Jézus csodálatos tette, amikor a kudarcba fulladt, kimerítő halászás után sikerült nagyon sok halat kifogniuk, majd a hívása.

Ésszel fel nem fogható tapasztalat volt részükről.

Ez azonban még nem jelentette azt, hogy azonnal azonosulni is tudtak az Úrral, de a bizalom már kialakult közöttük.

Volt olyan eset is, amikor a Szent Szellem szólt Péter által, mégsem mondhatjuk el, hogy akkor már újjászületett ember lett volna.

Az újjászületése azután következett be, amikor háromszor tagadta meg Jézust, és rádöbbsent arra, hogy mit tett, majd összeomlott a tette súlya alatt. Akkor jött rá igazán, hogy milyen nagy bűnt követett el azzal szemben, akit a legjobban szeretett!

Péter a lelki összeomlása után vált valóban érett, Isten számára használható, magában többé már nem bízó emberré!

Lehet, hogy nekünk is volt valamilyen megtapasztalásunk, és éreztük, tudtuk, hogy az Úr most csodálatos módon tudatja velünk, hogy Ő valóban létezik, és a valóság nem ez a földi életünk, hanem ami majd ezután következik be. Ez a tapasztalat kimondhatatlan örömmel párosul, és sokszor napokig, talán hetekig is ebben az örömmámorban „lubickolunk.”

Azonban múlnak a napok, a hetek, a hónapok, talán az évek, és nem történik semmi, pedig újra, meg újra át akarjuk élni azt a csodálatos érzést!

Beköszön a csend. Most már tudjuk, hogy Isten útján kell járnunk, azonban ez még csak egy külső követés, ami nem jelenti azt, hogy ezután gyökeresen megváltozik a belső világunk.

A változás valóban bekövetkezett az életünkben, de ez még nem jelent belső változást. Csak egy kis „ízeltőt” kaptunk abból az örömből, ami később egyre sűrűbbé és egyre természetesebbé válik majd, de az igazi újjászületés ettől még messze van.

A Bibliát olvasva olyan egyszerűnek, és kézenfekvőnek tűnik Jézus Krisztus követése és egy-egy kijelentése, illetve elvárása a tanítványaitól, meg tőlünk.

Azonban, ha a Szent Szellem megvilágításában olvasuk ezeket a sorokat, akkor döbbenünk rá, hogy milyen mély, milyen valóságos és nagyon kemény kijelentések és nagyon nehéz elvárások azok!

Azt mondja Jézus: „Jer, kövess engem!”

Az emberek kétféleképpen értelmezik ezt a felszólítást: vannak, akik külsőleg, és vannak, akik belsőleg követik Őt.

Miben különbözik a külső és belső követés?

Külső követés:

Amikor megtörténik az elhívásunk, akkor többnyire tudatja velünk az Úr, hogy mivé kell majd válnunk. Ennek a kijelentésnek nagyon örülünk, és meg vagyunk győződve, hogy rövid időn belül be fog következni a beígért változás.

Azonban az életünkben beáll a csend. Hosszú ideig nem történik semmi! Mi pedig várakozunk, először békésen, azután egyre nyugtalanabban, majd egy idő után pedig elkezdjük önhatalmúan beváltani Isten ígérését.

Az is lehet, hogy megmaradunk a várakozásban. Esetleg továbblépünk, és beindítjuk az elképzelt életünket.

Olvassuk, kutatjuk a Bibliában, hátha azon keresztül szól hozzánk Jézus!

Beszélgetünk emberekkel, akik hasonló tapasztalatokon mentek keresztül.

Ha mindezek nem elégítenek ki, akkor olyan emberek könyvét olvassuk, akik már átéltek ilyen eseményeket, és segítenek rátalálni a helyes Útra.

Lehet, hogy a lelkesedésünk lankadni kezd, ezért vagy elfordulunk az Úrtól, és belemerülünk a mindennapok forgatagába, vagy „langyos”, élettelen vallásoskodásba kezdünk, hiszen nem történik semmi.

Előfordulhat az is, hogy mesterségesen tartjuk fenn a lelkesedésünket, és nagyon tevékenyen „munkálkodunk az Úrért.” Közben meg vagyunk győződve arról, hogy Istent szolgáljuk.

Az biztos, hogy nem ülünk tétlenül! A tétlenség az, amit nagyon nehéz elviselni!

Pedig jó volna, ha tudnánk várni egy kicsit!

Helyesebben imádkozni, és szüntelen ébernek lenni, mert lehet, hogy a nagy keresgélés közben éppen Istenre nem tudunk figyelni! Ő szól hozzánk, csak mi nem halljuk, és ezzel értékes idő esik ki.

Sokszor hosszú évek múlnak el, mire eljutunk oda, hogy meghalljuk az Úr hangját, megértjük az akaratát, hogy miért kell annyit várni?

Többször azért, mert Istennek sokszor az engedetlenségünk miatt kudarcokba kell vezetnie bennünket ahhoz, hogy nagyon érzékenyekké váljunk, és Rá is tudjunk figyelni és hallgatni!

Először le kell csendesítenie minket, mert bizony annyi minden kavarg bennünk, és annyi minden tereli el a figyelmünket Róla.

Meg kell tanulnunk koncentrálni, a figyelmünket Istenre fókuszálni!

Ez azonban idő!

Előfordulhat az is, ha hosszú idő után ismét szól hozzánk, aminek nem biztos, hogy örülni fogunk, mert nem akarjuk átadni az életünk felett az irányítást. Hiszen úgy gondoljuk, hogy eddig igazán jól vezettük az életünket, és e mellett párhuzamosan élhetjük a keresztyén életünket. Hát, ez így nem megy!

Isten nem akarja, hogy mellette, hanem hogy **Vele éljünk! Egyet akarjunk!**

Az Ő akarata, megegyezzen a mi akaratunkkal! Ezért ne ragaszkodjunk a saját akaratunkhoz!

Ebben az esetben két lehetőség van: vagy átadjuk az akaratunk irányítását, vagy elszalasztjuk a lehetőséget, hogy újjászülessünk, és ezáltal betöltsük a küldetésünket!

Külsőleg könnyebb „követni” az Urat, mert nem jár semmilyen lemondással, azonban további megtapasztalással sem!

Igaz, értelme sincs ennek a követéseknek! Lehet évekig is egy megtapasztalásba kapaszkodni, amiben valaha részesültünk, de ha nincs továbblépés, és nincs isteni erő, akkor egyhelyben topog az ember.

Nem jól gazdálkodunk Isten adományaival, nem használjuk ki a lehetőségeket! Megrekedtünk! Ez pedig a haszontalan szolga esetét juttatja eszünkbe; váratlanul hazatér az Úr, és minket nem talál éberén, vagy éppen vagy „elássuk” az adományát, nehogy kamatoztatnánk, esetleg bántjuk a ránk bízott embereket, vagy részegeskedünk, játszunk, haszontalanul mulatjuk az időnket, nemhogy Őt szolgálnánk a távollétében is, éjt, nappallá téve, hogy semmi kivetnivalót ne találjon bennünk!

Mondhatunk minden szépet és jót, ha a szívünkben nem található meg Isten Szent Szellem, /Lelke/ akkor haszontalanná válunk Isten számára!

Belső követés:

A belső követés jóval bonyolultabb és nehezebb, mert önmagunkkal való harcok árán jön létre, ami csalódásokkal és fájdalmakkal jár. Nekünk kell megküzdenünk a megrögzött szokásainkkal, vágyainkkal, kívánságainkkal és minden önzésünkkel! ***Ebben a harcban egyedül vagyunk önmagunkkal szemben!*** Ez a legnehezebb próba, amin Isten előtt, de egyedül kell végigmennünk!

A Szent Szellem felhozza a világosságra a rossz hajlamainkat és nekünk az a dolgunk, hogy végleg megszabaduljunk tőlük!

Ábrahám példáját említhetném meg, aki az első felszólításra kiment a megszokott környezetéből és elindult az ismeretlenbe úgy, hogy nem tudta hova kell mennie, de hitte, hogy Isten jó helyre vezeti. Azonban mégis eltévelyedett, mert még nem tudott igazán megbízni Benne és csalásra vetemedett.

Csak sok-sok év keserves tapasztalata és csalódása árán tanulta meg az engedelmességet.

Öreg korára jutott el hitélete csúcsára, a teljes bizonyságra, a teljes hitre!

Isten ma is ezt várja el tőlünk! A teljes bizalmat, és a teljes hitet!

Fél hitre, bizalmatlanságra nem tud építeni! Ő azt várja tőlünk, hogy valóságos hit legyen bennünk!

Ne féljünk a szegénységtől, a betegségektől, ne féljünk semmitől és senkitől! Ne aggódjunk semmi miatt,

hiszen Isten támogatása biztosít bennünket mindenről!
Bízzunk meg Benne, Ő majd irányítja az életünket!

Ha elfogadjuk az Úr kinyújtott kezét, akkor kimondhatatlan szeretet és bizalom alakul ki közöttünk!

Isten csodái

„Erős bátorításunk van nekünk, akik odamenekültünk, hogy belekapaszkodjunk az előttünk levő reménységbe.” /Zsid. 6,18./

„Isten engem kivált a holtak hazájából, és magához fog venni.” /Zsoltár 49.16/.

Egész életünkre kihat, hogy milyen döntéseket hozunk. Az első, és legfontosabb döntés, amikor elhatározzuk, hogy Istennel, vagy Isten nélkül akarjuk-e élni az életünket?

Ha Istent választjuk, akkor elsődleges cél, hogy alárendeljük magunkat az Ő akaratának. Ezért át kell adnunk az irányítást az életünk felett! Most még van lehetőségünk dönteni és cselekedni, most még van lehetőségünk bemenni a „menyegzőre”, a meghívó ma is érvényes!

De hányan merjük vállalni, az ezzel járó kötelezettségeket, lemondásokat?

Ne kezdjünk el mentegetőzni, mint régen, és sajnós ma is sokan a „hivatalosak” közül, hanem ragadjuk meg a lehetőséget, amely adódik! Nem mindegy, hogy ezután milyen minőségben telik majd az e világi, és később a túlvilági életünk!

Eleinte úgy érezzük, hogy nagyon nagy árat kell fizetnünk azért, hogy Isten kezébe tettük le az életünket. Sok mindent, és sok mindenkit veszítünk el miatta. Minden eltűnik, amit eddig értékesnek és fontosnak ítéltünk.

Azonban, ha mindennap felajánljuk az akaratunkat és engedelmeskedünk, ha befogadjuk Isten ígétjét, és engedjük, hogy mélyen meggyökerezzen a szívünkben, és az elménkben, akkor egy teljesen új világ, és új értékrend kezd kialakulni bennünk!

Lehet, hogy a természeti életünkben nagy veszteségek érnek bennünket, de helyette sokkal többet fogunk kapni, mint amennyit remélni mernénk! Már itt, a földi életünkben is részesei lehetünk Isten csodáiban.

Ilyen csoda például:

Isten szeretete.

Még soha nem tapasztalhattunk olyan végtelen szeretetet, amit igazán nem is lehet leírni, de hihetetlen nagy csoda átélni!

Annyira betölt bennünket, hogy már nem hiányzik semmi és senki!

A földi szeretet, amelyet ember adhat egy másik embernek, hozzá sem mérhető! Olyan felemelő érzés, amelyet azelőtt soha nem éltünk át!

Azért is nagy csoda, mert annyira kielégíti a szeretetvágyunkat, hogy ezután megszűnik minden addigi szeretethiányunk.

Isten szeretete kíséri ezután az életünket! Ez a szeretet a mi „vigaszunk”, ha bármi fájdalom, vagy veszteség ér a „külvilágból”. **Pótolhatatlan!**

Ezért tart nagyon rövid ideig bármilyen fájdalom, vagy rossz érzés, mert szinte azonnal érezzük Isten szeretetét és vigaszt! Ha egyszer megtapasztaltuk, utána már nem tudunk, és nem is akarunk nélküle élni!

Ha valami miatt, rövid időre elveszítjük ezt a szeretetet, bármit megteszünk azért, hogy újra érezhessük ezt a csodát!

Öröm:

Hosszantartó és állandó az öröm! Ez szintén olyan adomány, amit nehezen hisz el az, aki még nem tapasztalta meg. Szinte hihetetlen, de mindennek tudunk örülni, még a legapróbb dolgoknak is. Akkor is örömezeretünk van, amikor éppen nem történik semmi, és egyedül vagyunk.

Ez a fajta öröm szétárad és betölti egész testünket, lelkünket és szellemünket. Ez is szinte állandó érzés mindaddig, amíg meg nem engedjük, hogy bármi, vagy bárki megzavarja ezt a csodálatos közösséget az Úrral. Ha kikökkent bennünket például az e világ gondja, baja, ha nem Istenre figyelünk, akkor ez a „varázs” elillan.

Bizalom:

Szintén nagy csoda a feltétel nélküli bizalom Istenben, mely által megszűnnek a félelmeink. Egyik pillanatról, a másakra tűnik el a félelmünk! Pedig mennyi mindentől féltünk eddig! Azonban most már tudjuk, hogy Isten vigyáz ránk, és semmi olyan nem történhet, amit Ő ne engedne meg!

Ha meg tudunk bízni Istenben, akkor megszűnnek a félelmek is, és megszűnnek az ideges panaszaink, a lelki problémáink!

Bizony, nagy átalakuláson kell keresztülmennünk ahhoz, hogy a lelki bajaink eltűnjenek!

Olyan jó érzés, hogy már nem vagyunk annyira érzékenyek, nem bántódunk meg, és nem sértődünk meg

olyan könnyen! Akkor sem, ha valaki direkt akar bennünket megbántani. Nincs „mellékhatása” a sértéseknek, mert rövid időn belül megbocsájtunk!

Tisztában vagyunk azzal, hogy mi, miért történik, éppen emiatt kell, hogy imádkozunk azokért, akik megbántottak bennünket. Ezzel lehetőségük van arra, hogy Isten őket is megváltsa, ha van rá hajlandóságuk.

A lényeg azonban az, hogy a mi lelkünk nem sérült! Olyan védeettséget kapunk, amilyenben eddig soha nem volt részünk!

Nagyon fontos ez a védelem, hiszen a Sátán, éppen az érzelmeinken keresztül tud befolyásolni. Ezért érzünk haragot, dühöt, irigységet, rosszindulatot, stb., vagy éppen euforikus örömet, birtoklás utáni vágyat, stb., mely örömek nagyon rövid ideig tartanak. Nagy emelkedések, és nagy zuhanások jellemzik az érzelmi életünket, amely hosszú távú fásultságot, depressziót, szülhet.

Bármelyiket nézzük, mind nagyon nehéz állapot, amilyen mi nem tudunk segíteni, nem tudjuk megoldani, de Isten ezt is jóra, tökéletesre tudja fordítani.

Gondoskodás:

Ahhoz, hogy át tudjuk adni az akaratunkat az Úrnak, le kell mondanunk az önmagunkról való gondoskodásról. Ez azt jelenti, hogy többnyire nem kereshetjük meg a „kenyérrevalót”! Nagyon nehéz élethelyzet! Itt állunk munka nélkül, semmi pénzzel, vagy minimális összeggel, amiből tudjuk, hogy nem lehet megélni! Nem elég egy hónapra való élelemre sem! Vagy eszünk, vagy kifizetjük a számláinkat. A kettő együtt nem megy! Nagyon kétségbeejtő helyzet ez addig, amíg nincs meg a bizalom köztünk.

Tényleg egyre mélyebbre süllyed az ember lelkileg! Azonban, ha él a bizalom, akkor jönnek az apró, de mégis hatalmas csodák és örömek! Mielőtt bármilyen segítséget kapnánk, bizony meg kell tapasztalnunk a teljes megsemmisülést, és a teljes megaláztatást!

Annál rosszabbul ember nem érezheti magát, mint amikor kiszolgáltatottá válik, és rájön, hogy nem tehet semmit önmaga és a családja érdekében!

Azonban Isten mindig meglepő, nem várt módon segít. Nem mondom, hogy idegenek, de nem is közeli hozzánk tartozók által segít meg bennünket olyan módon, hogy mindig azt kapjuk, amire a legnagyobb szükségünk van!

Lehet, hogy nem a legdivatosabb, és a legújabb ruházati modelleket fogjuk ezután hordani, de mindig lesz mibe öltöznünk, és lehet, hogy nem vehetünk meg minden finomságot, de lesz mit ennünk.

Gyakorlatilag amire szükségünk van, azt megkapjuk. Ez azonban nem zárja ki a nélkülözést sem.

Az emberi természetünk mindig többet és jobbat akar. Hát, ebben az esetben, le kell mondanunk sok mindenről!

Meg kell tanulnunk elfogadni másoktól! Ez is nagyon nehéz lecke, de csak eleinte megy nehezen, és eleinte érezzük megalázónak, hogy most nem mi adunk másoknak, hanem nekünk adnak, és ezt tudnunk kell jó szívvel elfogadni!

Ugyanis Isten úgy gondoskodik rólunk, hogy másokat használ, illetve készlet arra, hogy segítsenek nekünk. Majd eljön az idő, amikor mi is segíthetünk másoknak, de addig is félre kell tolnunk a büszkeségünket.

/Ha nem tudjuk másoktól elfogadni a segítséget, akkor Istentől se fogunk tudni elfogadni semmit! Ez pedig megint ahhoz vezet, hogy Isten nem tudja elérni célját velünk kapcsolatban addig, amíg engedelmessé nem válunk!./

Ha mindezekon sikerült túljutnunk, ***megkapjuk az elégedettség ajándékát is!***

Nagyon sok ember vágyik az elégedettségre, de Isten nélkül, hosszútávon elérhetetlen ez az érzés!

Szabadság:

Nem is vagyunk tisztában azzal, hogy „rabok” vagyunk! Többnyire, a szokásaink rabságában élünk. Sokszor még büszkéek is vagyunk rájuk, mert úgy érezzük, hogy ezek a „rituálék”, hozzánk tartoznak, és járnak nekünk! Pl.: addig ki se nyitjuk a szemünket, amíg meg nem isszuk a kávékat, vagy el nem szívjuk a cigarettákat, stb.

Bárminek lehetünk a rabjai. Tárgyaknak, gyűjteményeknek, otthonunknak, embereknek, játékszenvedélyeknek, itálnak stb.

Minden rabságban tarthat, ami nélkül úgy érezzük, hogy nem tudunk élni, amiről nem akarunk lemondani!

Na, ezektől kell gyorsan megszabadulni, és a rossz hajlamainkról is le kell tudnunk mondani, majd csak ezek után érezzük azt, hogy szabadok vagyunk!

Bármilyen helyzetben voltunk is, hihetetlenül szabadokká válunk! Nincsenek, illetve nem érezzük azokat a lelki megkötöttségeket, amiket Isten nélkül éreztünk.

Másképpen nem is lehet leírni, minthogy minden körülmények között jól érezzük magunkat. Ennél több nem is kell az embernek!

Elégedettek vagyunk a helyzetünkkel, mindennel.

Bölcsesség:

Emlékszem arra az időre, amikor már mindennap felajánlottam az akaratomat, de ténylegesen még nem tudtam átadni azt, csak a vágy volt meg bennem. Addig állandó káosz volt a gondolataimban. Nagyon szerettem volna elérni, hogy szét tudjam választani a jót, a rossztól, de képtelen voltam rá! Ezen kívül, rengeteg kérdés merült fel bennem, és bevallom, hogy elég sokáig kétségeskedés között éltem.

Sok mindenre kerestem a választ, ami jött is mindenhol, csak nem tudtam, hogy melyik igaz, és melyik hamis?

Tulajdonképpen, végül mindig megjött az igazi felelet, de ahhoz, hogy ez „automatikusan” működjön, át kellett mennem egy-két nehéz életszakaszon.

Ma már kérdés nélkül jönnek az Úrtól a feleletek. A gondolataim nem cikáznak össze-vissza, hanem rendezettek, tiszták és világosak. Ahogy telik az idő, egyre jobban megvilágosodik az ember. Megérthetjük, hogy mi Isten célja, mi az akarata.

A Bibliában megírt, az eddig „csak történeteknek” látszó igék, többféle módon is érthetővé válnak. „Megnyílik az értelmünk”, és értjük, hogy mi a lényege, mi az üzenete számunkra, az adott fejezetnek!

Fantasztikus érzés megérteni Isten akaratát! Az is fantasztikus érzés, amikor beszélünk, de mégse mi szólunk, hanem rajtunk keresztül az Úr beszél helyettünk!

Még a hangszínünk is megváltozik. Kedves, szelíd hang tolmácsolja Isten akaratát, igéjét másoknak. Felülmúlhatatlan érzés!

Mindezt bárki megtapasztalhatja, aki átadja az életét az Úrnak, megbánta és megvallotta a benne lévő bűneit és megkapja Isten bűnbocsánatát.

Sokan hisznek Istenben, és sokan fogadnak hűséget Jézus Krisztusnak, amit tényleg be is tartanak.

Azonban a megtérés, a megtapasztalás és a hűség, még nem jelent újjászületést!

Az újjászületés akkor következik be, amikor megvalósul az akaratunk átadása! Amíg ez nem történik meg, addig nem beszélhetünk újjászületésről!

Ha megkaptuk Istentől a bűneink bocsánatát, akkor, és csak ebben az esetben tudjuk átadni az akaratunk irányítását Istennek! Ez azt jelenti, hogy ***mi akarjuk azt, hogy az akaratunk megegyezzen Isten akaratával!*** Ennél nagyobb, és boldogabb esemény nem is történhet velünk!

Isten nélkül

„De ha onnan keresed meg az Urat, a te Istenedet, akkor is megtalálod, hogyha teljes szívedből és teljes lelkedből keresed őt.” /5Mózes 4,29./

„Közel van az Úr a megtört szívekhez, és megsegíti a sebesült lelkeket.” /Zsolt. 34,19./

„Gyönyörködjél az Úrban és megadja neked szíved kéréseit. Hagyjad az Úrra a te útjaidat, és bízzál benne, majd ő teljesíti.” /Zsolt. 37,4-5./

Szomorú tény, hogy hihetetlenül sok a depresszióban szenvedő ember. A fájdalomból és a kilátástalannak látszó helyzetekből szeretnének kijutni, de egyedül nem tudnak.

Vannak, akik nem látnak más kiutat, nem bírják tovább a lelki szenvedést, és véget vetnek az e világi életüknek!

Ezek az emberek, már itt a földi életükben megtapasztalják a poklot! Lelkileg teljesen összeroppannak, beszűkül a látókörük a kiúttalanság érzetébe. Úgy érzik, hogy ebből a súlyos helyzetből csak egy kiút van, a halál!

Nagyon sokan azt hiszik, hogy ha véget ér az itteni életük, akkor minden problémájuk megoldódik!

Hatalmas csapda, hatalmas ámtítás ez, hiszen az élet eldobásával még súlyosabbá válik a helyzetük!

Azért születünk a Földre, hogy vissza találjunk Istenhez, végleg megtisztuljunk és megszabaduljunk a bennünk lévő jó és gonosz tudásától, és helyreálljon a kapcsolat Istennel!

Csak, és kizárólag itt van lehetőségünk arra, hogy rendbe hozzuk a dolgainkat, és helyrehozzuk az életünket! A másvilágon már nem lesz lehetőségünk semmit helyrehozni, ezért itt, és most kell megragadnunk az alkalmakat!

Nincs olyan „mélység”, nincs olyan kilátástalan helyzet, amiből Isten ne tudna kihozni bennünket!

Olyan „egyszerű” a megoldás, és mégsem élünk vele, vagy csak nagyon kevesen!

Egyszerűen ki kell mondani; ISTENEM SEGÍTS!

Nem hagyhatunk káoszt, vagy megoldatlan problémákat magunk után!

Valamikor ígéretet tettünk arra, hogyha megszülethetünk a Földre, akkor vállalunk minden nehézséget, minden fájdalmat, csak még egyszer ***lehetőségünk legyen újra kezdeni, megtisztulni, megtalálni az Utat, felfenni Jézus Krisztussal a kapcsolatot, és visszakerülni Istenhez, az atyai házba!***

Igaz, hogy elfelejtettük, hogy hol voltunk, de annyi biztos, hogy nagyon rossz helyen, nagyon kiszolgáltatottan és nagyon elkeseredetten telt az életünk! Azonban kaptunk egy lehetőséget, és ezt mindenféleképpen ki kell használnunk! Ha nem tisztulunk meg életünk során, nagyon súlyos állapotba kerülünk, és sokkal rosszabb helyzetben leszünk, mint amilyenben most vagyunk, hiszen a helyrehozatalra már többé nem lesz módunk!

Ez pedig örök elégedetlenséget, örök lelkiismeretfurdalást fog okozni, hogy megtehettük volna, és mégsem tettük meg!

Ezután már tényleg nem lesz megnyugvás az örök életünk!

Nem mi döntjük el, hogy meddig élünk, hanem Isten!

Sajnos, sok ember élete úgy telik el, hogy Isten nélkül éli az életét.

Isten nélkül pedig betöltenek a gonosz gondolatok, a rossz tettek, és a kétségbeesett állapotok, amelyek egyre jobban elhatalmasodnak bennünk!

Isten nélkül a lelki életünk romokban hever. Összetört, kifosztott, megalázott szívű emberekké válunk!

Isten nélkül kiszolgáltatottak, „árvak” vagyunk! Nincs mibe, vagy kibe kapaszkodnunk! Elmagányosodunk, attól függetlenül, hogy körülöttünk sokan vannak-e, vagy sem!

Isten nélkül nem tudjuk értékelni az életünket, hiába a siker, a hírnév, a kedvező anyagi feltételek, képtelenek vagyunk értékelni, képtelenek vagyunk hosszabb távon örülni, és alkalmatlanná válunk a boldogságra.

Ha Istent kihagyjuk az életünkéből, akkor soha nem fogjuk megtalálni a nyugalmat, a boldogságot, és a szeretetet!

Bármilyen keserves is az életünk, nem mindegy, hogy hogyan folytatódik itt a Földön, és azután, az örökkévalóságban!

Bármilyen csalódásban, fájdalomban, keserűségben, betegségben, anyagi, egzisztenciális csődben legyünk is, mindig jusson eszünkbe, hogy a mostani életünknel sokkal rosszabb helyzetben voltunk, és ez az élet, még mindig könnyebb, mindig elviselhetőbb, mint amiben részünk volt!

Nem véletlen, hogy megszülettünk, hiszen mi akarunk megszületni! Az se véletlen, hogy abban a helyzet-

ben vagyunk, amiben vagyunk! Csak rajtunk múlik, hogy rendbe jöjjön az életünk, és Jézus Krisztust nem várjuk tovább, hanem kérjük, és engedjük, hogy segítsen rajtunk!

Többen hivatkoznak arra, hogy keresik az Urat, de nem találják. ***Nem kell keresni, hiszen itt van, és csak arra vár, hogy szóljunk Hozzá, kérjük meg, hogy legyen mindig velünk! Irányítsa, és hozza rendbe az elrontott életünket, mert mi kudarcot vallottunk!***

Higgyük el, hogy Isten nem csak a körülményeinket, hanem minket is helyre tud állítani, meg tud gyógyítani!

Ha hiányzik az életünkől a hit, akkor elveszett emberek vagyunk! Akkor a gonosz erők azt tesznek velünk, amit akarnak! ***Eltorzul a világnézetünk, az értékrendünk, az egész személyiségünk!*** Ráadásul mindezek a kárhozatba vezetnek, a teljes lelki megsemmisülésbe!

Ezért bármilyen súlyos problémánk van, merjünk Jézustól segítséget kérni! Figyeljünk Rá, mert küldi a segítséget!

„Aki kér, mind kap!” Nem akarja, hogy egyetlen lélek is elvesszen, aki az Ő nevét hívja segítségül!

Azonban, akaratunk ellenére, nem avatkozik az életünkbe!

Helyesebben mégis! Sokszor úgy próbál segítséget nyújtani, hogy olyan emberrel vagy emberekkel hoz össze a nap folyamán bennünket, akik által Jézus Krisztus üzenetet küld, kiutat mutatva nekünk.

Vegyük észre, és fogadjuk el azokat az embereket, akiket az Úr küld a segítségünkre! Bármilyen egyszerű emberről legyen szó, ne utasítsuk el, mert sajnos, többnyire elutasítjuk azokat, akik a segítségünkre sietnének!

Ne várjunk professzorokat, vagy magas rangú embereket! A lehető leghétköznapiabb, számunkra „legjelentéktelenebb” embereken keresztül küldi az Úr a segítségét!

Előfordult már olyan eset is, amikor kisgyereken keresztül kapott valaki nagyon fontos üzenetet! Ha nem figyel az illető a gyerekre, bizony nem kapta volna meg a segítséget és az útmutatást!

A legtöbben nincsenek tisztában azzal, hogy Isten üzenetét tolmácsolják, de mi mindig **legyünk nyitottak mindenre!** Mindig **figyeljünk!**

Tehát mindenkire figyeljünk, akivel a nap folyamán találkozunk!

Ne engedjünk se a negatív, se a pozitív csábításoknak! Mindkettő csak délibáb! Bármilyen probléma előtt állunk, **hívjuk Jézust segítségül**, higgyük el, hogy soha nem hagy cserben!

Ha kérjük, jönni fog, és segít rajtunk!

Isten gyermekei

„Lássátok meg, milyen nagy szeretetet tanúsított irántunk az Atya: Isten gyermekeinek neveznek minket, és azok is vagyunk.” /1Jn. 3,1a/.

Vannak helyzetek, amiket bármennyire is szeretnénk, nem tudunk megoldani. Többek között azért sem, mert kihagyjuk számításainkból, és a terveinkből azt a tényt, hogy nem mi irányítjuk az életünket és a családunk életét, hanem a láthatatlan világban lévő szellemi erők!

Sokáig hagyják, hogy minden úgy történjen, ahogyan elképzeljük a mindennapokat, de aztán „belenyúlnak” az életünkbe”, és minden a fejetetejére áll!

Eltervezzük az életünket, megtervezzük a gyermekeink nevelését, és azt hisszük, hogy tökéletesen, jól véghezvük a dolgainkat, de ez a tökéletesnek hitt világ egyszer csak összeomlik.

Előfordul, hogy a gyermekünk elhidegül tőlünk, és házon kívül jobban érzi magát, mint otthon, velünk.

Vagy szemtelen, tiszteletlen, nem fogad szót, és esetleg megaláz bennünket.

Bár, mi úgy érezzük, hogy mindent megadtunk neki, amire szüksége volt, sőt, még annál is többet, szívünket-lelkünket kitettük azért, hogy semmiben ne szenvedjen hiányt, és most ellenünk fordul.

A gyerekek lelkileg nagyon korán elhagynak bennünket, pedig eddig értük éltünk, értük dolgoztunk, mégsem értékelik az „áldozatunkat”. Úgy viselkednek, mintha mi lennénk az elsőszámú ellenségeik.

Roszbabb esetben a csemetéink isznak, drogoznak, csavarognak, játékgépeznek.

Nem értjük, mi történhetett velük? Hol rontottuk el a nevelésüket?

Mivel mi mindannyian, akik ide születünk a Földre, Isten gyermekei vagyunk /addig, amíg másként nem döntünk/, nem árt, ha tudatosul bennünk, hogy a gyermekeink, és az unokáink is Isten gyermekei! Csak rövid időre lettek ránk bízva, hogy a gondjukat viseljük, de ők nem a mi tulajdonaink! Nem szabad kisajátítanunk magunknak őket!

Meg kell tanulnunk, hogy mi nem tudjuk igazán nevelni a gyermekeket, mert mi se vagyunk tökéletesek! Éppen ezért, kérnünk kell Isten segítségét, hogy adjon tanácsot a neveléssel kapcsolatban.

Már kisgyermekkorban, afelé kell irányítani őket, hogy Istennek tartoznak elszámolással, Isten az igazi Atyánk! Az Ő elvárásainak kell megfelelnünk mindannyiunknak!

Ha kihagytuk a gyermekkor lehetőségét, és úgy látjuk, hogy utódaink nem úgy viselkednek, ahogyan szeretnénk, ahogyan elvárnánk tőlük, akkor imádkozással, könyörgéssel, hálaadással, a dolgok helyrehozatalának teljes átadásával az Úrnak, segíteni lehet a helyzeten.

Azonban, ha mi próbálkozunk a helyrehozatalban, akkor kudarcok és csalódások fognak érni bennünket!

Merjünk bízni az Atyában, aki MINDENHATÓ ISTEN, aki képes bárkit megtisztítani, képes helyrehozni minden ember lelkivilágát, és bárkit a jó útra tud állítani!

Mi csődöt mondhatunk, de Isten soha! Nincs az az „elvetemült”, elzúllott ember, akit meg ne tudna téríteni, és meg ne tudná a lelkét tisztítani!

A kijelentés

„Nincs senkiben nagyobb szeretet annál, mintha valaki életét adja az ő barátaiért... Titeket pedig barátainak mondalak.” /János 15,13-15./

A kijelentés egy életre megváltoztatja a gondolkodásunkat, a felfogásunkat, a világnézetünket, szóval az egész addigi életünk fenekestül „felborul”.

Olyan megtapasztalásban van részünk, amelyben eddig még soha nem volt, amelyet eddig hittünk is, meg nem is.

Amikor részünk van ebben a bizonyosságban, az öröm, amit akkor és azután is érzünk, leírhatatlan. Éppen ezért szeretnénk, ha ez az érzés, ha nem is örökké, de nagyon sokáig tartana!

Nagyon sokféleképpen kaphatunk üzenetet az Úrtól. Az azonban biztos, hogy örökre megváltozik az életünk!

Bármilyen legyen is ez a „Pál-fordulat”, a lényeg, hogy Isten nem akarja, hogy a lelkünk elveszzen, hanem azt akarja, hogy megtérjünk hozzá, megváltozzunk, tisztán lássunk, részesei legyünk a szeretetének, az örömének, a szabadításának, és persze a munkájának, meg a tervének!

Sajnos, számtalan ember leragad a kijelentésnél. Ebben az élményben „lubickol”, és nem akar az örömből kijönni, igyekszik ezt minél hosszabban átélni.

Pedig a kijelentés, vagy az Isteni megtapasztalás, a hitélet kezdete, ezért tovább kell lépniünk!

Ez a tapasztalat, még nem egyenlő a hittel!

A kijelentés azért van, hogy elinduljunk Jézus Krisztus útján, és ebből az élményből merítsünk erőt a nehézségek idején. Bármilyen következzék ezután, eszünkbe fog jutni, és tovább tudunk lépni az éppen aktuális akadályon.

Akik a kijelentésre építik az életüket, azok feláldozzák az életüket Istenért, Krisztusért, és éjt, nappallá téve dolgoznak értük, de ebben az esetben Isten és Jézus Krisztus mellett dolgoznak, és Isten nem tudja őket felhasználni céljai eléréséhez.

Akik viszont tovább mennek, és alávetik magukat a tisztulási folyamatnak, és képesek lemondani Istenért saját akaratukról, azok Krisztusban élnek, és benne dolgoznak.

Ők folyamatos szeretetben, örömben, szabadságban és biztonságban élnek még akkor is, ha éppen nehéz élet-helyzetben vannak! Nem csüggednek el, vagy ha mégis, ez az állapot nagyon rövid ideig tart, mert mindig kapnak erőt! E mellett magyarázatot is kapnak arra, hogy miért vannak éppen ott, ahol vannak, és miért vannak abban a helyzetben, amiben vannak? Miért kell nekik elszenvedni a nehézségeket?

Ők nem dolgoznak éjt, nappallá téve, mert csak azt teszik, amire az Úr készíteti őket!

Ha hitből élünk, akkor mindennap gyakorolnunk kell az önmagunkról való lemondást. Ha nem tesszük meg, akkor nincs igazi hitéletünk, és nem lesz közösségünk Istennel!

Tulajdonképpen azt kell tisztáznunk önmagunkban, hogy mi a hit?

Ha ezzel tisztában vagyunk, akkor világossá válik, hogy nem Jézus Krisztus ügye mellett akarunk dönteni, és ennek az ügynek áldozni az életünket, hanem Jézus Krisztusban akarunk élni, és benne, illetve általa dolgozni!

Út a pokolba

„.... Mert tágas az a kapu és széles az az út, amely a veszedelemre visz, és sokan vannak, akik azon járnak.” /Máté 7, 13b./

„A bűn büntetése, hogy megátalkodsz a bűnben. Nemcsak Isten bünteti a bűnöst, hanem a bűn erőre kap, és teljes mértékben visszafizet a bűnösnek.

...bűnödnek az a büntetése, hogy fokról-fokra megszokod, s már észre sem veszed, hogy az bűn.” /Oswald Chambers; Jézus mindenek felett/

A pokolba vezető út, az a széles út, amelyen könnyen és gyorsan lehet haladni, sőt, „száguldani” is tudunk! Sok ember elfér ott, és bizony sokan járnak rajta! Lefelé lejt, hogy könnyen lehessen haladni, és nehezebb legyen a visszafelé út, sőt sokan el se induljanak, hiszen olyan lehetetlennek tűnik, hogy esetleg vissza is lehetne fordulni, vagy meg lehet mászni a hegyet is, ha kell!

Az eddigi írásokban ritkán esett szó arról, hogy mi lesz, ha nem választjuk Isten útját?

Szinte hihetetlen, de akkor is fogunk szenvedni, csak másként! Ebben az esetben az életérzésünk: elégedetlenség, irigység, harag, gyűlölet, fájdalom, betegség és halál lesz.

Vagyis, a lélek halála. A lelkünk már ebben az életünkben is haldokolhat!

Szenvednünk kell, ha Isten útján akarunk járni, és akkor is szenvedni fogunk, ha nem Istent választjuk!
Gyakorlatilag, az életünk mindenféleképpen szenvedé-

sekkel van „tarkítva”, akárhogyan is döntünk, csak nem mindegy, hogy közben kapunk-e vigasztalást, segítséget, és látjuk-e a kiutat a helyzetünkből, vagy sem?

Isten nélkül örök elégedetlenségben szenvedünk, vágyakozva elérhetetlen dolgok után.

Ha mégis kielégül a vágyunk, akkor egy idő után „kiégve” folytatódik az életünk. Hosszútávon nem tudunk örülni semminek!

Felnőtté válás közben, valahogy elfelejtünk örülni! Mindig bűnbakokat keresünk, és mindig meg tudjuk indokolni, hogy miért következett be a rossz az életünkben, vagy mások életébe. Meglátjuk a legkisebb hibát is a másokban, de a saját hibáinkat nem látjuk. /Gerenda effektus./

Képtelenek vagyunk a hosszú távú, tartós boldogságra és elégedettségre!

Tulajdonképpen, már itt a Földön jelentkezik a pokol az életünkben.

Lelki kielégítetlenségben élünk!

Mi ez, ha nem a pokol? Volt idő, amikor az emberek úgy képzeltek el a poklot, hogy az ördögök nagy üstökben főzték a gonosz, rosszindulatú embereket. Ott szenvedtek örök időnkig a forró vízben. Persze, ez nem így van!

Milyen lesz az olyan ember élete, a földi élet után, aki tagadta Istent, aki belevetette magát a bűnös életbe?

Keserves! ***Mert a földi élet befejeztével, nem múlnak el a lelki fájdalmak, se a hiányérzetek, se a vágyak, se az irigység, se az elégedetlenség!*** Mindezek megerősödve folytatódnak tovább, csak párosulnak olyan nyomasztó érzésekkel; „hogya tudtam volna, hogy azért születet-

tem meg, hogy megkeressem, és megtaláljam Jézus Krisztust, hogyha Jézus nevét hívtam volna segítségül, akkor most nem kellene itt szenvednem, hanem Isten országában élhetnék boldogan, gondtalanul!”

Micsoda fájdalom! Micsoda kilátástalanság!

A pokolban ez a tehetetlenség érzése soha nem enyhül, hanem az érzés felerősödik, és az ember elerőtlenedik.

Akkor jövünk rá igazán, miért születünk ide a Földre, mit kellett volna tennünk, de akkor már késő! Ott nem lesz módunk helyrehozni semmit!

Itt, és most kell „felébrednünk”, és rájönnünk, hogy ma még van lehetőségünk megkeresni, és megtalálni Istent! Még lehet Jézus nevét hívni, hogy segítsen a nehéz életünk helyrehozatalában!

Vigyázni kell a szokásainkkal is! Itt, a földi életben le kell szoknunk mindarról, amire rászoktunk! Cigaretta, kávé, alkohol, gyógyszerek, kábítószer, és egyéb dolgokról, mert ezek a testünk halála után is hiányérzetet fognak okozni!

Olvastam egy katonáról, akit csata közben meglőttek. Elmesélte, hogy elveszítette az eszméletét, és egyszerre úgy érezte, hogy kiszállt a testéből.

Nagyon élvezte, hogy villámgyorsan tudta a helyét változtatni. Megnézte a frontot, ahol harcolt, majd nem messze onnan, egy településhez ért, és betért egy kocsmába. Ott ittak, cigarettáztak az emberek, és rájött, hogy nagyon kívánja a cigarettát.

Egy férfi kezéből ki akarta venni a cigit, de átnyúlt rajta, nem tudta megfogni. Ez annyira elkésértette, hogy amint lehetett, visszatért a testébe. Amikor meggyógyult,

azonnal leszokott a dohányzásról, mert rájött, hogy a szokások hiányérzetei megmaradnak, de ez végtelen kiélegületlenséget okoz a másik világban!

Nem szabad magunktól eldobni az életet sem! Nem mi rendelkezünk az életünkkel, hanem Isten! Az Ő kegyelméből születtünk, és Ő dönti el, meddig maradhatunk, meddig élhetünk!

Ha elhatározzuk, hogy öngyilkosok leszünk, azzal elvágunk minden lehetőséget ahhoz, hogy valaha jobb helyzetbe kerüljünk!

A földi halálunk bekövetkeztével, a problémáink nem szűnnek meg, hanem felerősödnek, és örökre megoldatlan problémák maradnak, amelyeket már nem hozhatunk helyre!

Míg itt, ebben a világban minden helyrehozható Jézus Krisztus segítségével! Többek között, ezért se dobjuk el a lehetőségeinket!

Egy asszony elmesélte, hogy véget akart vetni az életének, és csomó gyógyszert bevett. Neki is volt „földön túli élménye”.

Elmondta, hogy egy nagyon nyomasztó helyre került, ahol sok embert látott lassan, lehajtott fejjel vánszorogni. Látszott, hogy alig volt bennük erő, és mind-mind súlyos lelkiismeret-furdalástól szenvedett. Nyomasztotta őket a földi életükben elkövetett bűneik, amelyekre már nem volt feloldozás.

Látott egy öngyilkos asszonyt is, aki kétségbeesve próbálta a gyermekeit rávenni, hogy ne veszekedjenek, hanem szeressék egymást! Persze, őt nem hallhatták és nem láthatták a gyermekei.

Tanulságos volt ez a szomorú megtapasztalás, mert az az asszony, aki betekintést nyert a „pokolba”, elmondta milyen rossz élményei voltak, és visszatértekor nagyon örült annak, hogy újra kapott lehetőséget élete folytatásához, és soha többé nem látta az életét olyan sötétnek, hogy annak önkezelével vessen véget!

Megtért Istenhez, és rájött, hogy ez az egyetlen lehetséges választás ahhoz, hogy az élete jobbá váljon!

Arra is vigyázzunk, hogy mit teszünk, illetve mit mondunk életünk során, mert egyszer minden számon lesz kérve tőlünk!

Ez azt jelenti, hogy az dönti el, hogy hova kerülünk, a pokolba, vagy a mennybe, hogy hogyan viselkedtünk a földi életünkben!

„Mert nekünk, mindnyájunknak meg kell jelenünk a Krisztus ítélőszéke előtt, hogy ki-ki megjutalmaztasson a szerint, amiket e testben cselekedett, vagy jót, vagy gonoszt.” /2Kor. 5,10./

Amikor azt hisszük, hogy nincs jelentősége például annak, hogyha hirtelen felindulásból mondunk, vagy teszünk rosszat, akkor tévedünk! Egy-egy sértő, vagy bántó, megjegyzéssel is ölhetünk! Valakinek a lelkében mély sebeket ejtünk, amit az illető képtelen feldolgozni, bár lehet, hogy ez nem látszik rajta!

Az agresszió lehet lelki és testi is! Senkit nem szabad bántani vagy megbántani! Ehhez nincs jogunk!

Minden erőszak a tehetetlenségünkről, a kishitűségünkről, és a butaságunkról árulkodik, mert azt hisszük, hogy ezek nélkül nem tudjuk érvényesíteni az akaratainkat.

Uralkodni akarunk és uralni akarjuk a másik embert, vagy embereket! Lenézzük őket, mert úgy gondoljuk, hogy mi felsőbbrendű emberek vagyunk!

Nagyon gonosz indulat kell ahhoz, hogy ilyenekké váljunk!

A szexualitás is „kimeríthetetlen téma.” A Sátán a testi vágyainkat felhasználja arra, hogy bűnben éljünk és maradjunk, nehogy észrevegyük, mennyire eltorzult a lelkünk!

Sok ember mindenre hajlandó, hogy a szexuális éhségük csillapodjon! Egyre szörnyűbb, és gusztustalanabb helyzetekben találhatják magukat, ha nem vigyáznak!

Ez már nem szerelem két ember között, nem egy meghitt, intim légkör, ami csak rá és a párjára tartozik, hanem perverzió! Ha már eljutottak ideig, akkor örök kielégítetlenségben szenvednek! Nincs kielégülés, csak mérhetetlen nagy vágy!

Mindig mást, és mást akarnak, és nem veszik észre, hogy már „kiégtek.” Nincs megnyugvás, békesség, elégedettség!

Nagyon nagy bűn, amikor a nők és férfiak pénzért kínálják a „testi szolgálataikat”, illetve egyéb szolgáltatásokat, amikor nőket prostitúcióra kényszerítenek, és ha gyerekeket használnak fel egyesek szexuális vágyaik csillapítására!

Az egyneműekkel való szexualitás is bűn! Hiába fogadja el a társadalom, akkor is bűn!

Mind-mind borzalmas!

Az is szomorú, hogy képtelenek vagyunk egy életen át kitartani a párunk mellett! Mindig új, és új kapcsolat után

vágyakozunk, és közben észre se vesszük, mekkora bajba kerülünk!

Nagyon nehéz ezektől a bűnös vágyaktól megszabadulni, de nem lehetetlen!

Ebben az esetben is imádkozzunk Istenhez, hogy szűnjenek meg a csillapíthatatlan vágyaink, hogy normális életet élhessünk! Hamarosan teljesen lecsillapodunk, és már a Sátán ezen a téren se tud hatni ránk!

Az alkohorról, a drogokról és a nyugtatókról is szót kell ejtenünk. Az alkohol kis mennyiségben még jó hatással is lehet az ember szervezetre, de nagyobb mennyiségben és rendszerességgel, már káros hatásai vannak! Az alkohol és a drogok elsorvasztják az ember agysejtjeit, egyéb szervi megbetegedésekről, mint a hasnyálmirigy, máj, vese megbetegedések, gyomorbetegségek stb. már nem is beszélünk.

Azonban, az agysejtek okoznak a legtöbb problémát, ugyanis az elhalt agysejtek nem „nőnek” újra, és a rendszeres ivászat és drogozás alkalmával rengeteg agysejtünk hal el. Mi marad utána? Semmi! Nagy sötét folt! Elhalt szövetek. A következmény: totális elbutulás, leépülés!

A végén már semmilyen kapcsolatra nem lesz képes az ilyen ember! Egyre igénytelenebbé, egyre kiszolgáltatottabbá válik, mindenki elfordul tőlük. A volt ivócimborák megalázzák, megszégyenítik őket. Odáig fajul a dolog, hogy a barátok, a család, mindenki belefárad az ilyen ember istápolásába, hiszen nem sok értelme van annak, hogy segítsenek, amikor az illetőnek esze ágában sincs abbahagyni az ivást, vagy a drogok használatát! Végül egyedül maradnak!

Isten országában se lesz számukra hely, hiszen nem éltek a lehetőségeikkel! Eltékozolták az időt!

Amikor az ember olyan helyzetbe kerül, hogy képtelen feldolgozni bizonyos hatásokat, idegileg kimerül, többnyire orvoshoz fordul, és felírat valami nyugtatót. Ez rövidtávon valóban adhat segítséget, de hosszútávon rászokhatunk a gyógyszerekre, és már képtelenek leszünk nélkülük élni! A nyugtatók blokkolnak, /kikapcsolnak/ bizonyos agysejteket, és ezután már nem úgy „működik az agy”, ahogyan kellene. A gyógyszerek mellékhatásai szintén sok-sok kárt okoznak a szervezetünknek. A problémák viszont megmaradnak. Azok nem oldódnak meg egy gyógyszer hatására sem!

Szembe kell néznünk a problémáinkkal, és segítséget kell kérnünk az Úrtól, hogy kijussunk a nehéz helyzetünkéből!

Ne higgyük azt, hogy nem lehet visszafordítani, vagy megmásítani bármilyen helyzetet, ha akarjuk! Akár mekkora bűnben is vagyunk, ha megbízunk az Úrban, mindig tud változtatni rajta!

Isten nemcsak mindenható, hanem megbocsájtó Isten is!

Ha most úgy döntünk, hogy elégünk van az eddigi életünkéből, ha megundorodtunk a bűntől, amiben pillanatnyilag vagyunk, akkor Jézus Krisztus segítségével, választhatjuk a kiutat! Ő kivezet a kilátástalan helyzetünkéből! Csak merjük őszinte szívvel kérni tőle a szabaddítást!

Honnan tudjuk, hogy megbocsátottak-e nekünk, vagy sem?

Először is, ha bevalljuk Istennek, és meg tudjuk bánni az elkövetett vétkeinket, s ha mindezek nagyon fájnak, és méltatlannak érezzük magunkat bármilyen figyelemre, az már jó jel!

Ha a megbánás rövid időn belül párosul a megkönnyebbülés érzésével, és megszűnik a fájdalom, az azt jelenti, hogy Isten megbocsátotta a bűnünket, és megszabadított bennünket a gyötrő lelkiismeret-furdalástól! Eltörölte, lezárta! Megkönnyebbülünk, és szabadnak érezzük magunkat!

Vigyázzunk a nehezen megszerzett szabadságunkra!

Mindig az a lényeg, hogy mi van a szívünkben, milyen elhatározásra jutottunk! Akarunk-e megszabadulni a Sátán fogságából, vagy maradunk, és vállaljuk a következményeket?

Ezeket a döntéseket nekünk kell meghoznunk! De bármit mondjunk is, ha szívünkben nem hiszünk abban, hogy Isten meg tud szabadítani, vagy igazán nem is akarunk megszabadulni, akkor hiába várjuk, nem fog jönni a segítség!

Kell, hogy vágyakozzunk a lelki tisztaságra, az igazságra, egy jobb, szeretetteljesebb életre!

Bízzunk abban, hogy életünkben Isten a földi poklot, földi mennyországgá tudja változtatni, és ekkor már biztosak lehetünk abban, hogy a végtelen életünk az igazi mennyországban fog folytatódni!

Az akadály

„Bizony mondom néktek, ha meg nem tértek és olyanok nem lesztek, mint a kisgyermek, semmiképpen nem mentek be a mennyeknek országába. /Mt. 18,3./

„Ne legyetek nagyratörők, hanem az alázatosakhoz tartsátok magatokat. Ne legyetek bölcsek önmagatok szerint.” /Róma 12,16./

A **legnagyobb akadály**, amely meggátolja bennünk a kapcsolat felvételét az Úrral, nem a Sátán, hanem **a bennünk lévő egoizmus!**

Nehéz legyőznünk a becsvágyunkat, önmagunk istenítését, a látszólagos függetlenségünket, és nehéz leküzdenünk a vágyainkat és a kívánságainkat.

Legtöbbször nem is akarjuk! Szeretjük magunkat kényeztetni, és még jobban szeretjük, ha mások kényeztetnek bennünket!

Szeretjük, ha felnéznek ránk, ha dicsérnek azért, mert különbek vagyunk másoknál, szeretjük, ha azt tehetünk, amit akarunk, ha utazhatunk, amerre kedvünk tartja, ha megvehetünk mindent, amit szemünk, szánk megkíván!

Mindez nagyon jólesik a lelkünknek! Fel se merül bennünk, hogy mindezekről a kiváltságokról lemondjunk! Miért is mondanánk le, ha ezek jól esnek nekünk, ha úgy érezzük, hogy ezek járnak nekünk?

Igaz, ebben az egoizmussal teli világba, nem hiányzik Isten! Jól meg vagyunk nélküle!

Azonban ha valami megzavarja ezt az „idilli” állapotot, akkor összeomlik bennünk minden! Akkor szembe-szülünk kell azzal, hogy valami nagyon nem stimmel az életünkben!

Tőlünk függetlenül valaki, vagy valami megzavarta a „paradicsomi” állapotunkat. Mi továbbra is szeretnénk kényeztetni magunkat, de már nincs mód rá!

Ezután se akarunk függeni senkitől és semmitől, azonban arra kényszerülünk, hogy valakibe, vagy valamibe „kapaszkodjunk”, miközben a kiutat keressük a nehéz helyzetünkől. Mindegy hogy ki, de valaki segítsen rajtunk!

Itt kezdődik el a függési, kapaszkodási vágyunk, ekkor szembesülhetünk igazán az Úrral. Azonban a követelményei, az elvárásai túl nehéznek ígérkeznek! Szeretnénk Őt követni, de a magunk módján, az elgondolásaink és érzéseink szerint! Megtartani az eddigi életünk nagy részét, de közben itt-ott követni is Isten akaratát.

Azonban ez nem megy! Vagy elfogadjuk feltétel nélkül azt, hogy Isten egész embert kíván, tehát azt, hogy mindenben az Ő akaratát teljesítjük, vagy függetlenek akarunk lenni tőle. „Vegyesen” nem megy!

Úgy nem, hogy egyszer az Úr akaratát teljesítjük, egyszer meg a sajátunkét.

Vagy Tőle függünk, vagy függetlenek leszünk Istentől!

Ha függetlenek akarunk lenni, akkor tisztában kell lennünk azzal, hogy a függetlenség Istentől, egyenlő a kárhoyattal!

Ha függetlenek vagyunk, akkor semmi közünk hozzá, és Istennek sincs semmi köze hozzánk! Nem fog megváltani minket, mert mi a függetlenséget választjuk helyette!

Ha viszont Istent választjuk, akkor az akaratunkról, önmagunkról, és a látszólagos döntési jogunkról kell lemondanunk. /Csak egyszer dönthetünk, hogy melyik hatalom alatt akarunk élni, utána, amelyiknek átadtuk az irányítást, ezután már az dönt!/

Ez nagyon nehéz döntés, de ahhoz, hogy lelkileg és szellemileg egészségesek legyünk, meg kell tennünk.

„Boldog ember az, akinek te vagy erőssége, s a te ösvényeid vannak szívében.

Átmenvén a Siralom völgyén, forrássá teszi azt; bizony áldással borítja el a korai eső.” /Zsolt. 84,6-7./

Mindennek ára van! Mindkét választás fájdalommal jár!

Az egyik rövidtávú öröm, majd később hosszantartó fájdalom, a másik viszont rövid fájdalom, hosszan tartó öröm, ami örökké tart!

Az Istentől való függetlenségünk eleinte jónak tűnik, csak „menet közben” „isszuk meg a levét” az esetleges rossz választásainknak. Végül a kárhozatban, Istentől nagyon távol találjuk magunkat!

Ha Istent választjuk, akkor az önmagunkról való lemondás eleinte magányos, keserves „harc” lesz, amit mindenféleképpen meg kell harcolnunk önmagunkkal, át kell élnünk ahhoz, hogy elérjük az engedelmes, gyermeki, illetve a tanítványi „státuszt”.

A harc: Az Istentől való függés először alig elviselhető, nagyon nehéz út, de ahogy kezdünk minél több-mindenben engedelmeskedni, egyre könnyebbé, egyre szélesebbé válik a „szűk”, „keskeny út”, végül azt tapasztaljuk, hogy „tágas térre kerültünk” és ennél örömtelibb, bölcsőbb választásunk nem is lehetett volna!

Az engedelmesség révén tapasztalhatjuk meg az egységet, a harmóniát, a közvetlen kapcsolatot Jézus Krisztussal és Istennel.

Ahogy engedelmeskedünk, máris megtapasztalhatjuk Isten szeretetét és jelenlétét! /Nagyon felemelő érzés!/

Tehát a függetlenségünk a kárhozatba, a teljes lelki csődbe vezet, az Istentől való függés pedig hosszú távú örömteli állapotba!

A függőségünk nem is hinnénk milyen hatalmas, milyen pozitív tapasztalatokkal, milyen csodálatos belső átváltozásokkal jár! Eddig soha át nem élt érzések kerítetek hatalmukba!

Például, életünk során nagyon sok mindentől féltünk. Isten nem akarja, hogy bármitől, vagy bárkitől féljünk, ezért megszünteti a félelmeinket. Hihetetlen megkönnyebbüléssel jár a félelem nélküli élet!

Ha sikerül átadnunk magunkat Istennek, akkor jöhet létre Jézus Krisztussal és általa Istennel az egység! Egyek leszünk velük, és megértjük mi Isten célja. Már nem a személyes vágyaink kielégítését várjuk Istentől, hanem örülünk, hogy tudjuk és értjük az akaratát.

Isten minden embernek szabadságot, félelem nélküli életet, lelki egészséget, minden rossztól való függetlenséget akar adni! De csak abban az esetben adhatja meg, ha mi azt el is tudjuk fogadni! Elfogadni pedig csak akkor tudjuk, ha engedelmeskedünk. Ha ez a feltétel nincs meg, akkor nem segíthet rajtunk!

Az Úr azt se akarja, hogy lelki problémáink legyenek. A nehézségek, amelyek eddig „ólomsúllyal” neheztedtek ránk, szinte egyik pillanatról a másikra eltűnnek!

Azt hiszem, hogyha már ennyit elértünk, akkor szinte mindent elértünk! Azonban Isten ennél többet akar adni! Be akar vezetni a terveibe.

Eddig sokszor nem értettük, hogy mi, miért történik, mi lehet Isten akarata?

Azonban, ha együttműködünk Vele, akkor sok minden tiszta, érthető és világos lesz számunkra.

Elképzelhetetlenül nagy öröm megérteni az Úr akaratát! Felfoghatatlan csoda, hogy megbízik bennünk, egyszerű emberekben, és ránk bíz titkokat!

Ami még ennél is nagyobb öröm, az a szeretete! Isten szeretete minden szenvedésünkért, minden lemondásunkért kárpótol!

Vele együtt élni azt jelenti, hogy szeretetben, nyugalomban és biztonságban vagyunk!

Kell ennél több? Ember ennél többet nem is kívánhat!

Még egy akadály van annak, hogy teljesen el tudjon fogadni bennünket az Úr!

„Mielőtt oltárra tennéd az ajándékodat” előtte menj el, és békülj ki azokkal, akikkel eddig ellenségeskedtél!”

Rólad van szó, tehát neked kell kibékülnöd azokkal, akikre haragszol, vagy akik haragszanak rád!

Ha már nincs szívedben se harag, és semmilyen rossz indulat, csak akkor adhatod oda magad Istennek, és csak akkor adhatja oda magát neked Isten!

„A győzelem, amely legyőzte a világot, a mi hitünk.” //1János 5,4/

Mese vagy valóság?

**„KérjeteK és megadatik néktek; keressetek és talál-
tok; zörgessetek és megnyittatik néktek.” /Lukács 11,5./**

Nagyon sokan úgy akarjuk olvasni a Bibliát, mint általában a könyveket szokás. Nekiülünk és elkezdjük, de már az elején megtorpanunk a nehézkes nyelvezete és a képekben való írások miatt.

Az biztos, hogy nem könnyű olvasmány! A Biblia eleje, az Ó testamentum tele van izgalmas, szép, sokszor tragikus történetekkel. Ha Isten Szelleme /Lélek/ nélkül olvassuk, akkor csak ennyit tudunk megállapítani.

Azonban ha a Szent Szellem /Lélek/ irányítása alatt olvassuk, akkor megelevenednek az ott leírtak, és rájövünk, hogy minden történet személyesen nekünk és hozzánk szól.

Az Ige valóságossá és világossá válik. Minden szónak, minden mondatnak jelentősége van, amit sajnos sokan nem tudnak!

A Bibliában minden névnek, földrajzi neveknek, helységneveknek és az emberek neveinek is jelentősége van! Ezek igen fontos információk arra nézve, hogy megértjük a mondanivalókat.

De ha nem is vagyunk tisztában ezekkel, azonban Isten Szent Szelleme /Lelke/ megvilágosítja az értelmünket, akkor felismerjük magunkban, az életünk eseményeiben, vagy a lelkünkben lezajló folyamatokban azokat az eseményeket, amelyeket több mint két ezer évvel ezelőtt megírtak a próféták és az apostolok.

A bennünk lévő belső harcok, a jó és a rossz közötti viaskodások, mind meg lettek írva; az egyedülletek, az összeomlások, az egyre súlyosbodó terhek cipelésétől, a reménytelenség érzéséig, majd a felcsillanó remény, rátalálás Jézus Krisztusra, és a csodálatos megmenekülések a nehéz helyzetekből, illetve szabadulás a vágyainktól, a kívánságainktól a bűneinktől, a gonosz hajlamainktól.

Végül pedig, és nem utolsósorban, a lelkünk teljes megtisztulása, önátadása, a tökéletes engedelmességen át, megkapjuk az örök élet ígértét, mind-mind meg lettek írva a Bibliában.

Nem vagyunk egyedi esetek, hiszen mindannyiunkkal megtörténnek, vagy már megtörténtek azok az események.

Hogy lehet ez? – kérdezzük magunkat.

Az egész Biblia olyan tanítás, amely elvezet bennünket a kezdetektől, a végig úgy, hogy rá kell jönnünk, hogy mindazok, amik le lettek írva, velünk és másokkal is megtörténtek, vagy még előtte állunk a történeteknek.

Isten azt akarja, hogy végigmenjünk azokon a megpróbáltatásokon, harcokon, fájdalmon, amelyek a Bibliában is olvashatók, hogy számára bármikor felhasználható, abszolút engedelmes emberekké váljunk.

Ez nagyon önzőnek tűnhet, de az igazság az, hogy cserébe pedig a felfoghatatlant kapjuk ajándékba! Megment bennünket a pokoltól, és a kárhozattól! Kapjuk az örök életet, a szeretetet, biztonságot és az öröm forrását, amely a szabadságra visz!

Ne felejtjük el, hogy Isten Szent Szellem /Lelke/ és Jézus Krisztus segítségével nélkül, soha nem tudunk úgy megtisztulni, hogy a bűnös hajlam ne maradjon meg bennünk! A lelkünk engedetlen maradna, és soha nem ta-

pasztalnánk meg azt a szeretet, örömet, békét, amit az Úr ad az övéinek!

Az engedelmességen keresztül válhatunk igazán egygyé az Úrral.

Az engedelmességünk által nyílik meg a szellemi csatornánk.

Az engedelmességünk révén kapunk „betekintést” Isten szellemi világába.

Az engedelmességünknek köszönhető, hogy különböző szellemi megtapasztás részei lehetünk.

Isten bölcsessége is akkor válik nyilvánvalóvá, ha engedelmeskedünk.

Ha engedelmesek vagyunk, akkor tökéletes összhang jön létre Jézus Krisztus és közöttünk.

Mit jelenthet ez? Azt, **hogy csak a szenvedéseink által tudunk annyira megtisztulni a bennünk lévő bűnöktől, indulatoktól, a rosszra való hajlamainktól, hogy valóban engedelmeskedni tudjunk Istennek!**

Ha az Úr Szent Szelleme megvilágosít, megtapasztaljuk azt is, hogy egy-egy ige, időnként több megvilágosításon keresztül hat ránk. Tulajdonképpen több jelentése lehet egy-egy igének, és mindig akkor, és úgy talál „célba”, ahogyan éppen szükségünk van rá! Soha meg nem unható, mindig megújuló írások vannak a Bibliában!

A Biblia útmutató, hogyan kell élnünk, és mi vár ránk, ha engedetlenek vagyunk, és mi vár ránk akkor, ha engedelmeskedünk Istennek!

A Biblia a bölcsességek és az életvezetés tárháza, csak meg kell, hogy nyíljon előttünk ez a CSODA! Nem csak utat mutat, hanem „fel is ráz” időnként a szellemi

tespedtségünkől, ha kell reményt ad, és megismerteti velünk Istent és Jézus Krisztust.

Megtudjuk, mit várnak el tőlünk, és mi mit kapunk cserébe azért, ha az Isten útját választjuk.

Kedvtelésből nem lehet a Bibliát olvasni, Istent szolgálni és Jézus Krisztust követni!

A Biblia nem egy hétköznapi olvasmány, amit akkor veszek elő, amikor akarok!

Nem lehet folyamatosan se olvasni, mint egy regényt, vagy bármely más könyvet.

A Biblia olvasásának is megvan a menete.

Minden felekezetnél kapható egy Útmutató című füzet, amely egy bizonyos rendszer szerint osztja be, hogy melyik nap, milyen igét olvassunk el. Idézetek vannak benne, és ha mindennap ezeket az igét elolvassuk, akkor beindul egy olvasási rendszer, ami azt jelenti, hogy bizonyos idő után, már megismerjük az egész Biblia tartalmát és lassan kezdenek megvilágosodni az igék. Nem azonnal, de legyünk türelmesek!

Ha azt szeretnénk, hogy mihamarabb megértsük az igét, akkor érdemes elmenni egy templomba, ahol remélhetőleg jó igemagyarázó pap, vagy tiszteletes van.

Az igazi csoda azonban az, amikor Isten közvetlenül nekünk világosítja meg az éppen aktuális igét, amikor hozzánk, és nekünk szól, mely által megértjük az üzenetét!

Az Útmutató füzet által felkínált lehetőségek elkalauzolnak minket a mindennapi igeolvasásban. Ebben az esetben tényleg elindulhatunk azon az Úton, amely elvezethet a szeretetbe, az örömbé, a nyugalomba, a megvilágosodásba!

**A Biblia egy Szent Könyv, amely csak annak nyílik
meg, akinek Isten megnyitja!**

Illúzió az élet?

„Az én lelkemet adom belétek, és azt művelem veletek, hogy rendelkezéseim szerint éljeteK, törvényeimet megtartsátok és teljesítsétek.” /Ezékiel 36,27./

„Szívünkbe áradt az Isten szeretete a nekünk adott Szentlélek által.” /Róm. 5,5/

Már volt szó arról, hogy mi emberek hármass felépítésűek vagyunk; test, lélek és szellem.

Tulajdonképpen csak a testünk külső részét látjuk, és ismerjük. Hogy milyenek vagyunk belül, azt csak elképzelni tudjuk. A lelkünk csupa talány!

A legtöbb esetben téves elképzelésünk van arról, hogy milyen lelkületű emberek vagyunk.

Többsnyire csak jót feltételezünk magunkról. Ha valamit tudunk is, az a pillanatnyi lelkiállapotunknak felel meg, amit csak rövid ideig vagyunk képesek befolyásolni és irányítani. Azt tudjuk, hogy hol jól érezzük magunkat, hol rosszul.

Ha megbetegszik a lelkünk, akkor nagy bajban vagyunk! Isten nélkül nem tudunk meggyógyulni! Csak Ő képes arra, hogy helyreállítsa a lelkivilágunkat a Szent Szelleme /Lelke/ által.

Szóval, keveset tudunk a lélekről, a szellemi valóságról az emberek zöme nem is tud, vagy tagadja a létezését, esetleg félreértelmezi.

Tehát nem véletlenül mondta Einstein, hogy nincs idő és nincs tér, és a valóság csak illúzió!

Valahol mi is „illúziók” vagyunk.

Sokan állítják, hogy „azok vagyunk, akiknek hisszük magunkat!” Ez a mondás mindaddig igaz, amíg az Úr Szent Szelleme /Lelke/ meg nem tisztít bennünket, és ezáltal megvilágosodunk, hogy kik is vagyunk valójában! Addig, amíg nem valósítottuk meg mindazt, amire egykor Istennek ígéretet tettünk, addig tudatlanok maradunk.

Arról van szó, hogy ide a jó és gonosz tudásának birtokában születünk meg. De ahhoz, hogy örököljük a beígért földet, meg kell szabadulnunk ettől a tudástól. Ezért itt van lehetőségünk arra, hogyha mi is akarjuk, akkor Isten Szent Szelleme /Lelke/ megtisztít bennünket!

Ehhez viszont teljesen át kell adnunk az akaratunkat Istennek. Le kell mondanunk önmagunkról! Bár ez nagyon szigorúnak és teljesíthetetlennek tűnik, azonban csak akkor nem teher, ha Isten Szelleme egyesül a szellemünkkel, hiszen akkor az akaratunk is megegyezik Isten akaratával!

Ha mindez megtörténik, akkor beszélhetünk újjászületésről. Az újjászületés bekövetkeztével beengedjük Krisztust az életünkbe, és ezáltal olyanokká válunk, mint Ő!

„Többé nem én élek, hanem Krisztus él bennem.”
/Gal.2,20/.

Vigyázzunk, mert nem hasonlóvá kell válnunk, nem utánzásról van szó, hanem tényleges átváltozáson kell keresztül mennünk!

Minden embernek, aki ide született a Földre, meg kellene tisztulnia ahhoz, hogy az életét, amely a földi élet után kezdődik, Isten által elkészített házában, illetve országában élje!

Az igazi illúzió, a földi valóság! Mert ezt az életet látjuk, és ezt az életet értjük valamilyen szinten. Itt akar-

juk kiteljesíteni a vágyainkat, az álmainkat és megtalálni önmagunkat.

Illúziókba kergetjük magunkat, és nem tudunk semmit a valóságról. Nem vagyunk tisztában azzal, hogy itt csak átmenetileg vagyunk!

Rá kell jönnünk arra, hogy minden, amit itt végzünk a földi életünk során, ami nem a testünk táplálására és nem a lelkünk megtisztulására irányul, ami nem mások megsegítéséről szól, az értéktelen, hiábavaló, az elmúlik, nem marad nyoma! Nincs értelme, mert mi nem idevalósi emberek vagyunk!

Ezért törekedjünk arra, hogy mielőbb megkezdődjön a lelkünk tisztulása! Kezdjünk el tudatosan élni, hogy a földi, nagyon rövid életünk után a végtelen életünk ne szenvedéssel teljen, hanem szeretetben, örömben, nyugalomban, szabadságban és bölcsességben.

Nem mindegy!

Meg kellene barátkoznunk azzal a gondolattal, hogy mi is szellemi lények vagyunk! Ezért kell a lelkünknek és a szellemünknek megtisztulni, hogy tiszta lélekkel és szellemmel mehessünk az Atyai házba.

Ha ezeket tudjuk, nem ér majd nagy trauma bennünket, amikor a testünk meghal, és mi szellemi alakban éljük ezután az igazi, a valós életünket!

Ne aggódjatok!

„Mondta pedig az ő tanítványainak: Annak okáért mondom néktek, ne aggódjatok a ti életek felől, mit egyetek; sem a ti testetek felől, mibe öltözködjetek. Az élet több, hogy nem az eledel és a test, hogy nem az öltözet.

... Kicsoda pedig az közületek, aki aggodalmaskodásával megnövelheti természetét egy arasszal? ... Tekintsétek meg a liliumokat, mi módon növekednek: nem fáradoznak, és nem fonnak: de mondom néktek, Salamon minden dicsőségében sem öltözött úgy, mint ezek közül egy.

... Ti se kérdezzétek, mit egyetek, vagy mit igyatok; és ne kételkedjetek. Mert mindezeket a világi pogányok kérdezik; a ti atyátok pedig tudja, hogy néktek szükségetek van ezekre. Csak keressétek az Isten országát, és ezek mind megadatnak néktek.” /Lukács 12,22-31./

Az aggodás, már gyermekkorunkban megtapasztalt érzés, amely végig követi az egész életünket.

Valamiért mindig aggódunk. Bennünk van a holnaptól való félelem érzése, és úgy néz ki, hogy ez soha nem tűnik el az életünkből. Még abban az esetben is aggódunk, amikor ténylegesen jólétben élünk.

Többek között félünk attól, hogy valamilyen úton-módon elveszítjük a pénzünket, a vagyonunkat.

Mégis, a fenti ige arra szólít fel bennünket, hogy ne aggódjunk! Hogyan lehet véghezvinni azt, hogy ne aggódjunk?

Éppen most, amikor a közbiztonság olyan rossz, amikor az erőszak eluralkodott az egész Földön, amikor éppen a világgazdasági válság idején vagyunk?

Amikor nő a munkanélküliség, mindennek napról, napra megy fel az ára, a pénz értéke viszont egyre csökken, az élet egyre nehezebbé válik sokunk számára? Ilyen nehéz időkben nagyon nehéz nem aggódni!

Azonban ma is érvényes Jézus felszólítása, hogy „ne aggódjunk a holnapért!”

Nincs is értelme az aggódásnak, hiszen azzal nem oldunk meg semmit, csak magunkat és a környezetünket tesszük labilissá, ingataggá, esetleg beteggé!

Arról van szó, hogyha a holnapra gondolunk, például arra, hogy holnap miből fizetjük ki a számlánkat, vagy lesz-e mit ennünk, esetleg meg tudjuk-e venni a kiválasztott cipőt, vagy ruhát, stb. akkor a **MÁVAL ELVESZÍTJÜK a KAPCSOLATOT!**

Meg kell tanulnunk mindig a **MÁBAN** és a **MOSTBAN** élni! Csak a mai nappal törődni, mindig a mai nap, illetve a **MOST PROBLÉMÁIVAL FOGLALKOZNI!** Mert **ha nem ezt tesszük, akkor a MA lehetőségei mellett úgy megyünk el, hogy észre se vesszük azokat.** Szóval, sok-sok alkalmat elszalasztunk!

Ebben az esetben az Úrra se tudunk figyelni, hiszen a holnap miatti aggódásunk teljesen eltereli a figyelmünket Istenről! Ha volt is közvetlen kapcsolatunk Vele, akkor az megszakad, és ezáltal eltávolodunk Tőle.

Isten nem holnap fog hozzánk szólni, nem holnap fog megsegíteni, hanem most!

Mindig a MOSTBAN kell élnünk! Nem fél óra múlva, vagy tíz perc múlva, hanem MOST, mindig az adott pillanatban!

Egy hívó embernek nagy „luxus” a holnap miatt aggódnia!

A holnap nagyon nagy súllyal nehezedik az emberre! Hiszen ma még nem tudjuk megoldani a holnap gondját, bármennyire igyekszünk is! Ezért van az, hogy sokan belebetegsznek a kilátástalannak látszó helyzetükbe, mert a jövőt kutatják, és az nagyon sötétnek és komornak látszik!

Bár nem könnyű, mégis van egy nagyon egyszerű megoldás: gondoljuk végig, hogy ma milyen hiányérzetünk van? Most nézzünk körül, van-e mit ennünk, van-e mibe öltöznünk?

Ha sürgős segítségre van szükségünk, akkor imádkozunk, és ha valóban rászorulunk valamire, azt meg fogjuk kapni.

Ha problémánk van, az többnyire szépen elrendeződik a mi közreműködésünk nélkül is!

Az Úr nagyon sokféleképpen tud segíteni! Ezért ***MOST lehet örülni a MA ajándékainak! Most itt van velünk, most szólít meg bennünket, mindig a MOSTBAN van!***

De ha a holnap izgat minket, akkor elveszítjük a kapcsolatot az Úrral, ezáltal elveszítjük a szeretetét, a védelmét, a támogatását, és az örömeire való képességünk is elveszik!

A holnap miatti aggodás kiöli bennünk a szabadság és az elégedettség érzését, és csak a félelem marad meg!

Le kell szűkítenünk a gondolkodásunkat és a látókörünket a MOST-ra! Mindig az adott pillanatot kell átélünk és megélnünk!

Ez mutatja azt is, hogy nincs értelme a holnappal törődni, mert azt is túl fogjuk élni minden nehézségével együtt!

Bármennyire félünk is a holnaptól, nem lesz olyan nehéz, és nem lesz olyan rémisztő, mint ahogyan azt elképzeljük!

Mindannyian voltunk már olyan helyzetben, amikor nagyon féltünk valamitől, vagy valakitől, és kiderült, hogy egyáltalán nem kellett volna annyira aggódnunk, hiszen olyan szépen, rendben zajlott le minden! Tőlünk függetlenül!

Sohasem, vagy nagyon ritkán alakulnak úgy a dolgaink, ahogyan elképzeljük. Ezért se kell aggódnunk a holnapért.

A nehézségeket át fogjuk élni, de nem úgy, ahogyan hittük. Isten minden nehéz percünkön átsegít. Ezért inkább igyekezzünk mindig az aktuális pillanatainkat élni, és értékelni!

Azt azonban ne felejtsük el, hogy mi se pazarolhatunk semmivel sem! Amink van, arra vigyázzunk, de ha elveszítjük, akkor se csináljunk belőle tragédiát, hiszen mindenért kárpótolva leszünk!

Csak arra figyeljünk, hogy ne a mi hibánkból történjenek rossz dolgok, mert akkor Jézus Krisztus nem vállal velünk közösséget!

A hívő ember élete nagyon leegyszerűsödik, és mindig elégedett azzal, amije van, és amit kap!

Ezért ha sikerül a MOST-ban élnünk, akkor bár szolidan, de nagyon boldogan élhetünk Jézus Krisztus irányítása és védelme alatt!

A gyakorlatban úgy lehet mindezt megvalósítani, hogy amikor felkelünk, imádkozással kezdjük a napot.

A reggeli ***imával kinyílik a szívünkben-lelkünkben, szellemünkben egy láthatatlan ajtó, és ott áll a „küszöbön” Jézus, aki mindennap várja, hogy behívjuk az életünkbe, a MOST-ba!***

Ha behívjuk, akkor biztosak lehetünk abban, hogy a napunk helyes „kerékvágásban” indul, és nem siklik ki semmilyen irányba, hiszen Ő irányítja minden pillanatunkat.

Azonban ahogyan telnek az órák, a bennünk lévő Jézust meg kell erősítenünk, mert a figyelmünk is lankadni kezd. Ezért érdemes délben ismét imádkozni, és újra hívni, hogy legyen velünk a nap hátralevő részében is.

Végül, amikor eltelt a napunk, este hálát mondván elbúcsúzhatunk Tőle, és az Atyától. Másnap reggel, sőt, ezután minden alkalommal amíg élünk, így teljenek a napjaink!

Ha ezt a gyakorlati tanácsot megfogadjuk, akkor soha többé nem kell félnünk és nem kell agódnunk semmiért!

Miről ismerjük meg?

„Annak okáért az az indulat legyen bennetek, mely volt a Krisztus Jézusban is, aki mikor Istennek formájában volt, nem tekintette zsákmánynak azt, hogy ő az Istennel egyenlő, hanem önmagát megüresítette, szolgai formát vett föl, emberekhez hasonlónvá lett; és amikor olyan állapotban találtatott, mint ember, megalázta magát, engedelmes lévén halálig, még pedig a keresztfának haláláig.” /Filippi 2,5-8./

Sajnos elég sokan vannak, akik Istenről beszélnek, de nem mentek át a tisztulási folyamatokon, ezért igazán nem alakult még ki a közösségük Istennel. Nem Istentől irányított emberek, hanem saját akaratuk által irányítottak, ezért nem is lehetnek hitelesek, amikor olyan valakiről beszélnek, akit nem ismernek, és tulajdonképpen semmi közülük Hozzá!

Ők azok, akik önmagukat állították Isten szolgálatába, és nem Isten állította szolgálatba őket!

Ezek az emberek Isten nélkül soha nem érik el azt, amit Isten szeretne elérni, hogy mindenki, akikkel kapcsolatba kerülnek, beinduljon a szellemi élet.

Ne legyen „holt” idő, aminek semmi értelme nincs! Nem elég hallgatni az ígét, hanem cselekedni is kell! Ez azt jelenti, hogy amikor beindul az isteni élet bennünk, akkor elkezdődik a tanulási folyamat, de már ez idő alatt is fel tud minket használni az Úr különböző, Neki fontos szolgálatokra!

Többek között az igazi cél az, hogy rajtunk keresztül, minél több ember lelkét tudja megmenteni! Ez tőlünk is függ, hogy engedelmesek tudunk-e lenni, vagy sem?

Ülhetünk évekig, vagy évtizedekig a templomban, hallgathatjuk az ígét, ha nincs bennünk szellemi élet, akkor sajnós, minden hiába való volt!

Ugyanis Isten nem passzív hívóket akar, hanem aktívakat! De olyan aktív embereket, akiken keresztül minél több lélek megmenekülhet!

Ezért kérjük meg az Urat, hogy Szent Szellem /Lelke/ minél előbb bennünk is kezdje el a tisztító munkát!

Hogyan ismerhetjük meg a másik emberben, hogy ő valóban Jézus Krisztust képviseli?

Mindenkinek van belső és külső tulajdonsága, amiről már első látásra vagy pozitív, vagy negatív benyomást szerzünk.

Az emberek többnyire úgy viselkednek, és azt mondják, ami a leginkább foglalkoztatja őket, ami a szívükben van.

Kétféle embert különböztethetünk meg, a lelki és a szellemi embereket.

A lelki emberek mindig biztosak abban, hogy mit kell tenniük, és mit kell mondani! Az akaratuk erős, határozott, amit mindenáron érvényesíteni akarnak!

A legfőbb jellemzőjük, hogy állandóan terveket szőnek. Ők mindig tudják, hogy mit fognak tenni a közeli és a távoli jövőben. Ha beszélnek is Istenről és Jézusról, akkor is az első helyen saját egyéniségük áll! Fő témáik; a céljaik elérése. Sokat beszélnek, és előfordul, hogy nem

mondanak semmit, csak „jár a szájuk”. Életükben Isten többnyire az utolsó helyen áll.

Tehát a saját önzésük sokkal fontosabb, mint Isten terve! Az ilyen embereknel elsősorban az dominál, hogy ők jól érezzék magukat abban a helyzetben, amiben éppen vannak.

A lelki emberek között, vannak befelé forduló, tehát önmaguk felé forduló emberek is, akik képtelenek bárkihez közvetlennek lenni. Igazán nem tudnak kapcsolatokat teremteni, nem tudnak emberekhez közeledni. Elvárják, hogy mások tegyék meg az első lépést, és fedezzék fel az ő személyiségüket, ha akarják. Csak és kizárólag magukkal törődnek!

Persze ennél sokkal bonyolultabb a lélek, de ebbe nem szeretnék belebonyolódni, csak érinteni a lehetőségeket.

A lelki emberek sajátossága még, hogy szeretnek birtokolni! Nemcsak tárgyakat, hanem embereket is! Fontos, hogy ők uralkodhassanak, vagy irányíthassanak másokat. Szeretnek előírni, meghatározni, ki, mit tehet, és mit nem.

„Ha nagy dolgokat kívánsz magadnak, „Isten engem erre vagy arra hívott el...”, – akkor korlátot állítasz Istennek abban, hogyan használjon téged. Amíg saját jellemed vagy becsvágyad érdekében teszel valamit, addig nem tudsz azonosulni Isten érdekeivel. Csak akkor jutsz el ide, ha végleg elszakadsz a magadra-gondolástól, és engeded, hogy Isten a helyedre tegyen az Ő világra szóló tervében.” /Oswald Chambers/

A szellemi emberek teljesen nyitottak mindenre és mindenkire. Ha lehetőségük van arra, hogy Istenről, és

Jézus Krisztusról beszéljenek, akkor „szárnyakat kapnak.” Olyan „természetfeletti” tudás „hömpölyög” át rajtuk, amin még saját maguk is sokszor csodálkoznak!

Olyan bölcsességek birtokában vannak, amelyet, amíg lelki emberek voltak, soha nem tapasztaltak meg! Árad belőlük az öröm, a szeretet, és mindent szeretnének megosztani másokkal, minél több embernek átadni azt a tudást, amit felülről kapnak, és szeretnék megosztani a sokszor felfoghatatlan csodákat, hogy minél többen tisztában legyenek azzal, hogy mit szalasztnak el, ha nem ajánlják fel az akaratukat az Úrnak!

„Öltözzétek föl azért, mint az Isten választottai, szentek és szeretettek könyörületes szívet, jóságosságot, alázatosságot, szelídséget, hosszútűrést; elszenvedvén egymást és megbocsátván kölcsönösen egymásnak, ha valakinek valaki ellen panasza volna, miképpen a Krisztus is megbocsátott néktek, akképpen ti is.

Mindezeknek fölébe pedig öltözzétek föl a szeretetet, mint amely a tökéletességnek kötele.

És az Istennek békessége uralkodjék a ti szívetekben, amelyre el is hívattatok egy testben; és hálaadások legyetek.

A Krisztusnak beszéde lakozzék tibennetek gazdagon, minden bölcsességben; ...” /Kol. 3,12-16/b./

Hogyan tudjuk megállapítani azt, hogy valaki valóban Isten embere?

Akinek a lelke „megtört”, és a kiáradt szelleme egyesült Isten Szent Szellemével, abban ki kell formálódnia Jézus Krisztusnak.

Tehát a lelki tulajdonságokat felváltja, és át- meg át- járja Jézus szelleme, személyisége.

Ezek az emberek elsősorban szelíd lelkűek. Ez azt jelenti, hogy mindig háttérben vannak. Nem harsognak, és nem létfontosságú cél náluk, hogy mindig a közép- pontban legyenek. Azzal se nagyon törődnek, hogy más- sok észreveszik-e őket, vagy sem! Ugyanis tisztában vannak azzal, hogy akikkel találkozniuk kell, és akikhez beszélniük kell, azzal az Úr „létrehozza a találkozót”. Tehát az alkalmakat mindig Jézus Krisztus teremti meg. Ebben az esetben ezek az alig észrevehető emberek ki- bontakoznak, és beszélnek Isten szabadításáról, Jézus Krisztus követéséről.

De ahogy véget ért a „küldetésük”, újra „visszahúzódnak”, és a háttérben maradnak.

„Visszaváltoznak” egyszerű, hétköznapi emberekké, mert tulajdonképpen, azok!

Jó szívűek! Mindig mindenkinek segítenek, és ada- koznak még akkor is, ha nekik is kevés van. Olyan nem fordulhat elő, hogy irigyek legyenek! Ha valamit mégis megtagadnak, annak oka van!

Az is lehet, hogy az Úr nem engedi, hogy segítsenek, mert azzal nagyobb kárt okozhatnak a másik embernek. Időnként muszáj nemet mondaniuk, ám ez nagyon nehéz! Azonban az Úr tudja, mit miért kell tenni!

Ha nem is hangoztatják, akkor is tisztában vannak azzal, hogy ki akarja őket kihasználni, és ki az, aki való- ban rászorul a segítségre! Jézus Krisztus irányítása alatt, mindig tudják, hogy kinek mit kell adni! Náluk nem for- dulhat elő, hogy olyan helyre kerüljön a segítség, ahol nincsenek rászorulva!

Önfeláldozóak! Szeretni tudó emberek! Nincs személyválogatás, még akkor se, amikor látják, hogy valakinek torzult a személyisége! Nem néznek le senkit, mert ezt a fogalmat, ha valamikor ismerték is, már nem ismerik.

Tudják, hogy semmi nem véletlen, az sem, ha egy ember azon a tudatszinten van, ahol most található.

Mindenki megváltozhat, ha őszintén akar változtatni, s ha kéri, akkor Isten megsegíti őket.

Mindig készen állnak arra, hogy befogadják az örömet! Nagyon sok mindennek tudnak örülni; a szép időnek, virágoknak, embereknek, gyerekeknek, állatoknak, szinte mindennek! Együtt örülnek mások örömeivel. Náluk az öröm forrása kiapadhatatlan!

Figyelmeseek! Odafigyelnek mások gondjaira, bajaira. Rájuk bármikor, bármiben lehet számítani! De soha nem tolakodóak! Ha valaki nem akarja elmondani nekik a problémáikat, akkor tiszteletben tartják az illető akarátát, még ha azt nem helyeslik, akkor is!

Elégedettek! Nagyon leegyszerűsödött emberek. Semmi hivalkodó nincs bennük.

Nem akarnak mindenáron megszerezni valamit, vagy valakit! Birtokolni se akarnak semmit és senkit! Mindig elégedettek azzal, ami éppen van nekik! Ha kevés van, akkor is, ha több van, akkor is. Semmi nem térítheti el őket Istentől!

Rácsodálkozóak! Olyan egyszerűvé válnak, hogy újra rá tudnak csodálkozni sok mindenre.

A többi ember ezeket az embereket hívja naivnak, esetleg ostobáknak, pedig csak arról van szó, hogy a szí-

vük olyan tiszta lett, hogy abban nincs semmi gonoszság, vagy rossz indulat.

Ha olyan emberrel találkoznak, akik képesek másokat bántani, becsapni, akkor elképednek azon, hogy egyesek hogyan tudnak így viselkedni?

Szóval, olyan gyermekivé tudnak válni, amilyenek még gyermekkorukban sem voltak! Minden gonoszság, még a feltételezése is a rossznak, eltűnik belőlük.

Ez nem jelenti azt, hogy butábbak lettek, hanem „kitörlődött” belőlük a rosszra való hajlamuk. Valahol tudják, de mégse tudják!

A szenvedés is jellemző rájuk, hiszen nagyon nehezen bírják elviselni mások szenvedését, a rosszindulatot, az agresszivitást, és a butaságot.

Hívők, a szó legnemesebb értelmében!

Annyira hisznek, és bíznak Istenben, hogy nincs „jövőképük!” Nem tervezgetnek előre, mert tisztában vannak azzal, hogy minden úgy történik, ahogyan Isten akarja!

Mindig a MÁNAK élnek!

Senkit nem akarnak irányítani, nem írnak elő semmit, hogy kinek mit kell tennie! Nem tiltanak semmit sem, hiszen minden embert felnőttnek tartanak ahhoz, hogy el tudják dönteni mit, és kit választanak! Javaslatot tehetnek, de döntésre nem kényszerítenek senkit! Már csak azért sem, mert mindent Istenre bíznak, hogy Ő vezesse mások életét is!

...Ti pedig nem így tanultátok...

„... Ti pedig nem így tanultátok a Krisztust; Ha ugyan Őt megértettétek és Őbenne megtanítottatok úgy, amint az igazság Jézusban;

Hogy levetkezzétek ama régi élet szerint való ó embert, mely meg van romolva a csalárdság kívánságai miatt;

És felöltözzétek amaz új embert, mely Isten szerint teremtetett igazságban és valóságos szentségben.”
/Efezus 4,20-21./

A keresztyények körében sokat olvasott ige, és mégis alig érthető, alig követhető.

Isten a keresztyény emberektől elvárja, hogy megtisztult, csak rá figyelő, Őt szerető és követő emberekké váljanak!

Akik eddig voltunk, az úgy rossz, ahogy van! Így nem tud minket elfogadni!

Isten soha nem azt nézi, hogy mi milyen kedvesek vagyunk másokhoz, vagy milyen okosak, esetleg szépek, mindig a szívünket vizsgálja, és az alapján ítél meg bennünket!

Sajnos a szívünk, életünk folyamán igencsak „megsötétedik!” Sok-sok csalódás, keserűség, kilátástalanság, kívánságok, csalások, hazugságok, haragok, gyűlölködések, bosszúk, irigységek, féltékenykedések, stb., mind-mind hagynak valamilyen sötét foltot a szívünkben. Ezek ott vannak, és maguktól nem tűnnek el! Sőt, sokszor azt hisszük, hogy már rég nincs a szívünkben semmi rossz,

azonban ha bármi, vagy bárki „emlékezteti” a tudatalattinkat ezekről a bennünk rejlő rossz hajlamokról, azonnal felidéződnek.

Bár mi nem akarjuk tudatosan, mégis újra és újra elkövetjük az elfelejtett és elnyomott vétkeket. Ilyen például, amikor akaratlanul se mondunk igazat, és mi is nagyon elcsodálkozunk azon, hogy „kicsúszott” a szánkon egy hazugság. De ahelyett, hogy azonnal bevallanánk, hogy nem mondtunk igazat, próbáljuk magunk előtt is kicsinyíteni az elkövetett vétket, és úgy érezzük, hogy ez nem olyan nagy bűn, csak „lódítottunk egy kicsit”.

Az Úr elvárja, hogy mindenkor, minden körülmények között igazat mondjunk! Mi már nem tehetjük meg, hogy elferdítsük a valóságot! Keresztény emberhez ez nem méltó!

Vagy nem akarunk csúnyán beszélni, és mégis akarunk ellenére, elkáromkodjuk magunkat. Erre is találunk „mentséget” önmagunk és mások előtt is, hiszen hirtelen olyan indulatosak lettünk, hogy nem tudtuk meggátolni, hogy ki ne csússzon a szánkon. Pedig az indulatainkat nem szabad szabadjára engedni! Meg kell tanulnunk gáttat szabni az indulatoknak, mert ha nem tesszük, akkor egyre többször előfordulhat, hogy nem tudunk magunkon uralkodni, és a végén már nem tudjuk ellenőrizni a bennünk rejlő negatív erőket! Szabad utat engedünk nekik!

Van olyan eset, hogy megtetszik valami, és elveszünk azt, holott tisztában vagyunk azzal, hogy kérés, vagy fizetés nélkül nem vehetünk el semmit!

Megtörténhet az is, hogy meglátunk valamit, amit birtokolni akarunk, de igazán nincs rá szükségünk, csak „úgy megkívántuk”, hogy a miénk legyen.

Életünk folyamán bizony mindannyiunkkal előfordult már, hogy valaki, valamikor nagyon megsértett bennünket, és ha találkozunk az illetővel, akkor újra feléled bennünk a harag, és a gyűlölet iránta. Ugyanúgy szidjuk, vagy átkozzuk, mint régen. Képtelenek vagyunk neki megbocsájtani!

Ha nem tudunk megbocsájtani, akkor a harag rab-ságában élünk, amely megbetegíti a lelkünket és a testünket.

A bennünk lévő vétkekről sokszor nem is tudunk! Isten azonban mindent lát és tud, és ezek alapján ítél meg bennünket.

Ahhoz, hogy a bennünk lévő bűnöktől meg tudjunk szabadulni, először is az akaratunkat kell mozgósítani!

Vannak olyan belső rossz tulajdonságaink is, amiket nem akarunk észrevenni, vagy nem akarunk lemondani róluk. Ebben az esetben Jézus Krisztus kénytelen olyan körülményeket teremteni, amelyekben pont az a belső tulajdonságunk „sérül”, vagy szenved csorbát! Ilyenek például a gőgünk, a beképzeltségünk, a nagyravágásunk, felsőbbrendű érzésünk, okosságunk, bölcsességünk, irigységünk, indulataink stb. Ezekről meg kell szabadítania bennünket!

Nem véletlenül kerülünk nehéz helyzetekbe! Engedjük, hogy a Szent Szellem /Lélek/ megtisztítson minket!

A tisztulási folyamathoz tartozik az is, hogy megbocsássunk mindazoknak, akik valaha megbántottak bennünket! Ha nem tudunk megbocsátani, ha még harag, vagy gyűlölet maradt bennünk, addig nem fejeződhet be nálunk a tisztulás, nem kezdődhet meg az isteni élet bennünk!

Ne felejtünk el bocsánatot kérni azoktól az emberektől, akiket valaha, valamiért megbántottunk, esetleg kárt okoztunk nekik! **Tulajdonképpen a bűneink megbánása és megvallása azt jelenti, hogy „keresztre feszítjük” a bennünk lévő rossz, gonosz hajlamainkat! Meghaltunk a bűnnek, és ezután már Istennek élünk!**

Isten nem szabadít meg ezektől, nekünk kell megszabadulnunk tőlük! Azonban ha látja bennünk a valódi tisztulni akarást, a hitet, és azt a lelki összeomlást, ***amikor már nem tudunk bízni se magunkban se másokban, egyedül Benne, akkor mellettünk áll, és adja az Ő csodálatos vigasztalását!***

Ha csak pici csírája megtalálható bennünk az önbizalomnak, vagy az okoskodásunknak, addig nem tud velünk mit kezdeni! Ezért az Úr kénytelen az életünket „zátonyra futtatni”, kétségbeesésbe juttatni ahhoz, hogy elgondolkozzunk azon, meddig tart a mi bölcsességünk, a problémamegoldó képességünk, az önbizalmunk?

Ha rájövünk arra, hogy milyen „kicsik, esetlenek és milyen védtelenek vagyunk nélküle, csak ebben az esetben fogja az Úr a Szent Szellemet mozgósítani, hogy megtisztítsa a mi rejtett és nem rejtett belső világunkat.

Ez azonban nem megy egyszerre! Minden egyes rossz hajlamunkról való tudatosodás, vagy lemondás fájdalommal jár!

Ezért Isten Szent Szelleme egyenként szembesít a bennünk lévő bűnnel, hogy el tudjuk viselni az ezzel járó fájdalmat.

Ha beismerjük, hogy mi valóban irigyek, hazugok, csalók stb. vagyunk, akkor kérjük, és kapjuk a vigasztalás ajándékát, és így sokkal elviselhetőbbé válik minden.

Rövid időn belül pedig érezzük a lelkünk megkönnyebbülését, szabadságát, valamint a kimondhatatlan öröm érzését.

Sikerült megszabadulnunk a belénk tokosodott vétkektől! Ez nagyon csodálatos érzés! De ne felejtjük el, hogy az évek folyamán sok-sok „betokosodott bűntől” kell még megszabadítania az bennünket az Úrnak! **Állandóan figyeljünk rá!**

Az igazi megtisztulás az, amikor már semmilyen rossz érzés nem marad bennünk! Tényleg megtisztultunk, ami pedig azt jelenti, hogy szabadok vagyunk! Ezután a lelkiismeretünk tiszta lesz! És a mi tiszta lelkiismeretünk eredményeképpen hallhatjuk meg, az Úr szelíd hangját.

Ha a lelkiismeretünk éber, akkor mindig hallani és tudni fogjuk, hogy mit tehetünk, és mit nem! Olyan szabadságérzés lesz úrrá rajtunk, amelyet azelőtt soha nem tapasztaltunk meg!

Ez valóban újjászületés! Olyan tiszta, világos és egyszerű lesz az életünk, hogy el se hisszük azt, hogy a megtisztulás előtt, milyen bonyolultak, milyen sérülékenyek és sértődékenyek voltunk, most meg olyan örömteli minden nap!

Olyan sok örömben lesz részünk, amit azelőtt el se tudtunk képzelni!

Tehát minél előbb adjuk át életünk irányítását Jézus Krisztusnak, annál hamarabb tapasztaljuk meg Isten szeretetét, az öröm forrását, a szabadságot, és a fel nem fogható csodát, hogy közvetlenül szól hozzánk!

Mondjunk mindenért hálát, még a rossz körülményekért is! Hálával erősödik meg bennünk a hit!

„A hit nem ünnepélyes érzés, hanem erős életképes bizalom, amely arra a tényre épít, hogy Isten szent szeretet.

...Az örök élet olyan élet, amely ingadozás nélkül tud mindennel szembenézni. Ha így nézzük az életet, kalandos regénnyé lesz, nagyszerű alkalommá arra, hogy csodálatos dolgokat lássunk.” /Oswald Chambers/

A születés

„Én vagyok a világ világossága: aki engem követ, nem járhat sötétségben, hanem övé lesz az életnek világossága. ... Azért ha a Fiú megszabadít titeket, valósággal szabadok lesztek. ... Bizony, bizony mondom néktek, ha valaki megtartja az én beszédemet, nem lát halált soha örökké.” /János 8,12b, 36, 51./

Minden embernek tudni kellene, hogy honnan jött, és hová tart? Ha erre nem jön rá ebben a világban, akkor az egész életét elvesztegette! Elmulasztotta megtenni a legfontosabb dolgot, az újjászületést Jézus Krisztus és a Szent Szellem által!

Milyen sok ember távozik így ebből a világból! Az biztos, hogyha eljön az idő, akkor ők mindenféleképpen nagyon megbánják, hogy elszalasztották az egyetlen esélyüket! Keserves érzés lesz, amikor ott állnak az Úr előtt, és szembesülniük kell az elmúlt életükkel! Mindent, amit mondtak vagy tettek, napvilágra fog kerülni!

Nem mindegy, hogy szűgyellünk kell-e magunkat valamiért, vagy örülünk annak, hogy életünk nagy részét újjászületve, Jézusnak alárendelve éltük, és ezáltal a múltban elkövetett vétkek, és a rossz hajlamaink, már az e világi életünkben el lettek törölve!

Ebben az esetben az Isten nélküli életünk itt, a Földön lett bevallva, megbánva, és megbocsájtvá.

Nem mindegy!

Itt még van lehetőség a helyrehozatalra! Ne halogassuk tovább a dolgot, hanem most kérjük Jézus Krisztust, hogy jöjjön, és irányítsa az életünket!

Sajnos, sokan félremagyarázzák Isten jóságát! Abban a hitben élnek, hogy bármit megtehetnek, Isten úgysis megbocsátja!

Isten valóban megbocsátó Isten, de a bűnt nem tudja megbocsátani! Ez azt jelenti, hogyha valaki nem tisztult meg, és még megtalálható benne az eredendő bűn, /a bűnre való hajlam/, azzal nem vállalhat közösséget, azt nem engedheti be az Ő országába!

Vegyük például Ádámot és Évát. Egyszerű, emberi ésszel nem ítéljük el őket azért, mert tudni akarták a jót és a gonoszt. Sőt, nagyon szigorúnak és keménynek tartjuk Isten ítéletét, amiért kitiltotta őket a Paradicsomból.

Isten szerint engedetlenek voltak Vele szemben. Az Atya szemében az engedetlenségük lázadás volt ellene, hiszen tiltása ellenére akarták tudni a jót és a gonoszt. Olyanokká akartak válni, mint Isten, egyenrangúak akartak lenni Vele!

A másik nagy probléma, hogy Ádám tudta, hogy rosszat tett, de a tettéért nem vállalta a felelősséget, ezért a bűnét áthárította Évára, Éva pedig a Sátánra. Itt már tényleg nyilvánvaló, hogy a rosszra való hajlam, beköltözött a szívükbe.

Ezt a hajlamot örököljük mi is, és ettől a hajlamtól akar megszabadítani bennünket Isten úgy, hogy a Fiában újjá kell születnünk!

Ha az újjászületésünk létrejött, akkor biztosak lehetünk abban, hogy Isten elkészítette a helyünket, és vár minket, hiszen már itt a földi életünkben is számtalan megerősítést, és ízelítőt kapunk a mennyei világból.

Igaz, akkor is megmenekülhet a lelkünk, ha a földi életünkben nem születünk újjá, de van valaki, aki imád-

kozik értünk, és a közbenjárása által lehetséges, hogy mégis bejutunk a mennyei hajlékba, azonban nem biztos, hogy ez jó lesz így nekünk, mert szemtől, szemben állva Jézus Krisztussal, még nagyobb fájdalommal jár a megtisztulás és az újjászületés!

Nem beszélve arról a tényről, **hogyan értelmetlenül telt el az életünk, hiszen Isten semmi hasznunkat nem látta a földi életünk során! Nem tudott felhasználni minket semmilyen célra! Nem tudta helyreállítani a közvetlen kapcsolatát velünk!**

Szeretjük azt hinni, hogy Isten mindent megenged, és mindent megbocsát nekünk, ezért azt hisszük, hogy az életünk során azt csinálhatunk, azt mondhatunk, amit akarunk!

Ez hatalmas tévedés!

Tényleg megbocsát abban az esetben, ha Isten Szent Szelleme megvilágítja a tetteink súlyát, a bennünk lévő rossz hajlamot, és ha ezekkel szembesülünk, ***akkor őszintén megbánjuk mindazt, amit elkövettünk, és bevalljuk, hogy valóban bűnös emberek vagyunk. Ebben az esetben valóban megbocsát.*** Azonban ha nem érzünk megbánást, vagy azt hisszük, hogy gátlástalanul bármit megengedhetünk magunknak, mert Isten úgyis megbocsátja, akkor nagyot fogunk csalódn! Hiszen, ha belegondolunk, hogy se Ádámmal, se Jézussal nem vállalt közösséget, amikor a bűnt „magukra vették”.

Jézus bűntelen volt, de a mi bűneink miatt kellett szenvednie, a bűnt kellett a testében felvinnie a keresztre, hogy nekünk, bűnösöknek lehetőségünk legyen a megváltásra!

Isten nem vállal közösséget a bűnnel!

Jézus esetében, az emberiség váltsága volt a tét! **Isten az emberiség lelkét akarta megmenteni azáltal, hogy a Fiát kitette a bűnnek, a testi, lelki és szellemi fájdalomnak! Ezért minden embernek, aki vállalja az újjászületést, át kell mennie ezeken a fájdalmakon ahhoz, hogy megtisztulva, újjászületett emberként álljon rendelkezésére Istennek, és hajtsa végre az Úr akaratát!**

Az újjászületésnél szebb és gyönyörűbb érzés nem érhet embert!

Hit a gyakorlatban

**„Elvetvén azért minden undokságot és a gonosz-
ságnak sokaságát, szelídséggel fogadjátok a beoltott
igét, amely megtarthatja a ti lelketeket.**

**Az igének pedig megtartói legyetek és ne csak hall-
gatói, megcsalván magatokat.”**

Mint tudjuk, az ige cselekvést jelent. A beoltott ige azt jelenti, hogyha hallunk valamit Istenről, az elvárásairól, a terveiről, akkor azt magunkénak érezzük, és cselekvésre, tettekre sarkall bennünket!

***Isten olyan embereket használ fel mások épülésére,
akik annyira engedelmesek, hogy általuk tud szólni
azokhoz, akik nyitottak az ige befogadására, akik kere-
sik a kiutat az életük nehézségeiből, és akik keresik Őt.***

Ez az élő ige, ami valóságos „nyílallásként” hat az Istent keresőkben, egy hirtelen megvilágosodást, felismerést vált ki bennük, ami örömmel párosul és napokig, vagy hetekig foglalkoztatja őket. Nem tűnik el, hanem bennük marad!

Az a gyülekezet, amelynek Isten által irányított vezetője van, biztos lehet abban, hogy az a közösség él, és fejlődik! Már csak azért is, mert Isten útján számtalan kérdés merül fel a tagokban, számtalanszor kétségeskednek, és olyan problémák elé állítja az Úr őket, amit még nem értenek, vagy valami nem világos előttük. Ilyenkor egy helyes válasz, egy időben, Jézus Krisztus által tolmácsolts bölcs gondolat megnyugtatta, helyes útra tereli őket és útmutatást ad nekik.

A keresztyén ember Jézus Krisztus által bölccsé válik, hiszen nem a saját bölcsességét mondja, hanem Isten bölcsességét!

De mi van akkor, ha olyan a gyülekezet vezetője, akit az Úr nem tud felhasználni? Amikor a tiszteletes vagy pap is keresi a helyes utat?

Hogyan vezethet ilyen ember egy egész gyülekezetet? Ő is mond „jókat”, talán mond „bölcsességeket” is, amelyek pillanatnyilag hatással vannak az érzelmeinkre, de ez a hatás nagyon rövid életű. Gyorsan elfelejtjük, és csak arra emlékszünk, hogy a prédikátorunk „jókat mondott, igazat beszélt”, „csak” az a nagy baj, hogy a lényeg, az ÉLET hiányzik a beszédéből!

Beszédtant /retorikát/ lehet tanulni a főiskolákon és egyetemeken, meg lehet tanulni azt is, hogyan hasson egy beszéd az emberek érzelmeire, de életet nem tud Istenen kívül senki és semmi se adni!

Ezekben az igehirdetőkben nincs meg az a rejtett élet, amely valóban életre kelti a gyülekezeti tagokban az ígét, amely ténylegesen előre viszi a közösséget.

Ez az a tipikus „vak vezet világtalant” állapot, ahol mindenki a verembe esik”, hiszen a gyülekezet tagjaiban nem kezdődik el a valóságos keresztyén élet, a Jézus Krisztus élete!

Azonban, ha őszinte szívvel keresik az Urat, akkor meg fogják találni! De nekik is akarniuk, és vállalniuk kell az akaratátadást!

„Olyanokká kell válnotok...!”

Jézus Krisztusnak ki kell ábrázolódnia mindannyiunkban! Eggyé kell válnunk

Vele! Benne van a Bibliában, és mégis elsiklunk felette!

„Keressetek és találtok!”

Ha igazán keressük Istent és az Ő igazságát, akkor az Úr segít abban, hogy Rátaláljunk, és megkapjuk a kérdéseinkre a válaszokat! Nem hagy bennünket „árvakul”!

Későbbiekben összehoz olyan emberekkel, akikre szükségünk van, vagy olyanokkal, akiknek éppen ránk van szükségük! Fantasztikus, soha ki nem számítható és nagyon boldog életünk lesz, ha az Úrnak sikerül irányítania.

Tegyük fel, hogy valóban az Úr által megtisztított, irányított vezetője van a gyülekezetnek. Hallgatjuk az élő és ható igét. Egész nap hallgatni tudnánk! Már alig várjuk, hogy a következő alkalom legyen, és ismét hallhaszuk, és részesei lehessünk annak a bölcsességnek, és annak a milliónek, amit akkor éreztünk, amikor velünk volt Krisztus!

De mi történik a két igehirdetés között? Tettünk-e valamit azért, hogy ne csak hallgatói, hanem cselekvői is legyünk az igének? Az még mindig nagyon kevés, ha csak hallgatni szeretjük az igét, de tenni már nem teszünk érte semmit.

Akkor megint „üres állásban” vagyunk! Nem történik semmi érdekes, eltereli a figyelmünket a hétköznapi világ.

**„A ti hitetek mellé ragasszatok jó cselekedetet.”
/2Péter 1,5./**

Ha valóban azt akarjuk, hogy élő hitünk legyen, akkor fel kell ajánlanunk az Úrnak az akaratunkat, mely által megkezdődik tisztulási folyamat, akkor igyekeznünk kell,

hogy ezzel párhuzamosan jó tulajdonságokat is alakítsunk ki magunkban!

Többen állítják azt, hogy a földi életben lehetetlen megvalósítani, hogy olyanokká váljunk, mint Jézus Krisztus volt.

Ha valaki ezt állítja, akkor nem hisz Isten mindenhatóságában, nem hisz abban, hogy valóban új élet kezdődhet meg bennünk, nem hiszi, hogy kiábrázolódhat bennünk a Krisztus! Akkor nincs igaz hite az illetőnek!

Jézus Krisztus és a Szent Szellem segítségével előbbutóbb olyanokká válunk, mint Krisztus! Sőt! Eggyé válnunk Vele!

De mindehhez nekünk ki kell alakítanunk azokat a tulajdonságokat, amelyek Krisztusban is voltak. Szokásunkká kell válniuk ezeknek, természetessé kell lenniük, hogy a jó tulajdonságok, a jóra való hajlamok bennünk is megtalálhatók legyenek!

A Bibliában nagyon sok információ van Jézusról, hogy milyen volt.

Kezdjük el azokat a tulajdonságokat kialakítani, ami Benne is megvoltak. De vigyázzunk, mert mindez csak abban az esetben lesz igaz és valós, ha közben valóban elkezdődött, vagy folyamatban van a Szent Szellem által való tisztulásunk!

Ugyanis nem „másolásról, vagy „majmolásról” van szó!

Ebben segítségünkre lesz Isten Szent Szelleme is, hiszen el fogunk jutni arra a szintre, hogyha valamit rosszul csinálunk, vagy rosszat mondunk, akkor azonnal jön „félülről a jelzés”, és azonnal leállít bennünket, hogy kijavítsuk a helytelen viselkedési formát!

Jézus Krisztus jelleme:

Alázatos, türelmes, segítőkész, őszintén szerető, megbocsátó, tiszta szívű, nem ítélkező, és nem kritizáló! Nem vágyott földi hatalomra, nem vágyott uralkodásra, megelégedett azzal, amit Isten adott neki.

Nem hagyta szó nélkül az igazságtalanságot, a hamiságot és a képmutatást! Egyenes jellem volt. Nem tartotta megalázónak, hogy itt a Földön szolgálnia kellett. Maximálisan rábízta magát Istenre!

Nem utolsósorban; **mindennél és mindenkinél jobban szerette Istent! Soha semmit nem tett önmagától, csak amire az Atya indította!**

Jézus akarata teljesen megegyezett Isten akaratával!

Nem volt semmije, mégis elégedett volt azzal, amit Istentől kapott!

Ha Jézust akarjuk követni, és közvetlen kapcsolatot akarunk Vele kialakítani, akkor bennünk is ki kell ábrázolódniuk ezeknek a tulajdonságoknak, amit gyakorlással, és odafigyeléssel tudunk kialakítani, szokásunkká tenni!

Saját magunknak kell megbirkóznunk az egoizmusunkkal, /önzésünkkel/, az indulatainkkal, a bennünk lévő rossz hajlamainkkal!

Nagyon fontos, hogy mielőbb engedelmeskedni tudjunk Istennek, hogy fel tudjon használni minket a céljaira!

A legfőbb cél pedig, hogy minél több ember lelke megszabaduljon a Sátán rabságából! Nem mi szabadítjuk meg őket, hanem rajtunk keresztül az Úr!

Ez nem lehetetlen!

Istennek minden lehetséges, hiszen az Ő támogatását, védelmét, szeretetét élvezzük mindennap!

Kérjük az Urat, hogy mielőbb kezdje meg nálunk is a tisztulási folyamatot! Ne halogassuk holnapra, hanem most kérjük, és most kezdjük kialakítani magunkban Jézus Krisztus csodálatos jellemét, hogy bennünk is kiábrázolódjon a Krisztus!

Legtöbbször abba a hibába esünk, hogy azt hisszük, hogyha a Szent Szellem kimunkálja bennünk a helyes utat, akkor elvárjuk azt is, hogy a gyakorlatot is Ő munkálja ki. Erre várhatunk évekig, évtizedekig, akkor sem fog bekövetkezni!

Nekünk kell gyakorlattá tennünk például az őszinte szeretetet, a türelmet, önzetlenséget, mások tiszteletét, stb., és nekünk kell gátat vetnünk az indulatainknak, a vágyainknak és a szokásainknak.

Ezt nem teszi meg helyettünk senki!

Segítséget és időt kapunk arra, hogy megtegyünk olyan lépéseket, amelyekhez semmi kedvünk.

Az is lehet, hogy igazán nem is akarunk a rossz hajlamainktól megszabadulni, de az Úr mégis azt várja el tőlünk, hogy vessünk véget nekik!

Csak akkor tud tovább vinni, bennünket, ha sikerül megértetnie velünk, hogyha egyé akarunk válni Jézussal, akkor állandóan figyelni arra, hogy Neki mi az akarata, és valóban el tudjuk fogadni Őt és az Atyát!

Ha csak elméletben valljuk, hogy van Isten, és az Ő Fia, Jézus Krisztus, akkor ezzel semmire se megyünk, hiszen ezt a Sátán is vallja! A gonosz erőknek ennyi épp elég, hogy ne tegyünk egy lépést se annak érdekében, hogy megtisztuljunk és valós, élő közösségünk legyen

Jézus Krisztussal, nehogy részesei legyünk az isteni életnek!

Tehát nem szabad várnunk arra, hogy majd az Úr a gyakorlatot is helyettünk végzi el.

A gyakorlat mindig sokkal nehezebb, mint az elmélet, viszont a gyakorlat teszi szokásunkká az elméletet!

Ne várakozzunk tovább!

Kérjük az Urat, hogy segítsen a kapcsolatfelvételben, és ne habozzunk megtenni a lépést Jézus Krisztus felé!

Ha Jézus vezeti az életünket, akkor mindig a megfelelő helyen, a megfelelő időben, és a megfelelő emberekkel fogunk találkozni!

Nem lesznek kieső, eltékozolt idők, hanem mindig mindennek meg lesz az ideje és az értelme!

Amíg nincs mennyei látásunk és hallásunk, addig az életünk irányítása ingadozik, és hol Istennek tetsző, hol a Sátánnak tetsző életet éljük.

Igyekszünk megállapítani, hogy mi a jó, vagy rossz, mi helyes, vagy helytelen, és ezzel tulajdonképpen a kárhozatba irányítjuk az életünket. Mert mi mindent másképpen látunk, értünk, tapasztalunk, mint ahogyan kellene!

Azonban, amint felajánlottuk Istennek az életünket, az akaratunkat, és a gyakorlatban is átadjuk Neki az irányítást, akkor az életünk minden apró részlete fokozatosan helyreáll. Nincs olyan rejtekhely bennünk, amit Isten Szent Szelleme át ne világítana.

Amint megvan az akarat, amint az Úr megtapasztalja, hogy valóban teljes szívünkben akarjuk a tényleges kapcsolatfelvételt Vele, akkor Jézus Krisztus kijelenti magát nekünk. Akkor tudatni fogja velünk mit akar tőlünk, mi,

miért történik, és egyre több teret enged nekünk, hogy megtapasztaljuk az Ő jelenlétét, szeretetét, szabadságát, örömét és bölcsességét.

A látókörünk egyre szélesedik, és az eddig nem tudott, vagy nem értett dolgok teljesen megvilágosodnak.

Ez nem egyes emberek kiváltsága, hanem mindazok részesülhetnek ezekben a csodákban, akik nem csak elméletben, hanem gyakorlatban is együtt akarják élni a mindennapjaikat Jézus Krisztussal!

Még itt, a földi életünkben kell ezt elkezdenünk! Ne várjuk meg, amíg meghalunk e világnak! Már most kezdjünk el figyelni az Úrra, már itt ajánljuk fel az akaratunkat, az életünket, bármilyen „anyagi” és egyéb lemondással is jár majd, hiszen azzal már tisztában vagyunk, hogy nem az e világi élet az otthonunk.

Nem ide kell „legyökereznünk”, hanem az igazi életünk a szellemi világban van, és oda kell „gyűjtögetnünk a kincseinket”!

Hit, bizalom és szeretet

„Mondom pedig, Lélek szerint járjatok, és a testnek kívánságát véghez ne vigyétek.

Mert a test a lélek ellen törekedik, a lélek pedig a test ellen; ezek pedig egymással ellenkeznek, hogy ne azokat cselekedjétek, amiket akartok”. /Gal. 5,16-17./

A hit, Isten megtapasztalása révén jön létre, a bizalom pedig az Istennek való teljes odaszánásunkat jelenti.

Az igaz isteni szeretetről pedig akkor beszélhetünk, ha már létezik a hitünk és a bizalmunk is.

A körülményeinket Isten teremti meg. Ha elégedetlenek vagyunk, annak az az oka, hogy a hitünk mellé nem fejlesztettük ki a bizalmat.

A legnagyobb probléma ember és Isten között az, hogy az ember mindig, mindennel elégedetlen. A jó soha nem elég, mindig a még jobb, a sokkal jobb után vágyakozik.

Az elégedetlenség elszakít Isten közelségétől, ezért igyekezzünk azzal megelégedni, amink van!

Nem elég hinni, bízni is kell Istenben!

A bizalom nem egyik pillanatról a másikra jön létre, hanem hosszú időn keresztül alakul ki, és sok-sok megpróbáltatás során jön létre, amit állandóan erősíteni kell mindaddig, amíg gyakorlattá nem válik, hogy mindent, az egész életünket, a testünket, lelkünket és a szellemünket Istenre bízunk!

Ha nem tesszük meg, akkor Istennek semmi köze nem lesz hozzánk! Ebben az esetben Ő sem bízik meg bennünk, és nem lesz közössége velünk. Akkor pedig ***függetlenek leszünk Tőle, és ez a függetlenség megfoszt minket a szeretetétől, örömétől és a gondoskodásától. Szóval, az áldásaitól.***

Napról-napra meg kell újíítani ezt a bizalmat, bármilyen élethelyzetben legyünk is!

Bizalmi próba mindennap van!

Akkor is bízunk kell az Úrban, amikor minden kilátástalannak látszik, amikor úgy látszik, hogy az életünk összeomlik!

Ne aggódjunk, mert az Úr mindig segít! Nem mindig úgy, ahogyan elképzeljük, és nem akkor, amikor várjuk, de jönni fog a segítség, csak kérjük!

Sokszor felhasznál emberek arra, hogy segítséget nyújtsanak! Ezek azok a csodák, amelyekben hitéletünk során sűrűn megtapasztalunk!

Ha úgy érzed, hogy nem tudsz megbízni Istenben, akkor kérj Tőle segítséget! Valld be, hogy nem tudsz bízni Benne, de nagyon szeretnél, azonban erre most képtelen vagy! Valamilyen formában jönni fog a segítség!

Ha létrejött a bizalom, akkor tapasztaljuk meg igazán, hogy az életünk tökéletesen működik!

Azonban, amint érvényesíteni akarjuk az akaratunkat, szinte azonnal megszűnik a bizalom, a harmónia, és káosz lesz megint bennünk és körülöttünk!

Akkor is bekövetkezik ez a visszaesés, ha bármilyen negatív hatásra figyelünk, és engedjük, hogy elvonja a figyelmünket Istenről!

Például, ha hagyjuk, hogy az indulataink irányítsanak, ha megbántanak, és nem tudunk megbocsátani, ha valakinek a rossz hírért keltjük, /még akkor is, ha igazunk van/, ha Isten tiltása ellenére megteszünk valamit, ha nem mondunk igazat, stb. akkor ez a tökéletes életérzés pillanatok alatt megszűnik!

Azzal is elronthatjuk ezt a kapcsolatot, amikor úgy érezzük, „jogunk van” valamihez! Mondhatjuk ezt önzésnek is.

Ilyenkor hiába kérünk segítséget az Úrtól, nem fog segíteni! Azért nem, mert nem tud azonosulni egyetlen önző, magának való, emberrel sem! ***Csak és kizárólag jó indulat, szeretet és önzetlenség lehet bennünk, és a csoda működik!***

Tulajdonképpen ennek kellene természetesnek lennie.

Isten azt szeretné, ha minden ember meg tudna bízni Benne, és létrejönne közte és az emberiség között egy szeretetteljes bizalom!

HIT, BIZALOM és SZERETET, tehát ez a három elem kell ahhoz, hogy tökéletesen működjön az életünk!

A hit = Isten tapasztalat.

Bizalom = akarat átengedése.

Szeretet = ha az előző kettő kapcsolat létrejön, akkor tapasztaljuk meg igazán Isten szeretetét!

Tőlünk függ, hogy mi akarjuk-e ezt a megtapasztalást!

„Nem az Úr keze rövid ahhoz, hogy megsegítsen, nem az ő füle süket ahhoz, hogy meghallgasson, hanem a ti bűneitek választottak el titeket Istenetekről!”

„Közeledjete az Istenhez, és ő közeledni fog hozzátok.” /Jak. 4.8a./

Ha felismerjük azt az állapotot, amiben vagyunk, és őszintén megbánjuk a rossz hajlamainkat, akkor Isten, kérésünkre, segítséget fog nyújtani.

Mindig mellettünk van, ha bajban vagyunk, és a segítségét kérjük!

Ha valamire nagyon szükségünk van, és sürgős segítségre szorulunk, akkor először mondjunk hálát az Istennek! Köszönjük meg mindent, amit eddig Tőle kaptunk: az életünket, a körülményeinket, azt, hogy észrevette, hogy mi egyáltalán vagyunk!

Köszönjük meg az eddigi rossz tapasztalatokat, mert azok is hasznunkra voltak!

Azt fogjuk látni, hogy az eddig sötétnek látszó életünk kezd „kivilágosodni”, a nyomasztó hangulatunk egyik pillanatról, a másikra, átvált derűvé, jókedvvé, és az Úr, szinte „automatikusan” rávezet a megoldásra.

Soha ne felejtjük el hálásan megköszönni a segítséget!

Ha együttműködve élünk Istennel, bármilyen nehéz helyzetbe kerülünk, mindig segíteni fog a problémák megoldásában!

Szüntelenül legyünk nyitottak Felé!

Igyekezzünk minél több időnket és figyelmünket Rá fordítani! Ezt a gyakorlatban úgy tudjuk leginkább elérni, ha beszélünk Hozzá! Osszuk meg Vele minden gondolatunkat, minden érzésünket! Az Úr hallja, amit mondunk, tudja, amit gondolunk, és velünk lesz a nap minden percében!

Ne felejtsük el, hogy Isten azt mondja, „**ÉN VAGYOK**”. Nem a múltban volt, nem a jövőben lesz, hanem most VAN, itt van velünk, a **VAGYOK**! Ezért, ha bajban érezzük magunkat, ha kilátástalannak látszik az életünk, akkor forduljunk a **VAGYOKHOZ**, és meglátjuk, segíteni fog! Legyünk állandó kapcsolatban Vele, akár dolgozunk, akár pihenünk! Ne engedjük meg magunknak azt a „luxust”, hogy bármi, vagy bárki elterelje a figyelmünket az Úrról!

Minden pótolható, egyedül Istent nem tudjuk pótolni! Ha elhagyjuk Őt, elsősorban magunkkal „tolunk ki”, mert akkor lemondunk az igaz szeretetről, az örömről, a biztonságról, a nyugalomról, a szabadságról, és természetesen száműzzük az elégedettséget is az életünkéből!

Az Úr elvárja, hogy tegyünk is valamit, amivel bizonyítjuk az engedelmisségünket; ez a szolgálat. A szó legvalódibb értelmében! Mert innentől kezdve, szolgálnunk kell! Másokat kell kiszolgálnunk, többnyire úgy, hogy a környezetünk legnagyobb megrökönyödése között kell minden zúgolódás és lázongás nélkül, megtennünk a teendőinket.

Amint ellenkezni kezdünk, akkor Isten terve ellen cselekszünk!

Ne legyen a szívünkben és a gondolatainkban sértettség, ne érezzük magunkat lealacsonyítva, megalázva! Ezeket az élményeket át kell élnünk ahhoz, hogy valóban le tudjunk mondani a bennünk lévő gőgről, az önimádatról, a magasabb rendű, és kiváltságosnak tartott éünkről, amelyek eddig fogva tartottak bennünket, és rossz irányba befolyásolták az életünket! Legyünk nagyon egyszerűek és szerények!

Ha sikerül az Úrnak lerombolnia a bennünk lévő egoizmusunkat, akkor tapasztaljuk meg igazán a hitet, a bizalmat és a szeretetet!

Akkor elmondhatjuk, hogy Istennek tetsző életet élünk, ha szolgálatba állít!

Ha Istennek élünk, akkor Neki szolgálunk, a bűnnek meg kell halnia bennünk!

Ha viszont nincs valós élete az életünkben, akkor Isten meghal bennünk, ekkor akár akarjuk, akár nem, akkor is a bűnnek élünk és a bűnnek szolgálunk. Még abban az esetben is így van, ha más a meggyőződésünk, ha más hiszünk! Ez tény!

Hosszútávon nem tehetjük meg, hogy hol Istennek tetsző módon cselekszünk, hol a Sátánnak tetsző módon élünk! „Két urat nem szolgálhatunk”! Valamelyikre ki kell mondanunk a halálos ítéletünket! Amelyik mellett döntünk, annak adjuk át az életünk irányítását, attól függünk!

Mert ne feledjük el, hogy a döntés joga a miénk, a többi már nem a mi hatáskörünk!

Az életünk alakulásába nincs beleszólásunk, és vagy sodródunk az „árral” és sok-sok fájdalom, kétségbeesésen, bizonytalanságon, kilátástalanságon és félelmen meggyünk keresztül, vagy a kezdeti fájdalmat választjuk, amely rövid ideig tart, és amely elvezet bennünket a hit, a bizalom, a biztonság, a szeretet, a szabadság, és az öröm forrásához!

Ezért, ha lemondunk az akaratunkról, akkor lemondunk a bennünk lévő bűnökről, a bűnre való hajlamunkról, és bizony nekünk is a keresztre kell „szögezni” azokat!

Engedelmesség 2

„Ne a régi dolgokat emlegessétek, ne a múltakon tűnődjete! Mert én újat cselekszem, most kezd kibontakozni, majd megtudjátok!”/Ézs. 43,18-19a/

„Pál írja: Ami mögöttem van, azt elfelejtve, ami pedig előttem van, annak nekifeszülve futok egyenest a cél felé.” /Fil. 3,14/

Mindannyian azt szeretnénk, hogy jó életünk legyen, mindent megkapjunk, amit megkívánunk! A testünk és a lelkünk kényeztetve legyen!

S valóban vannak, akik mindent meg is kapnak, ám az emberek többsége csak áhítozik az ilyenfajta luxusra.

De akár megkapjuk az áhított dolgokat, akár nem, valamiért mindig elégedetlenek vagyunk a pillanatnyi helyzetünkkel.

Nincs az a kényeztetés, ami elég lenne a lelkünknek. Az ember mindig többre vágyik.

Pedig azért vagyunk, hogy megértsük miért születettünk meg? Mi a célunk, amit el kell érünk? Mi az, amit meg kell értenünk?

Az életünk tele van kihívásokkal, buktatókkal, sokszor olyan nehézségekkel állunk szemben, amit nem tudunk megoldani.

A lényeg; nem azért születünk meg, és nem azért élünk, hogy a kívánságaink teljesüljenek, hogy az életünk egyfolytában szórakozás és az élvezetek hajszolása legyen, hanem **azért vagyunk itt, hogy kemény küzdelmek**

árán, sok mindenről lemondva, megtaláljuk Jézus Krisztust, és rajta keresztül Istent!

Az akaratunkat Isten rendelkezésére bocsátva, valóban be kell következnie az újjászületésünknek!

Ez a folyamat sok-sok lemondással jár.

Minél többet akar az Úr elérni rajtunk keresztül, annál dühösebb, annál erősebb lesz a sátáni agresszió is velünk szemben.

A Sátán azt akarja, hogy megtorpanjunk és visszaforduljunk. Ha ez nem jön be, akkor bevet különböző csábításokat, hogy eltérítsen bennünket a helyes útról.

Ilyen lehet egy látszólag jó munkahely jó fizetéssel, vagy egy rég áhított társ megtalálásával stb. Ha nem állunk kötélnek, akkor bárkit, akár családtagot, munkatársat, szomszédot, szóval bárkit felhasznál arra, hogy megbántson, vagy megalázzon általuk bennünket!

Kemény harc, nehéz út ez, de ha állhatatosak vagyunk, akkor Jézus átsegít bennünket minden kilátástalannak látszó helyzetből.

Tehát az életünk szüntelen harc, szüntelen küzdelem, hogy megmaradjunk Isten mellett, és ne tévedjünk, ne tévelyegjünk el az Úrtól.

Azonban nem csak nekünk kell harcolnunk, hanem a láthatatlan világban is harcolnak értünk az angyalok! Ők segítenek nekünk, hogy „többnyire” jó döntéseket hozunk, és bizony sokszor, sok bajtól, veszélytől óvnak meg minket.

Jó tudni, hogy nem vagyunk egyedül!

Azért élünk, hogy helyreálljon a kapcsolatunk Istennel, és minél több emberrel megosszuk az örömhírt, hogy

van lehetőség a változtatásra, a jobb életre, hogy Isten országába minél több embernek, /léleknek/ lehetősége legyen hazatérni.

Mint tudjuk, ennek az a feltétele, hogy megengedjük Istennek, hogy a felfoghatatlan, túlárado szeretetével irányítsa az életünket! Ezután már semmit sem teszünk az Ő akarata nélkül!

Ha ezeket valóban meg tudjuk tenni, akkor áldássá válhatunk mások számára, Istennek pedig használható „edényévé” leszünk.

Az engedelmisség egyenlő a megtisztulással. A lelkünk annyira tiszta lesz, hogy Isten, a szellemünk kiengedésével, és az Ő Szent Szellemével való egyesülésével, betöltődik a lelkünkben keletkezett üresség, és ezáltal Jézus Krisztusnak már szabad az út, hogy lelkeket mentsen általunk!

Ettől kezdve részesei lehetünk a mennyei örömnak, az öröm forrásának!

Sok-sok hittudós kereste és keresi ma is az öröm forrását és az élő vizek folyamát, de addig senki sem találja meg, amíg ezeken a folyamatokon keresztül nem megy!

Ha valaki eljut az engedelmisségre, akkor megtalálja ezeket, és emellett Isten szeretetét, biztonságérzetét, gondoskodását, szabadságát és bölcsességét!

Ne féljünk hát lemondani önmagunkról! Már csak azért se, mert nem azok vagyunk, akiknek hisszük magunkat!

Most „tükör által, homályosan látjuk” magunkat, de a tisztulás következtében, egyre világosabb lesz számunkra, hogy kik vagyunk, és kikké lehetünk! Igaz, hogy eleinte fájdalommal jár, ha szembesülünk a valós énünkkel,

de ez a szenvedés semmi ahhoz képest, amekkora örömben lesz részünk, ha teljesen átadjuk magunkat az Úrnak!

Mindannyian Istené vagyunk addig, amíg akár akarva, akár akaratlanul, át nem állunk a Sátán oldalára!

Ha engedetlenek vagyunk, akkor Isten számára alkalmatlanná válunk, így a Sátán fogságában élünk. Ebben az esetben Isten nem vállalhat velünk addig semmilyen közösséget, amíg elfogadjuk, esetleg jól érezzük magunkat abban a helyzetben, amiben vagyunk, vagy amíg ezt nem kérjük.

Könnyű leírni, könnyű mondani, és megfogadni, de nagyon nehéz megtenni, hiszen Isten mindent, az eddigi életünk értelmét kéri tőlünk! Azt várja el tőlünk, hogy váljunk meg mindentől, ami eddig fontos volt az életünkben, amire mindig büszkék voltunk, amivel dicsekedtünk másoknak.

Mindarról le kell mondanunk, ami a másik ember fölé emeli az egyéniségünket!

Ha bármiben tehetségesek vagyunk, ajánljuk fel a tehetségünket az Úrnak, és ha akarja, akkor dicsőségre, sikerre vezeti a tehetségünket!

Az is lehet, hogy véglegesen elveti, vagy teljesen „átformálja”, másra használja a fel azt a bizonyos tehetségünket. Bízunk Rá!

A félelmeink és az aggodásaink is eltávolítanak bennünket Istentől, nagyon nagy károkat okozva nekünk!

Már gyermekkorban kialakulnak a félelmeink. Az idő múlásával mindig valami mástól félünk. Ha ténylegesen nincs is mitől félni, mi akkor is „kreálunk” valamit, amittől félhetünk.

Azonban, akinek élő kapcsolata van az Úrral, annak eltűnik a félelme. Egyszerűen megszűnik a félelem!

Az aggodás is felesleges rossz! Aggódhatunk a családtagokért, vagyunkért, munkahelyünkért, sok mindenért. Azonban ha már Isten függőségében élünk, akkor bármi történjék is, el tudjuk fogadni a jót is, a rosszat is.

Sok mindent át lehet, és át is kell élnünk ahhoz, hogy közelebb kerüljünk az Úrhoz, és mielőbb eggyé váljunk Vele. Megértjük, hogy mit akar, mi, miért történik?

Előfordulhat, hogy a büszkeségünk, a függőségünk „tárgya” a szüleink, a társunk, a gyermekeink, a barátaink, a munkatársaink, a főnökeink, stb. akiknek a teljes szívünket adjuk, akikre felnézünk, akik „mindenekfölött” állnak az életünkben le kell tudnunk válni róluk. Nem kitagadásról van szó, hanem reális szeretetről!

Istent kell imádni, és őt kell önmagunk fölé, illetve mindenek fölé emelni! Mindig Isten legyen az első helyen a szívünkben és a gondolatainkban!

Kezdjünk el Jézus Krisztus segítségével egy új, és szép életet kialakítani, amiből csak győztesként kerülhetünk ki.

Ne féljünk semmitől, hanem bízunk az Úrban, aki segít átjutni az akadályokon!

Isten vigasza mellett, sokkal többet kapunk vissza, mint amit remélni mertünk.

Tehát ne sirassuk a múltat, hanem mindig bizakodva fogadjuk el a mátt, és menjünk a jövő felé!

„Tudván, hogy Krisztus... Mert, hogy meghalt, a bűnnek halt meg egyszer; hogy pedig él, az Istennek él.

Ezenképpen gondoljátok ti is, hogy meghaltatok a bűnnek, de éltek az Istennek a mi Urunk Jézus Krisztusban.

Ne uralkodjék tehát a bűn a ti halandó testetekben, hogy engedjete néki az ő kívánságaiban:

Se ne szánjátok oda a ti tagjaitokat hamisságnak fegyvereiül a bűnnek: hanem szánjátok oda magatokat az Istennek, mint akik a halálból életre keltetek, és a ti tagjaitokat igazságnak fegyvereiül az Istennek.” /Róm. 6,9-1

A szegénység

„...Ha tökéletes akarsz lenni, eredj, add el vagyodat és oszd ki a szegényeknek; és kincsed lesz a mennyben; és jer és kövess engem.

... Jézus pedig monda az ő tanítványainak: Bizony mondom néktek, hogy a gazdag nehezen megy be a mennyeknek országába. Ismét mondom pedig néktek; Könnyebb a tevének a tű fokán átmenni, hogy nem a gazdagnak az Isten országába bejutni. /Máté 19,21,23-24./

Jézus Krisztussal való közvetlen kapcsolat elengedhetetlen velejárója, a szegénység. Ami azért is fontos, mert ha az embernek nincs semmije, akkor dőbben rá igazán, hogy ő már nem irányító, hanem irányított emberré válik. Ha viszont irányított, akkor rá van „szorulva” mások jó indulatára. Kénytelen ELFOGADNI!

Eddig ő adott, most meg kapnia kell! Nem is gondolnánk, milyen nagyon nehéz elfogadni bármit másoktól! Először is nagyon megalázó érzésnek tűnik.

Az egyik legnehezebb „lecke”, amit Jézus Krisztustól kapunk!

Kiszolgáltatottakká válunk!

Nem csak gyakorlatilag leszünk szegények, hanem lelkileg /szellemileg/ is!

Jézus pont ezt akarja elérni nálunk, hogy lelkileg /szellemben/ is szegényekké váljunk!

Úgy válhatunk szellemileg szegényekké, hogy nem tudunk a magunk erejéből kijutni a szegénység csapdá-

jából! Akárhogy gondolkozunk, nem találunk igazán jó megoldást az anyagi jólét megteremtésére. Erről az Úr gondoskodik!

Olyan lehetetlen helyzetbe kerülünk, hogy már ***csak egyetlen lehetőségünk marad; Istent kell kérnünk, hogy segítsen!***

Csak abban az esetben válunk alkalmassá a feltétel nélküli engedelmességre, ha lázadás nélkül el tudjuk fogadni a szegénységet, és el tudjuk fogadni Jézus Krisztus segítségét!

Az Úr tudja kinek, mire van szüksége, és ahhoz, hogy ténylegesen tudjon segíteni, embereket küld más emberek megsegítésére.

Például Jézus Krisztus tudja, hogy nincs pénzünk en-nivalóra, ezért kérjük, hogy segítsen. Ebben az esetben küld valakit hozzánk élelmiszerrel.

Bármiben segítségre szorulunk, mindig küld valakit, aki által megoldódik a problémánk! ***Nem vagyunk egyedül! Állandóan vannak „segítői”, akik teljesítik az Ő akaratát úgy, hogy többnyire nem is tudnak arról, hogy felhasználja őket Isten!***

Olyan fantasztikus élményekben lesz részünk, olyan csodákban, amiket azelőtt soha nem tapasztaltunk meg!

Nagyon megható dolgok történnek, és sokáig fel se tudjuk fogni, milyen csodálatosan „működik” Isten!

Ezeket a csodákat csak akkor tudjuk értékelni, ha ténylegesen szegények vagyunk, és egyedül az Úrban bízunk!

Szeretném egy történettel megértetni, hogyan működik mindez.

Volt egy asszony, aki viszonylag jólétben élt. Mindent meg tudott venni magának és a gyermekének. Szinte egyik pillanatról a másikra, összeomlott az élete. Elvált a férjétől, elbocsájtották a munkahelyéről.

Olyan munkát talált egy vállalkozónál, aki kihasználta. Dolgoztatta, de reális bért nem fizetett.

Épp december hónap volt, és a „fizetése” körülbelül egy hétre való kenyérre és tejre volt elég. Az első olyan karácsony elé néztek, amikor nemhogy ajándékot, fenyőfát, szaloncukrot nem tudott venni a kislányának, hanem ételt se tudott biztosítani maguknak.

Nagyon elkeseredett, és Istentől kért segítséget, mert mástól nem várhatott semmit! Ezután beindult a csodák sorozata; Karácsony előtt néhány héttel csöngettek nála, és látta, hogy egyik szomszédasszonya áll kint, nagy szattyorral. Nagyon meglepődött, hiszen addig a köszönésen kívül semmilyen kapcsolata nem volt vele. A szomszédasszony átadta a csomagot, és kellemes ünnepeket kívánva, elment. A csomag tartalma disznótoros volt, de olyan sok minden volt benne, ami egész hónapra elegendő étel volt!

Igazán fel se tudta fogni ezt a csodát, amikor a következő nap ismét nagy meglepetés érte! Egy nagyon távoli rokona küldött pénzt fenyőfára. Ez azért is volt meglepő, mert addig nem kapott tőle semmit az asszony.

Néhány nap múlva, a volt férje megkérdezte, hogy elfogadnának-e két kiló szaloncukrot, mert ő nem szereti, de a vállalat, ahol dolgozott, ezt adta a dolgozóinak karácsonyra.

Ezek után még kapott annyi pénzt, hogy a gyermekének tudjon ajándékot venni.

Bár kiszolgáltatott helyzetben volt, mégis ez volt élete első csodálatos karácsonya!

Ezután még történtek Vele ilyen, és hasonló csodák.

Az, akinek van pénze, soha életében nem fogja meg tapasztalni, hogy az Úr milyen felfoghatatlan segítséget tud nyújtani mások által!

Ami még elgondolkoztató volt ebben a történetben, hogy az Úr olyan embereket küldött az asszony megsegítésére, akik nem voltak keresztények, mégis fel tudta használni őket a céljai eléréséhez!

Ezt a történetet azért említettem meg, hogy világosan látható legyen, hogyan működik Isten „segítő szolgálata”, hogyan siet a segítségünkre!

Soha nem onnan jön a segítség, ahonnan várjuk, és mindig, minden váratlanul következik be!

Tehát a keresztény élet nem jelenti azt, hogy ezután soha nem szűkölködünk semmiben, hanem azt jelenti, hogy ezután mindig elégedettek leszünk azzal, amink van! Amire szükségünk van, azt megkapjuk. A mi Atyánk mindig tudja, mire van szükségünk!

Jézus Krisztus is szegény volt. Nem volt se vagyona, se háza, mindig más emberek házában aludt, ott kapott enni és inni. Elég kiszolgáltatott helyzetnek tűnik, de ő mégse látta annak. Helyesebben egyszer fakadt ki, hogy az „Embernek Fiának nincs hol lehajtania a fejét!”

Bár szegény volt, mégis mindent megkapott Istentől, és Ő haláláig engedelmeskedett az Atyának! Mindent el tudott fogadni, nem érzett se irigységet, se elégedetlenséget, hogy neki nincs vagyona.

A valós keresztény emberek azért nem rokkannak bele a szegénységbe, mert van egy titkuk, ami tulajdonképpen nyílt titok, ez **a közös tehercipelés!**

Ez azt jelenti, hogyha súlyos problémájuk adódik, akkor nem magukat „marcangolják”, nem aggódással telik el a napjuk, hanem Jézushoz imádkoznak, hogy vegye le róluk a bajok terhét. Ennek hatására megkönnyebbülnek, sőt, a csoda is bekövetkezik! Valahonnan segítséget kapnak. Isten nem hagyja magára a benne hívó embereket! Jézuson keresztül segít túl lenni az akadályokon.

Nyugodtan forduljunk Jézushoz, ha megoldhatatlan problémánk adódik! Mondjuk neki azt, hogy vegye le a vállunkról a súlyos terheket, és adja az ő terhét, ami könnyű és gyönyörűsége!

Nagyon hamar bekövetkezik a megkönnyebbülés, és a „sötét felhők” „elszállnak a fejünk felett”.

Lehet, hogy a körülményeink nem változnak meg, de bennünk lényeges változás lesz tapasztalható.

Ha valamire szükségünk van, és tényleg fontos, akkor kérnünk kell, és megkapjuk.

Önző kéréseink ne legyenek, mert azok nem fognak teljesülni!

Ne féljünk a szegénységtől, hiszen ez is a jobbá tételünk része.

Jézus Krisztus mindenhez segítséget ad, még ahhoz is, hogy bármit el tudjunk viselni; a jót is, és a rosszat is!

A gondoskodás

„Amikor jóllakásig eszel, szép házakat építesz, és azokban laksz, akkor föl ne fuvalkodjék a szíved, és el ne feledkezz Istenedről.” /5 Mózes 8,12.14./

„Egymás terhét hordozzátok: és így töltsétek be a Krisztus törvényét.” /Gal. 6,2./

Jézus Krisztus azért vállalta, hogy felviszi a bűnt a keresztre, és azért támadt fel, hogy utat nyisson Isten és az emberek közötti helyes viszony visszaállítására.

Amit Ádám elrontott, azt Jézus Krisztus helyrehozta.

A helyes viszony azt jelenti, hogy visszatalálhatunk Atyánkhoz, Istenünkhöz, és helyreállhat a kapcsolatunk Vele.

Vagyis, **az akaratunk megegyezik az Atya akaratával, átadjuk teljesen magunkat Neki, és engedelmesek leszünk.**

A figyelmünk folyton éber, az Úrra tekint, hogy bármikor, bármilyen szüksége lenne ránk, azonnal végrehajtsuk az akaratát! Azt tesszük, amit Ő akar!

Nincs más vágyunk, minthogy mindig Isten akaratára teljesüljünk!

Azért vagyunk itt a Földön, hogy visszataláljunk Istenhez!

Amíg Isten nem veszi át életünk felett az irányítást, addig ragaszkodunk önmagunkhoz, a saját bölcsnek hitt döntéseinkhez, és nem fogadunk el semmit Tőle. Különbösen is, mit adhatna Isten nekünk?

Ha meg szükségünk volna valamire, és kérjük Istent, hogy teljesítse a kérésünket, többnyire nem azt, vagy nem úgy adja, ahogyan elképzeltük. Nem is értjük, miképpen működik az Úr adakozása? Ezért inkább a „jól bevált” módon igyekszünk magunkon segíteni, de ez azt jelenti, hogy bizonyos időre, vagy hosszabb távra nem érünk rá Istenre figyelni, hiszen valamiből élnünk kell, dolgoznunk kell, és akkor nincs idő a hitéltűnkre.

Isten mindenkinek adni akar, de rendszerint az adományait nem vesszük észre!

Ha az Úr szeretne megajándékozni bennünket, többnyire más embereken keresztül teszi, azt viszont a büszkeségünk nem engedi, hisz sokkal jobb érzés, ha mi adhatunk másoknak, mert akkor ez azt jelenti, hogy mi vesszük át az „isteni irányítást”, mert nekünk van miből adni, és mi dönthetjük el, hogy kinek adunk, és kinek nem adunk.

Ez azért is káros, mert nem biztos, hogy jó helyre adjuk az adományainkat, hiszen ebben az esetben többnyire nem azok kapják meg, akiknek valóban szükségük lenne rá.

Előfordulhat olyan eset is, amikor úgy próbálunk helyrehozni bizonyos helyzeteket, problémákat, hogy pénzt adunk valakinek, akinek nem pénzre, hanem lelki helyrehozatalra volna szüksége, és persze így nem is tudja értékelni, amit kapott!

Sokszor a szeretetünket és törődésünket pénzzel vagy ajándékkal igyekszünk pótolni, és ezzel többet ártunk, mint használunk.

Ezzel is Isten tervét kereszteljük. ***Ha Isten akarata ellenére adjuk a „segítséget”, akkor ártunk annak az embernek, és ártunk Isten ügyének!***

Nagyon nehéz „józan ésszel” eldönteni, kinek adjunk, és kinek ne! Ezért kell, hogy közvetlen kapcsolatunk legyen Istennel, mert akkor már az nem kérdéses kinek adjunk, hiszen Ő indítja meg bennünk az adakozást is.

Ha közvetlen kapcsolatunk van az Úrral, akkor mindig tudni fogjuk, hogy kinek, hova, mit kell adni.

Arról van szó, hogy ***a legtöbb embert Isten úgy tudja maga mellé állítani, hogy előbb „megszorongatja” az illetőt úgy, hogy elvesz tőle mindent, ami addig fontos volt számára, és testi, lelki, valamint anyagi csődbe juttatja őt. Ha az illetőnek sikerül végre megértenie, hogy nincs semmilyen kiút a szorult helyzetéből, nem lesz más választása, mint Istent, vagy Jézus Krisztust hívni segítségül!***

Ha csak, mi közbe nem avatkozunk a „jó szándékunkkal!” Ha elkezdünk valakit támogatni Isten akarata ellenére, akkor meggátoljuk az Urat, az illető lelkének helyrehozatalában, és akaratlanul eltéríthetjük az illetőt Isten útjáról!

Ezért is fontos, hogy kapcsolatban legyünk Jézussal, és ezért várjuk meg, hogy Ő indítson, Ő döntse el, hogy kihez menjünk, kinek milyen segítségre van szüksége.

Azt viszont nem akarja, hogy a „védenec” segítség nélkül maradjon! Ezért, ha eljön az ideje, akkor viszont szüksége van olyan emberekre, akik által segíteni tud!

Mi többnyire „automatikusan” adunk másoknak úgy, hogy nem vagyunk tisztában azzal, hogy Isten által segítünk.

Hatalmas segítség ez mindenkinek, és sok-sok öröm annak, aki adja, és annak is, aki kapja! Ezek a csodálatos segítségnyújtások, amelyek tulajdonképpen az emberek számára nem is tudatos, mert Isten akarata van a háttérben, és aki kapja, hihetetlen Isteni csodának tudja be, hiszen az is!

A legrosszabb eset az, amikor valaki adhatna, mert van rá módja, de nem ad, vagy nem oda ad, ahova valóban szükség lenne rá, holott tisztában van azzal, hogy esetleg az ismerősei között van rászoruló ember. Indítja is az Úr, de ő nem vesz róla tudomást.

A másik nagy kérdés, hogy kinek adnak hálát az adományokért? Nem mindegy, hogy nekünk lesznek-e hálások, vagy Istennek?

Nagyon fontos, hogy mindig Istennek legyünk hálások! Az is, aki kapja, és az is, aki adja! Mert ugye, ha Isten úgy akarná, akkor a jómódú ember is szegény lenne! Tehát azért is hálásnak kell lenni, ha van miből adni!

Akár hívő, akár hitetlen az illető, nincs olyan ember, akit Isten meg ne tudna mozgatni az érdekünkben!

„Ne gyűjtsetek magatoknak kincseket a földön, hol a rozsdá és a moly megemészti, és ahol a tolvajok kiássák és ellopják;

Hanem gyűjtsetek magatoknak kincseket a mennyben, ahol sem a rozsdá, sem a moly meg nem emészti, és ahol a tolvajok ki nem ássák, sem el nem lopják.

Mert ahol van a ti kincsetek, ott van a ti szívetek is.” /Máté 6,19-21./

Mi lehet a mennyei kincs, amit itt kell gyűjtenünk?

A legnagyobb mennyei kincs az, hogy lehetőségünk van arra, hogy Jézus Krisztussal közvetlen kapcsolatunk lehet!

Teljesen tőlünk függ, hogy akarjuk-e, és engedjük-e neki, hogy a lelkünket a Szent Szellem megtisztítsa? Ha igen, akkor részesei lehetünk Isten szeretetének. Ezt az isteni szeretetet nem csak mi érezzük, hanem azok is érezékelhetik, akikkel kapcsolatba kerülünk.

Az igaz szeretet mindig önzetlen! Mindig csak adni akar, hogy mások is megtapasztalják ugyanazt az örömezzést!

Az isteni szeretet megfoghatatlan, de mégis hatalmas kincs, amelyet korlátok nélkül bárki megkaphat, ha áten-gedi az akaratát!

Mi keresztények, példát mutatunk arra, hogy odafigyelünk másokra, törődünk azokkal az emberekkel, akikkel az Úr összehoz! Mert már tudjuk, hogy ***nem véletlen az, hogy kivel találkozunk, mit beszélünk, és mi történik velünk egy napon belül!***

„... Akkor ezt mondja a király a jobb keze felől állóknak: Jertek, én Atyámnak áldottai, örököljétek ez országot, amely számotokra készítettett a világ megalapítása óta. Mert éheztem, és ennem adtatok; szomjúhoztam, és innom adtatok; jövevény voltam, és befogadtatok engem; Meztelen voltam, és megruháztatok; beteg voltam, és meglátogattatok; fogoly voltam, és eljöttetek hozzám. ...

... És felelvén a király, azt mondja majd nékik; Bizony mondom néktek, amennyiben megcselekedtétek eggyel az én legkisebb atyámfiái közül, énvelem cselekedtétek meg.” /Máté 25,37.40./

Az önzetlenség azt jelenti, hogy segítünk a rászorulóknak. Bizony, észre kell vennünk azokat az embereket, akik valamiben hiányt szenvednek.

Teljesen nyitottnak kell lennünk Isten felé is, és az emberek felé is. Érzékenyeknek kell lennünk minden mozzanatra! Bennünk kell lennie annak a fajta jó indulatnak, amikor még a kevésből is tudunk adni azoknak, akik valóban rászorulnak! Mindegy, hogy nekünk mennyi, és mi marad! Isten duplán visszaadja azt, amit adunk!

Mindenféleképpen úgy adjunk, hogy az illető ne tudja, hogy tőlünk származik az adomány! Így biztosak lehetünk abban, hogy Istent fogják dicsőíteni, és nem minket! Neki mondanak majd hálát, és ne nekünk!

Mindenkor adjuk át a dicsőséget Istennek!

Sok csodálatos, hihetetlen élményben lesz részünk, ha megtapasztaljuk Isten gondoskodását!

A segítség

„Az Úr megöl, és megelevenít, sírba visz, és felhoz onnét.” /1Sám. 2,6/

„Ha élünk, az Úrnak élünk, ha meghalunk, az Úrnak halunk meg. Tehát akár élünk, akár meghalunk, az Úrei vagyunk.” /Róm 14,8./

Akármit teszünk, akármit mondunk, Isten mindent tud rólunk, és minden egyes mozzanatunk illetve még a gondolataink is „nyilván vannak tartva”!

A földi halálunk bekövetkeztekor számon lesz kérve minden! Tehát nem árt tisztában lenni azzal, hogy semmiképpen sem vagyunk a magunké! Valakié vagyunk!

Azonban nem csak Isten figyel bennünket, hanem a Sátán is, és mindent elkövet annak érdekében, hogy szellemi ügyekben tudatlanok maradjunk, és „bolondnak” nézzük azokat, akik ezeket a „titkokat” igyekeznek tolmácsolni, illetve terjeszteni.

Ezért sem mindegy, hogy elfogadjuk-e Jézus Krisztus hívását; **„Jöjjetek hozzám mindnyájan, akik megfáradtatok...”**

Addig, amíg nem köteleztük el magunkat, addig előfordulhat, hogy sok szenvedésen megyünk keresztül úgy, hogy Isten segítsége nélkül nem találunk vigasztalásra, se megnyugvásra!

Az Úr szabad akaratot adott nekünk, ezért megengedi, hogy döntéseink révén, kudarcot, kudarcra halmozzunk, ami esetleg a teljes összeomláshoz is vezethet.

Lelkileg akkor szabadulunk meg a problémáinktól, ha olyan fájdalmasan „mélyre” jutunk, hogy már egyedül csak Istenben tudunk bízni, és akkor is csak úgy, ha teljes szívvel, és lélekkel kérjük a segítséget Tőle! Amikor már semmi kiutat nem látunk a szabadulásra, mert minden lehetőségünk és minden okosságunk végére értünk, és valóban azt akarjuk, azt kívánjuk, hogy Isten segítsen rajtunk! Ez az állapot addig tart, amíg el nem jutunk oda, hogy már magunkban sem merünk bízni, egyedül Jézus Krisztusban!

Egy ideig még nélkülöznünk kell a nagy változásokat, de vigaszt kérhetünk, és kapunk.

Kapjuk Isten Szent Szellemét, hogy szembesítsen a bennünk lévő rossz hajlamokra. Ha bevalljuk, és megbánjuk ezeket, akkor megszabadít bennünket azoktól.

Közben elkezdődik a jellemünk, a személyiségünk tisztulása, ami azt jelenti, hogy minden bennünk lévő rossz hajlam, rossz érzés stb. fokozatosan megszűnik, és érezni fogjuk, hogy egyre könnyebbek egyre szabadabbak leszünk.

Ekkor tapasztalhatjuk meg igazán Isten nagy kegyelmét, hiszen fokozatosan megszűnnek a lelki bajaink, és persze a lelkünk bonyolultsága is. Ebben az esetben tapasztaljuk meg igazán a szeretetet, az örömet, a szabadságot, a biztonságot, a gondoskodást, a nyugalmat és a bölcsességeket. De ezekre az adományokra nagyon vigyázni kell, mert könnyen „köddé” válhatnak, ha nem figyelünk oda, és vétünk az Úr ellen! Ha csak egy pillanatra is félvállról vesszük Isten ügypét, akkor magunkra maradunk megint!

Istennek az az akarata, hogy folyamatosan rendelkezzen az akaratunkkal!

Addig, amíg nem rendelkezik velünk, amíg ragaszkodunk a saját döntéseinkhez, „okosságainkhoz”, addig nincs köze hozzánk!

Mi mondhatjuk azt, hogy hiszünk Istenben, de ez a hit csak felületes, Isten számára komolytalan. **Az igazi hit, az akarat átadásával kezdődik.**

Tudom, nagyon nehéz megtenni és igazán nem is tudjuk sokáig átengedni magunk felett az irányítást, de mindennap ajánljuk fel imáink alkalmával!

Igaz, hogy minden lemondás fájdalommal jár, de ne felejtjük el, hogy akkor is fájdalomban lesz részünk, ha nem Istennek az akaratát teljesítjük, azonban attól a fájdalomtól soha nem tudunk megszabadulni, nem jön a segítség, sőt, egyre rosszabb, egyre kilátástalanabb helyzetbe fogunk kerülni!

Ezért ne halogassuk a dolgot, hanem minél hamarabb ajánljuk fel az akaratunkat! Ha nem tesszük meg, akkor úgy süllyedünk bele a lelki és az anyagi nehézségekbe, hogy a problémáinkra nem kapunk enyhülést.

Ne bízunk az emberekben, ne tőlük várjunk segítséget, hanem egyedül Istenben bízunk! Higgyük el, hogy egyedül Ő tud úgy segíteni rajtunk, hogy egészségesen és elégedetten kerülünk ki a lelki és egyéb csapdákból!

Lehet, hogy anyagi forrásaink elapadnak, de az Úr gondoskodása mellett is elégedettek leszünk azzal, amink van.

Megváltozik a gondolkodásunk az anyagi világgal kapcsolatban is. Megszűnnek, vagy minimálisra apadnak a vágyaink és a kívánságaink! Már nem akarunk mind-

áron megszerezni, vagy birtokolni valamit. Az Úr megtanít bennünket arra, hogy elégedetten el tudjuk fogadni a helyzetünket, és megtanít gond nélkül élni, még akkor is, ha ténylegesen nagyon nehéz helyzetben vagyunk!

A gond és az aggodalom MEGÖLI a HITET!

Ahogy elkezdünk aggódni, aggodalmaskodni, félni a jövőtől, abban a pillanatban megszűnik a kapcsolat közöttünk!

Meg kell bízunk Benne, hiszen a Bibliában is meg lett írva, hogy „Isten mindenható és gondoskodó Atya!”

Ha elbizonytalanodunk, vagy úgy érezzük, már nem bírjuk tovább, akkor kérjük a segítséget! Biztos, hogy segíteni fog! De az is igaz, hogy nem úgy segít, ahogyan azt elképzeljük és várjuk, de segíteni fog!

Sajnos, sokan azt hiszik, hogy Isten majd gazdagságot is ad, és ebben a hiú reményben ringatják magukat.

Ez csalás, még akkor is, ha ezt keresztények mondják, esetleg valamelyik felekezet vezetői állítják!

A pénz, a vagyon nagyon veszélyes, mert eltorzítja a személyiségünket! Ha eleinte nem is, de később egyre magabiztosabbakká válunk! El hisszük magunkról, hogy magasabb rendűek vagyunk, mint mások!

Jézust példaképpen állítja eléink Isten! Tudjuk, hogy nem volt állandó otthona, gyalog, illetve hajón járta be az országot, és szegény volt. Nem volt szüksége pénzre, mert az Atya mindig gondoskodott Róla és Jézus által a tanítványokról is! Ami kellett Jézusnak, azt megkapta. Harmonikus kapcsolat volt közte és Isten között!

Az Újszövetség azért íródott nekünk, hogy mi is váljaljunk a szegénységet, az egyszerűséget, és az elégedett-

séget. Ezek által alakulhat ki Jézus Krisztussal a harmonikus kapcsolatunk. Isten csak Jézus Krisztuson keresztül tud elfogadni bennünket.

Tehát nem szabad megfeledkeznünk arról, hogy Isten gondoskodó Atya is, aki mindig tudja, mire van szükségünk, és ha kérjük, akkor megadja azt nekünk.

Minél hamarabb engedjük meg Neki, hogy irányítsa az életünket, annál hamarabb szabadulunk meg a kilátástalannak látszó helyzetünkből, és annál hamarabb állítja helyre az életünket!

Ezért merjünk bízni, és merjünk kérni Jézus Krisztustól!

Annyi öröm és annyi csoda fog Ránk várni, ha végig megyünk ezen az úton!

Van remény, van szabadulás, van gyógyulás minden kilátástalan helyzetből, csak kérjünk, és figyeljünk Jézusra!

Soha nem szabad csüggedni, vagy lankadni! **Kitartóan imádkozzunk, és kérjünk!** Meg lesz a jutalma!

Fontos! Nem szabad Jézusnak előírni, hogy hogyan, miképpen segítsen, és önző kérésekkel se forduljunk hozzá! Ezekben az esetekben nem segít!

Csak azt kérjük, amire nagyon szükségünk van! **Figyeljünk, mert sokszor ott van az „orrunk előtt” a segítség, és nem fogadjuk el, mert nem vesszük észre!**

Tehát bármi történik velünk a nap folyamán, mindent alaposan figyeljünk meg úgy, hogy tudjuk, semmi sem történik véletlenül, mindennek oka van!

Azzal is tisztában kell lennünk, hogy nem véletlen vagyunk abban a helyzetben, amiben vagyunk! **Isten**

teremtette a körülményeinket abból a célból, hogy valamilyen rossz belső tulajdonságunkra felhívja a figyelmünket!

Hogy mi az, arra nekünk kell rájönnünk, és nekünk kell helyrehoznunk.

Tehát állandóan figyeljünk és kérdezzünk! Jönni fognak a válaszok!

Arra is vigyázzunk, hogy harag, gyűlölet, kétségbeesés, irigység, féltékenység ne legyen a szívünkben és az elménkben!

Irányítani ugyan nem tudjuk ezeket az érzéseket, de Jézustól kérhetjük, hogy segítsen abban, hogy megszűnjenek, és meg fognak szűnni!

Nagyon hamar jön a segítség, szinte átmenet nélkül lenyugszunk.

Ám, ha teret engedünk az indulatainknak, ha hagyjuk, hogy azok irányítsanak minket, akkor eltávolodunk az Úrtól. Ez azért is veszélyes, mert egy idő után, már nem tudjuk szabályozni az indulatainkat, és nagyon nagy bajba sodornak bennünket, ráadásul azokat is bajba sodorja, akikre rázúdítjuk! Ezért ha érezzük, hogy kezdünk idegesek, feszültek lenni, vegyünk egy nagy levegőt, próbáljuk visszatartani, és mire újból lélegzethez jutunk, már lényegesen csökken a harag ereje.

Ha csak egy picit is engedünk az indulatainknak, megmérgezi a lelkünket, a testünket, és elveszítjük az Úrral a kapcsolatot. Visszajutni az előző pozícióba nem lehetetlen, de fájdalmas, és hosszantartó folyamat!

Le kell mondanunk önmagunkról ahhoz, hogy egygé váljunk Jézus Krisztussal, hogy ugyanaz az indulat legyen meg bennünk, mint ami benne is megvan. Csak

ezután válhatunk Isten gyermekeivé, és ekkor lehetünk részesei az öröm forrásának, Isten szeretetének, csak ezután mondhatjuk el, hogy szabadok lettünk, nyugodtak és boldogok vagyunk, gondoskodik rólunk az Atya. Sőt, még Isten a bölcsességeivel is megajándékoz bennünket!

Ez az újjászületés! Ténylegesen más emberekké válnunk, és a régi életünk csak „rossz emlék” marad.

Röviden úgy lehet összefoglalni Jézus példájával, hogy mi történik, illetve minek kell történnie velünk ahhoz, hogy valóban Isten gyermekeivé váljunk:

A tisztulási idő: a kereszt cipelése.

Önmaunkról való lemondás: a keresztre feszítés.

Az engedelmisség: a feltámadás és az újjászületés.

Ha jól belegondolunk, akkor látjuk, hogy ugyanazt az Utat járjuk be, mint amit Jézus Krisztus bejárt, csak nálunk mindez lelki vonalon történik.

Bennünket is megaláznak az emberek, mert nem értik mi történik velünk, nem tudják, miken kell keresztülmennünk, és azok is elfordulnak tőlünk, akik fontosak voltak az életünkben, vagy keresztényeknek tartják magukat, és ez fájdalmas tud lenni.

Azonban el kell döntenünk, hogy Istennek akarunk-e megfelelni, vagy a környezetünkben élő embereknek?

Talán az egyik legkeservesebb, legfájdalmasabb döntés, amit meg kell hoznunk!

Ha Istent választjuk, akkor előfordul, hogy egy ideig magunkra maradunk! De az Úr segít ebben a magányos életszakaszban is.

Ha viszont az embereket választjuk, akkor Istent tagadjuk meg, és esélyünk se lesz életünk jobbá tételére.

Tehát mindenféleképpen Istent válasszuk! Nem csak a gyógyulásunk érdekében, hanem mert ez lehetőséget ad arra, hogy egy másik világban, az örök életünkben Isten mellett, és Isten szeretete és védelme alatt élhessünk!

Ezért születhettünk meg, hogy itt jöjjünk rá, és itt válósítsuk meg a lelkünk megtisztulását!

Bár ezt az állapotot már itt, a Földön is elérhetjük. Olyan szeretetben és védelemben lesz részünk, amelyet addig soha nem éltünk át!

Végül: bármilyen fájdalmas és bármennyire sok lemondással jár ez az út, bátran vállaljuk a nehézségeket, mert ha látszólag sokáig tart is a tisztulási és a tanulási idő, visszanézve, tényleg csak rövid ideig kellett szenvedni.

Mi a legfontosabb?

„Te pedig, amikor imádkozol, menj be a te belső szobádba, és ajtódat bezárva, imádkozzál a te Atyádhoz, aki titkon van; és a te Atyád, aki titkon néz, megfizet néked nyilván.

És mikor imádkoztok, ne legyetek sokbeszédűek, mint a pogányok, akik azt gondolják, hogy az ő sok beszédükért hallgattatnak meg.

Ne legyetek hát ezekhez hasonlók; mert jól tudja a ti Atyátok, mire van szükségetek, mielőtt kérnétek tőle.” /Máté 6,6-8./

Amikor úgy érezzük, hogy értelmetlenül, „tartalom nélkül” telnek a napjaink, hónapjaink, éveink, akkor hiányzik az elégedettség és a belső nyugalom.

Ilyenkor felmerül bennünk a kérdés; mi dolgom a világban? Mit kell tennem ahhoz, hogy értelmesen teljen az életem?

Azzal mindannyian tisztában vagyunk, hogy valamit tennünk kell, de mit?

Sokszor választ se kapunk a felmerült kéréseinkre, és tovább „folynak el” a napjaink úgy, ahogy eddig.

A megoldás nagyon egyszerű, és mégis nehéz! Ahhoz, hogy teljes életet éljünk, és semmilyen hiányérzetet ne érezzünk, ahhoz rendszeresen imádkoznunk kell!

A világon a LEGFONTOSABB dolog az IMÁDKOZÁS!

Bármilyen hihetetlennek is tűnik, de az imádkozás sokszor nagyon nehéz munka! Nemcsak azért, mert időn-

ként nehéz rávennünk magunkat arra, hogy imádkozunk, hanem azért is, mert annyi minden térít el bennünket ettől a tevékenységtől!

Elég sűrűn előfordul, hogy nehéz az ima szövegére koncentrálnunk, mert elkalandoznak a gondolataink, és a „lagymatag” imának semmi értelme nincs.

Az ima nem csak a mi életünkre hat, hanem a szűkebb, illetve a tágabb környezetünkre is!

Ez lehet, hogy most nagyképűnek hangzik, de így igaz!

Imádkozhatunk a közvetlen környezetünkért, imádkozhatunk a közelünkben élő emberekért, imádkozhatunk minden emberért, vagy az angyalokért is!

Imádkozás által ott is beindulhat az imaélet, ahol eddig még nem volt.

Az ima révén a negatív hatások pozitívvá változnak.

Ha ésszel próbáljuk megérteni az imádkozás lényegét, akkor ímmel-ámmal eldaráljuk, és kész. Nem tulajdonítunk neki nagy jelentőséget, de nem is történik semmi! Ez bizony nagy baj! Ebben az esetben nem indul be semmilyen élet!

Sokan nem értik, hogy miért nem indul be náluk az imaélet?

„Mert azt, amit imádságunkban kérnünk kell, nem tudjuk úgy kérni, amint kell, de maga a Szentlélek esedezik értünk kimondhatatlan foháskodásokkal...”
/Róma 8,26./

„A ti testetek a bennetek lakó Szentlélek temploma.”

Isten elsősorban azoknak az embereknek az imáit hallgatja meg és teljesíti, akik őszintén felajánlották az

akaratukat, illetve, akik keresztlümennek az akaratátadás-son, ezáltal engedelmessé válnak.

Azonban azzal tisztában kell lennünk, hogy a mi imánk így sem elég!

Isten a bennünk lévő Szent Szellem /Lélek/ imáit teljesíti, aki állandóan „esedezik” értünk!

Tulajdonképpen Isten Szent Szellem ad erőt az imádkozáshoz, és ő könyörög bennünk úgy, ahogyan mi nem tudunk!

Amikor kiszabadult a szellemünk és egyesült Isten Szent Szellemével, akkor a bennünk lévő Szellem iránítja az életünket.

Ebben az esetben beszélhetünk arról, hogy a testünk Isten temploma! Isten akkor hallgat meg igazán minket, ha már a Szent Szellem megtalálható bennünk!

Gyakorlatilag arról van szó, hogy nem ránk figyel, hanem keresi bennünk, az Ő Szellemét, és ha megtalálja, akkor Őt hallgatja meg, és nem bennünket!

Bár az is előfordult már számtalanszor, hogy figyelfelkeltés céljából teljesít kéréseket a hitetlen, illetve a még hitélet elején lévő embereknek. Ezek a kérések azért teljesülhetnek, hogy megerősítse az illetőket arról, hogy Ő valóban létezik!

Az Úr elvárja, hogy minden ember, aki úgy döntött, hogy Neki ajánlja fel a lelkét, annak bizony imádkoznia kell a nap legnagyobb részében, és az ima hatására a Szent Szellem megkezdje a „tisztító munkát”!

Azonban az imádkozást is meg kell tanulni! Nemcsak a Jézus Krisztus által tanított Mi Atyánkat mondjuk el,

hanem azokat is, amelyeket a Szent Szellem irányítása mellett kell megtanulnunk.

Minden imádságban benne kell lennie a hálának és a kéréseknek!

Nagyon fontos, hogy ne csak magunkért, és a családukért, hanem másokért is tudjunk imádkozni!

Ez a közbenjáró ima! A **közbemjáró ima az egyik legfontosabb tevékenysége** a keresztény embernek! Mert imádkozása által menekülhet meg azon emberek a lelke, akikért imádkozunk!

Többször az Úr választja ki azokat az embereket, akikért imádkozni kell!

Már szó volt a belső és külső csend létrehozásáról, és a koncentrációról. A koncentrációt segíti, ha imádkozás alkalmával látjuk is a mondott szöveget!

Eleinte nem biztos, hogy sikerülni fog, az is lehet, hogy először nagyon nehezen megy, de gyakorlás kérdése ez is!

Próbáljuk meg lehunyva szemmel felidézni, és látni mindazt, amit mondunk!

Ha lehet, akkor minden szót hangosan mondjunk ki! Ha ez mégsem lehetséges, akkor suttogva, vagy magunkban is mondhatjuk, de ***a hangosan kimondott szó sokkal hatékonyabb!***

Mielőtt elkezdenénk imádkozni, kérjük az Urat, hogy segítsen bennünket a koncentrációban, hogy se külső, se belső hatások ne zavarjanak meg imádkozás közben!

Ha ezt kérjük, akkor nagyobb eséllyel lehet végig figyelni az ima szövegére!

Az imádkozás alkalmával, **mindenkor hálát kell adni**, majd a kérések következnek. Nagyon fontos, hogy kérjük az emberek lelkének megmentését.

Végül magunkért is imádkozunk, a mi lelkünk megmentéséért, illetve megtartásáért!

Mindenért mondjunk hálát! Nem csak a jó dolgokért, hanem a rossz dolgokért is!

Mert ha pillanatnyilag rossznak is tűnik a helyzetünk, később látni fogjuk, hogy még ezek a rossz helyzetek is a javunkat szolgálták.

Minden hatás, akár jó, akár rossz, azért ér bennünket, hogy mi jobbá váljunk, hogy felszabaduljon a szellemünk, és egyesüljön Isten Szent Szellemével, s ezáltal belekerüljünk Isten csodálatos szeretetébe és gondoskodásába és nem utolsó sorban a tervébe!

Ezért minden áldott nap ajánljuk fel az akaratunkat, a testünket, lelkünket és a szellemünket!

Majd kérjük az Úr szabadítását! Nemcsak magunknak és a családunknak, hanem a szűkebb, és tágabb környezetünk és az egész bolygónk szabadítását is.

Mert igazán akkor válunk szabaddá és boldoggá, ha bennünket ugyanolyan szabad és boldog emberek vesznek körül, mint amilyenek mi vagyunk!

Tegyük a környezetszennyezés ellen is imádkozással, és persze, mi is mutassunk példát!

Kérjük azt is, hogy a keresztény egyházakat olyan személyek vezessék, irányítsák, akik valóban az Úr szolgálói, és olyan keresztény gyülekezetek jöjjenek létre, ahol mindenkit Jézus Krisztus irányít, ahol mindenki testvér, és nincs megkülönböztetés a miatt, hogy ki mennyi adót

tud befizetni, kinek mekkora a vagyona, milyen rangja van, ahol tényleg mindenki egyenlő!

Sok-sok vita van amiatt, hogy itt a Földön létrejöhet-e Isten országa? Sokak szerint nem. Ezt azok mondják, akik még nem tapasztalták meg a szellemük kiszabadítását.

A bennünk levő Szent Szellem nem marad meg bennünk, hanem kiárad a környezetünkre, és megérinti a velünk lévő embereket is. A szellemünk kiszabadulása által beengedjük az angyalokat ide a Földre, akiket imával megerősíthetünk. Itt felvehetik a harcot a gonosz erőkkel!

Tehát rajtunk keresztül beáramlik Isten országa! Mert nem szabad elfelejtenünk, hogy a testünk Isten temploma, és ezt a templomot szabadon és tisztán kell tartanunk, hogy Ő bárkit megérinthessen és szabaddá tegyen általunk!

Azonban erre csak akkor van lehetősége, ha mi vigyázunk a testünkre, a lelkünkre, a szellemünkre, és hiszünk abban, hogy Isten mindenható!

Az idő

„Hanem Istennek titkon való bölcsességét szóljuk, azt az elrejtettet, amelyet öröktől fogva elrendelt az Isten a mi dicsőségünkre;

... Hanem, amint meg van írva; amiket szem nem látott, fül nem hallott és embernek szíve meg sem gondolt, amiket Isten készített az őt szeretőknek.

Nekünk azonban az Isten kijelentette az ő Lelke által; mert a Lélek mindeneket vizsgál, még az Istennek mélységeit is.” /1Korinthus 2,7,8-10./

Isten rendjében mindennek megvan a maga ideje! Nincs korán és nincs későn, mindig minden a rendes menetben zajlik.

Mégis mennénk, csinálnánk valamit, csak ne kellene annyi „üres” órának, napnak, hónapnak, esetleg évnék eltelnie! Még mindig várnunk kell! De meddig? – kérdezzük.

A türelmünk elfogy, ezért a „kezünkbe vesszük” az irányítást, és Istent „helyettesítve”, „érte” áldozva a „drága időnket”, munkába állítjuk magunkat, közben nem vesszük észre, vagy később világosodik meg számunkra, hogy mindent elrontottunk, és emiatt még jobban késleltetjük Istent, de az is lehet, hogy teljesen „áthúzzuk” a számításait!

Ha eljön az idő, akkor mi is megtudjuk, hogy miért kellett annyit várnunk arra, hogy munkába állítson minket az Úr.

Akkor jövünk rá, hogy előbb minket kellett alkalmassá tennie a feladatra. Arról van szó, hogy még nem fejlődött be a tanításunk, még nem tudunk teljesen engedelmeskedni, és addig alkalmatlanok vagyunk bármilyen szolgálatra!

Előfordulhat az is, hogy nem csak velünk van a probléma! Tegyük fel, hogy már alkalmasak vagyunk a feladatok elvégzésére, azonban az Úrnak elő kell készítenie az utat is, amelyen végig kell majd haladnunk, mielőtt bennünket bármire felhasználhatna.

Ha mi vesszük kezünkbe az irányítást, és előbb hozzálátunk végrehajtani Isten tervét, akkor kudarcra van ítélve minden igyekezetünk.

Jézusnak minket is fel kell készítenie arra, hogy képesek legyünk elviselni, vagy befogadni, vagy megtenni valamit, hogy ezáltal megértsük, hogy mi, miért történik!

A tanulásunk nagyon fontos szempont!

Ahhoz, hogy tisztában legyünk bizonyos dolgokkal, illetve eseményekkel, el kell jutnunk egy érettségi szintre, és ez bizony nagyon időigényes!

A szellemi időbeosztás másképp működik, mint a földi időbeosztás. Az Úr időrendjében nincsenek elmulasztott percek, órák, stb. mindig minden pontosan akkor következik be, amikor kell!

Isten soha nem késik, soha nem jön korán!

Akkorra állunk mi is készen arra, hogy el tudjunk indulni, el tudjunk fogadni bármit, amikor fel lettünk készítve a feladat, illetve a feladatok elvégzésére, és betöltésére.

Valamire alkalmassá váltunk!

Ha Jézus Krisztus indít bennünket, akkor mi se megyünk se túl korán, se túlkésőn. Mindig, minden IDŐ-BEN történik!

Ilyenkor vesszük észre, hogy az út, amelyen járnunk kell, már elő lett készítve, és másokat is felkészít arra, hogy be tudják fogadni azokat a gondolatokat, amelyeket rajtunk keresztül mond nekik az Úr.

Tehát nem csak azért kell türelmesen várnunk, mert mi alkalmatlanok vagyunk, hanem azért is, mert nem csak minket készít fel Isten, hanem más embereket is, akikkel később összehoz bennünket.

Többnyire ennek köszönhető, hogy sok-sok öröm ér bennünket, ha Istennek más lelkeket is sikerül megérintenie, illetve megtérítenie általunk.

Ha mi vesszük kezünkbe a dolgokat, és saját elhatározásunkból megyünk „lelkeket menteni”, a fáradozásunk kudarcra van ítélve!

Azért is, mert nem Isten elhívásából megyünk, hanem a saját akaratunkból. Az Úr még nem készített fel minket, és nem készítette fel az illetőt se arra, hogy el tudja fogadni a hívást, hogy érezze azt a belső „rezdülést”, amely az Úr útjára állíthatja őt, amikor valóban beindulhat nála is a belső, isteni élet.

Ha mi vesszük át a másik ember „térítését”, és sikerül is meggyőznünk a kiszemelt személyt, hogy kezdje el a keresztyén életet, valószínű, hogy soha nem fogja megtapasztalni személyesen Isten jelenlétét. Lehet, hogy eljár a gyülekezetbe, lelkileg „átérzi”, amit ott hall, de a lelke ugyanolyan bűnös marad, mint volt. Nem vágyakozik Isten valódi jelenléte után, és valószínű, hogy ezek után

már nem is engedné meg Isten Szent Szellemének, hogy megtisztítsa.

Nemhogy közelebb vittük volna Istenhez az illetőt, hanem még el is távolítottuk Tőle, mert nem bírtuk kivárni, hogy Isten általunk mentse meg!

Mi pedig, ahelyett, hogy segítettünk volna, elvettük az esélyét is annak, hogy a kiszemelt ember lelke valóban megmeneküljön! Mert ha „észbe” is kapunk, akkorra már az „eltérített ember” elindult egy „mellékvágányon”, és onnan mi semmiféleképpen sem tudjuk visszafordítani! Eltávolodik, és egy olyan „hit” útján jár, amelyben teljesen se Istent, se Jézus Krisztust, se a Szent Szellemet nem találja, és nem tapasztalja meg!

Lehet beszélni Istenről és Jézus Krisztusról, lehet vitatkozni róluk, lehet emberileg „hozzájuk téríteni” másokat is, csak pont Ők nem lesznek jelen! És az ilyen „hit” sehova sem vezet!

Akkor van még némi esélyük ezeknek az embereknek, ha olyan pap, lelkész, vagy tiszteletes stb. vezeti a gyülekezetet, akiről el lehet mondani, hogy szellemi ember.

Igaz, időigényes, sok-sok elszalasztott alkalom után lehetséges, hogy Isten ezt az embert is meg fogja szabaddítani, de akkor is nagy kárt okoztunk azzal, hogy késleltettük a megtérését.

Ha viszont még a pap, vagy a tiszteletes lelke sem ment át az akarat átadáson, se a tisztuláson, és nem az Úr irányítása szerint él és prédikál, akkor valószínű, hogy a gyülekezet is mellékvágányra kerül, és ebben az esetben vakvágányon is maradnak. Szellemileg nem mozdulnak sehova! /„**Vak vezet világtalant.**”/

Visszatérve az időre, vigyázzunk, és tartsuk be Isten időrendjét!

Mindennek eljön az ideje, és azt nekünk tiszteletben kell tartanunk, és türelmesen várjuk ki, hogy ránk kerüljön a sor!

Abban az esetben is türelmesnek kell lennünk, ha közben hosszú évek telnek el. Ugyanis addig, amíg a lelkünk meg nem tisztul, és az Úr nem tud felkészíteni bizonyos feladatok elvégzésére, addig ugyanolyan használhatatlanok vagyunk Isten számára, mint bármely más ember!

Soha nem szabad még kérdőre se vonnunk Istent azért, hogy miért késik!

Ő soha nem késik el!

„Az Úrtól jön a szabadítás”. /Zsolt. 3,9/

A fájdalom

„Mert az Isten szerint való szomorúság üdvösségre való megbánhatatlan megtérést szerez; a világ szerinti szomorúság pedig halált nemz.” /2Kor. 7,10./

Előző írásokban többször volt szó arról, hogy életünk során mindenféleképpen szenvednünk kell. Akkor is, ha Isten nélkül élünk, és akkor is, ha úgy döntünk, Istennel közösségben akarunk élni.

Azonban a szenvedések között nagy különbség van! Nem mindegy, hogy hogyan szenvedünk!

Háromféle szenvedést különböztetünk meg: van testi, lelki, és szellemi szenvedés.

Mielőtt elkezdődik a hitéletünk, addig „csak” a testi és a lelki fájdalmakat ismerjük.

Azonban, amikor létrejön a szellemi kapcsolat az Úrral, akkor már beszélhetünk a szellemi fájdalomról is. Ez a szellemi fájdalom nagyon sokban különbözik a lelki és a testi fájdalomtól.

Ha szellemben élünk, akkor lényegesen lecsökkennek, illetve átalakulnak a lelki és a testi fájdalmaink is.

A lelki fájdalom:

Amikor valami nagy veszteség ér bennünket, például megbántanak, talán elhagyott az a személy, aki nagyon fontos volt a számunkra, esetleg elvesztettük az állásunkat, vagy valami fontos dolgot, esetleg halálesettel kell szembenéznünk, akkor hatalmas fájdalom hasít belénk. Azon túl, hogy tartós marad ez a fájdalom, betölti a gondolkodásunkat, szívünket, még a testünket is! Ilyenkor

nincs energiánk semmit csinálni. Le vagyunk sújtva! /Találó ez a megjegyzés./ Olyan, mintha a testünk ólom-súlyokkal lenne terhelve, és mozogni is alig tudunk, az eszünk pedig legátolódik. Egyszerűen, nem működik az agyunk úgy, ahogyan szokott!

Sokáig fel se tudjuk fogni, hogy az a bizonyos esemény miért pont velünk történt meg?

Azon gondolkodunk, hogyan tudnánk abból a válsághelyzetből minél hamarabb kijutni? Azonban, a „megsértett”, megbántott lelkünk által, mintha egyre mélyebbre süllyednénk a fájdalomba. Olyan érzés az egész, mintha valami vagy valaki nem engedné”, hogy enyhülést kapjunk. Nagyon tud fájni! Egyre kilátástalanabb helyzetbe kerülünk. Depresszióba „esünk”, amely elmondható, hogy mára népbetegség lett.

/Nem hiszem, hogy volna olyan ember, aki ne esett volna már át legalább egy depressziós életszakaszon! Sok történetet tudnánk mesélni, hogy a lélek hogyan betegíti meg az egész embert!/

Gyakorlatilag ez egy pokoli állapot, és itt már „bele-kóstolhatunk” az eljövendő „pokoli életbe”, amely, ha odakerülünk, sokkal erősebben fog hatni ránk!

„Nyomott érzés” kerít hatalmában bennünket! Kapaszkodnánk bármibe vagy bárkibe, de nem találunk vigaszt, és egyáltalán nem jön az enyhülés!

Ilyenkor próbálunk külső „segítséget” kérni! Elmegyünk orvoshoz és nyugtatókat íratunk fel, vagy elkezdjük valamivel kábítani magunkat.

Ma már nemcsak a férfiak zöme, hanem a nők is igen nagy számban „menekülnek” az alkoholhoz. „Bút akar-nak felejtetni”, ami egyre sűrűbben fordul elő, mert józa-

nul már képtelenek elviselni a lelki bánatot, vagy szembenézni a problémáikkal.

Tehát olyan pótcselekvéshez folyamodnak az emberek, amely gyakorlatilag az eredeti problémát nemhogy nem orvosolná, hanem még „mélyebbre rántja” őket, ahonnan egy idő után, már tényleg nem lesz se visszaút, se kiút!

A „szerencsésebbek”, ha lehet ilyet mondani, kibeszélik magukból a problémát.

Úton, útfélen panaszkodnak mindenkinek, és sokan nem is tudják, hogy ez valamennyire könnyít a lelkükön, bár a nehézségeket ez sem oldja meg!

A lelki bánat nagyon csúnya betegségeket okozhat az alkoholizmuson és a gyógyszerfüggésen túl. Bármelyik szervünket, elsősorban az idegrendszerünket, majd a testünket is megbetegíti úgy, hogy az orvosok se tudnak mit kezdeni ezekkel a tünetekkel. /Pszichoszomatikus betegségek, nincs tünet, de valós a fájdalomérzet, és valós a megbetegedés./

Ne engedjük meg, hogy a földi életünket is megmérgezze a pokol lehelete!

Kérjük Jézus Krisztus segítségét, és kivezet minket ebből a földi pokolból!

A szellemi fájdalom:

Amikor a szellemünk egyesül Isten Szent Szellemével, akkor is lesznek fájdalmak, de teljesen más érzésekkel. Talán úgy lehetne megfogalmazni, hogy olyan érzés, mintha valami „burokban”, védelemben lenne a szívünk, a lelkünk, az agyunk, és ez a védelem nem engedi meg, hogy a fájdalom úgy hasson ránk, mint ahogy szellemi

élet nélkül már megtapasztaltuk, és azt se engedi, hogy sokáig tartson ez a fájdalom.

Persze, ehhez nekünk is „partnernek” kell lennünk, és nem szabad „belelovalnunk” magunkat a lelki fájdalomba, mert akkor eltűnik a védelem!

Szóval, ebben az állapotunkban is fáj, ha valami baj, vagy kár ér minket, azonban **nagyon rövid időn belül jön a vigasztalás, majd a megnyugvás.**

Például, ha egy családtagunk meghal, nekünk is fáj a szeretett személy hiánya, de jön a vigasz, hogy az illető már jól van, boldog, szeretet veszi körül, és hamarosan találkozni fogunk vele! Olyan helyen van, ahol nincs fájdalom, csak öröm és boldogság!

Ez a tudat megnyugvást hoz.

Ha elveszítjük a munkahelyünket, kevés a pénzünk, persze, nekünk is nagyon rosszul esik, de rövid időn belül jön a megnyugtató „gondolat” a megnyugtató érzéssel együtt, hogy semmi probléma, majd Isten gondoskodik arról, hogy semmiben ne szenvedjünk hiányt!

Ezután teljesen Istenre kell hagyatkoznunk, meg kell Benne bízunk, és ha a bizalom szilárdná válik, akkor kapjuk igazán az áldásait.

Egy bizonyos idő elteltével ismét munkába fog állítani bennünket!

Ha bármi miatt szenvedünk, nem úgy fáj, mint ahogyan a lelkünk fájt egykor, hanem sokkal enyhébb ez a fájdalom!

Bár nagyon érzékenyen reagálunk mások szenvedéseire, mégis, mintha védelem venné körül a lelkünket, hogy az ne tegyen beteggé, és ne tartson sokáig!

Igazán nem tudom megfogalmazni, de mintha közben öröm is érne bennünket, mert Isten szeretete és vigasza vesz körül minket! Nagyon vegyes, mégis csodálatos érzés!

Az biztos, hogy nem érezzük kilátástalannak az életünket, mint Isten nélkül a lelki fájdalom esetében!

A szellemi fájdalomhoz tartozik az, hogy tudjuk, ki mond igazat, és ki hazudik. Azzal is tisztában vagyunk, ha valaki valamiért be akar csapni, meg akar tévesztetni minket. Lehet, hogy nem mutatjuk az illetőnek, hogy lebukott, de mi szégyelljük magunkat még helyette is!

Irtózunk mindentől, aminek bármilyen köze van a bűnhöz!

A szellemi fájdalom tompa és rövid!

A szellemi szabadság akkor jön létre, ha a lelkünk „kordában van tartva”!

A szellemi szabadsággal meg nem tapasztalt tulajdonságok párosulnak, mint a szeretet, az öröm, biztonságérzet, szabadságérzet, elégedettség és bölcsesség.

Amint engedünk a lélek fogságából, elszabadul a pokol! Gyakorlatilag azt jelenti, hogy ha egyszer is engedünk egy „icipici” kívánságnak, onnantól kezdve nincs megállás! Újra a lelkünk irányítja az életünket, és a szellemünk ismét rabságba kerül, az adományaival együtt!

Visszatér az elégedetlenség, a harag, a félelem, stb. Elveszítjük Istennel a kapcsolatot, ismét magunkra maradunk, kiszolgáltatottakká válunk!

Ha bármiben akadályozzuk az Urat, olyan nehéz helyzetbe kerülünk, amiből lehet, hogy évekig sem lábalunk ki!

A Sátán az egoizmusunk /önzésünk/ révén tud a „markában” tartani bennünket!

A legnagyobb ellenségünk nem a Sátán, hanem az önzésünk!

Ha az önzés uralja az életünket, azt a Sátán bármikor kénye-kedvére befolyásolhatja, uralhatja! Mi nem tudunk ellene tenni semmit!

Csak azt vesszük észre, hogy egyre jobban belemerülünk a kívánságainkba, és minél többször igyekszünk kielégíteni azt, annál több kívánság születik, és annál elégedetlenebbekké válunk!

Nem tudunk másra gondolni, csak a kívánságunk tárgyára, és arra, hogyan és mikor keríthetünk rá sort, hogy birtokolni tudjuk azt!

Milliók élnek úgy, hogy mindegy milyen áron, csak megszerezzék az elérendő célt, amiért képesek lopni, rabolni, gyilkolni!

Tehát a szellemi fájdalom létezik, de azt kizárja, hogy akár óráig is a fájdalomban szenvedjünk, nemhogy napokig, hetekig, vagy hónapokig, évekről már nem is beszélünk!

Ezekről a szenvedésekről nem betegszik meg se a lelkünk, se a testünk! Nem aláz „porig” bennünket az a tudat, hogy értéktelenek vagyunk, vagy nem kellünk senkinek!

Istenben bízva, Jézus Krisztust követve, az életünk hátralévő része sokkal könnyebben fog eltelni, mint Isten nélkül!

A testi fájdalom:

A testi fájdalomról azt hiszem mindannyiunknak van fogalma! Tudjuk mi a szenvedés, akár kis-, akár nagy fájdalomról legyen szó.

Azonban a szellemben élő ember másképp éli meg a testi fájdalmakat is!

Ne higgyük azt, hogy ha már szellemben élünk, Isten közösségében, akkor nem érhetnek bennünket semmilyen betegségek! De igen!

A szellemi élet nem zárja ki azt, hogy ne betegedhetne meg a testünk bármely része.

Azonban más a gyógyulás kimenetele, más a lelki hozzáállás és más a fájdalom tűrése!

Egy időben sokat foglalkoztatott az, hogy az apostolok hogyan tudták elviselni azt a sok testi szenvedést, amit el kellett szenvedniük?

Egyszer, amikor ezen gondolkoztam, s közben sarlóval füvet vágtam a házunk előtt, hirtelen egy rossz mozdulattal belevágtam a lábamba. Éles fájdalom hasított belém, azután, mint a villám, eltűnt a fájdalom. Nem létezett többé, pedig a vágás mély volt, de már nem fájt!

Ekkor értettem meg, hogy Isten még a fájdalmat is ki tudja „kapcsolni”, az Őt szeretőknél!

A gyógyulás folyamata is gyorsabban megy végbe.

Míg a lelki ember heteken, hónapokon keresztül lábadozik, addig az Istent-félő embereknél gyorsabban folyik le a gyógyulási folyamat.

Persze a lelki ember is hamarabb gyógyul, ha van valamilyen „örömforrása”, mert tudjuk, hogy az öröm, a boldogság és a nevetés gyógyító hatással van az emberekre!

Van remény!

**„Ekkor felelvén Jézus, mondta néki: Óh, asszony, nagy a te hited! Legyen néked a te akaratod szerint. És meggyógyult az ő leánya attól a pillanattól fogva.”
/Máté 15,28./**

Sokszor nem vesszük észre, hogy nem a kijelölt úton haladunk, hanem már régebben letértünk arról az útról, amelyen elindultunk.

Az Úr számtalanszor igyekszik felhívni a figyelmünket erre, de mi ezt vagy nem vesszük figyelembe, vagy nem vesszük észre, és folytatjuk a megszokott életünket.

Azonban egy idő után kétségbeejtő helyzetbe kerülünk. Képtelenek vagyunk felfogni, hogy miért éppen velünk történnek meg ezek a drámai események, hiszen eddig minden olyan „jól működött”!

Életünk során az Úr sokszor kemény próba elé állít minket, és ezekben a próbákban nekünk helyt kell állnunk! A próbák közben derül ki, hogy milyen, és mekkora hittel rendelkezünk?

A családunkon belül bekövetkezett bajok, tragédiák során eszmélünk föl a mindennapok taposómalmából, ekkor jövünk rá, hogy nem mi irányítjuk az életünket, hanem nálunk sokkal nagyobb hatalmak!

Mi olyan kicsik és esendők vagyunk, és úgy érezzük, hogy bár sokszor szétfeszít bennünket a tenni akarás, mégsem tehetünk semmit!

De miért következik be a baj?

Az Úrnak igaz hitre, igaz hívőkre van szüksége! Olyan emberekre, akik állandóan figyelnek Rá, és éberek minden rezdülésére!

Ha elterelődik a figyelmünk, akkor kénytelen felrázni, felébreszteni bennünket! De ha még ekkor se figyelünk Rá, akkor valamilyen tragédiával, súlyos helyzettel hívja fel a figyelmünket magára, az **Ő AKARATÁRA!**

Azt kívánja minden hívő lélektől, hogy maximálisan Isten irányítása alatt éljenek!

Ha időben észrevevesszük és megértjük, hogy mit kíván tőlünk az Úr, akkor van lehetőség a dolgok rendbehozatalára, a szenvedések enyhítésére, illetve megszüntetésére.

Ebben az estben Isten helyreállítja az életkörülményeinket, nekünk meg az a feladatunk, hogy felajánljuk és Jézus Krisztus rendelkezésére bocsássuk az akaratunkat!

Minden imádkozás alkalmával kérjük az Urat, hogy rendelkezzen az akaratunkkal!

Persze, eleinte nem fogjuk tudni átadni, de ebben is a segítségét kell kérnünk, hogy mihamarabb bekövetkezzen az akaratunk átadása!

A kérésünkkel mindig állhatatosnak kell lennünk! Mint a fenti idézetben a kananeusi asszony. Bár először elutasította Jézus, azonban Ő nem hagyta magát, nem tárgított, mert hitte és tudta, hogy egyedül az Úr tud segíteni a lányán, és ezzel az asszony családján.

Igaza lett, hiszen Jézus mikor látta, hogy mekkora hit lakozik benne, teljesítette a kérését, és meggyógyult a lánya.

Ezért mi se tágíthatunk a kérésekben, még akkor se, ha a látszat mást mutat! Nem szabad kétségbeesnünk, se kételkednünk! Jusson eszünkbe, hogy Isten mindenható akarattal rendelkezik, tehát bármit megtehet! Gyógyíthat és elvehet!

Ha a hitben kitartóak vagyunk, akkor kapjuk a minden értelmet meghaladó örömet!

Jézus is azokat az embereket gyógyította meg, akiknek volt hitük. Ha a betegnek nem is volt hite, de a hozzátartozók hittek Isten gyógyító erejében, akkor is csodát művelt.

Merjünk őszinte szívvel hinni a gyógyító képességében! Figyeljünk állandóan az Úrra, és mondjunk hálát Neki, még abban az esetben is, ha eddig nem következett be semmi változás!

Hálával erősödik meg bennünk a hit!

Nagyon fontos tudnunk, hogy addig nem történik semmi pozitív változás az életünkben, amíg őszintén fel nem ajánljuk az akaratunkat Istennek!

Az elmúlás

„És ez az a bizonyágtétel, hogy örök életet adott nekünk az Isten, és ez az élet az ő Fiában van.

Akié a Fiú, azé az élet; akiben nincs meg az Isten Fia, az élet sincs meg abban.

Ezeket írtam néktek, akik hisztek az Isten Fiának nevében, hogy tudjátok meg, hogy örök életetek van, és hogy higgyetek az Isten Fiának nevében.” /1 János 5,11-13./

Az élet lényege, az Istennel való kapcsolat helyreállítása, és az örökkévaló élet elnyerése! Mint tudjuk, mielőtt megszülettünk volna, ígéretet tettünk, hogy bármi történjék is velünk a születésünk után, megkeressük Jézus Krisztust, és átadjuk Neki az életünk irányítását.

Mi is ígéretet kaptunk, hogy ha valóban az Úr rendelkezik az akaratokkal, akkor a mennyei Atyánk elkészíti a helyünket, ahol békében és szeretetben élhetjük a végtelen életünket.

Tehát testünk halálával nem veszítünk, hanem nyerünk!

Ezt nem szabad összetéveszteni azzal, hogy siettetjük a földi életünk végét! Szó sincs róla! Isten dönti el, hogy meddig élhetünk itt!

Ezt az időt azonban ki kell használnunk, hogy minél több ember tudomására jusson, hogy miért élünk!

Nem tudhatjuk, hogy meddig élünk, mennyi idő van még hátra az életünkből! Lehet, hogy sok-sok év, de az is lehet, hogy csak néhány nap, esetleg óra.

Felkészültünk-e az elmúlásra? Minden percünket úgy kellene élnünk, hogy lehet, hogy ez az utolsó lehetőség, ezért semmit sem halaszthatunk későbbre!

Most tegyük meg mindazt, amit meg kell tennünk! Semmit se hagyjunk magunk után, ami káoszhoz vagy szomorúsághoz vezethet! Mindig úgy feküdjünk le a nap végén, hogy mindent megtettünk, amit meg kellett tennünk!

Általában az elmúlással, a halállal nem szoktunk törődni addig, amíg egy családtag, vagy egy közeli ismerős meg nem hal. Ekkor döbbenünk rá igazán, hogy nem élünk örökké, és a szeretteink se élnek örökké itt a Földön.

Ezt igazán józan ésszel szinte nem is lehet felfogni, megérteni. Olyan nagy fájdalommal jár a szeretett ember hiánya, ami nehezen és nagyon sokára csillapodik, és olyan ürrel párosul, amely pótolhatatlannak tűnik. Ilyenkor felmerül bennünk a kérdés: miért pont Ő halt meg? Miért nem más?

Igazán nem tudhatjuk, hogy ki meddig él? Azt se tudjuk, hogy miért kell szenvedni, majd meghalni?

Isten soha nem ígért könnyű életet!

Mindenkit tudni kell elengedni! Ha állandóan siratjuk a szerettünket, és egyre jobban belehajszoljuk magunkat a fájdalomba, akkor kirekesztjük a külvilágot, elszigeteljük magunkat, s csak a bánatnak és a fájdalomnak élünk, majd végül, megkeseredett, megbetegedett emberekké válunk.

Ha minden segítséget elutasítunk, akkor Istent is kirekesztjük az életünkéből, így nem tud segíteni rajtunk.

Tisztában kell lennünk azzal, hogy ez az állapot elviselhetetlenül fáj az élőknek, és fáj a holtaknak is!

Olvastam egy idős asszonyról, aki meghalt, de a családtagok addig imádkoztak és sírtak, amíg vissza nem tért a lelke a testébe. Ekkor elmondta, hogy nagyon szép helyen járt, és nagyon boldog volt ott! Szeretne mielőbb visszajutni, és arra kérte a családtagokat, hogy hagyják őt békében meghalni! Ne sirassák, hanem engedjék el, mert már nem akar ebben a világban élni!

A családtagok megértették, és elengedték az asszonyt!

Minden fájdalomból van kiút; Jézus Krisztus! Ha kérjük, hogy vegye el tőlünk a fájdalmat, szinte hihetetlen módon megkönnyebbülünk. Lassan azt tapasztaljuk, hogy a szeretett személy nélkül is tudunk élni, boldogulni, és az is feltűnik, hogy nélküle is szép és értékes lehet az élet!

Nagyon ragaszkodunk a földi életünkhöz, hiszen a láthatatlan, a beígért életet fel se tudjuk igazán fogni!

Jézus Krisztus nélkül nem is lehet! Ahhoz Jézusnak bennünk kell munkálkodnia, hogy valóságként éljük meg Isten világát!

Addig azt se tudjuk igazán felfogni, hogy itt a Földön mindenütt tombol a bűn!

Ha körülnézünk, akkor meglátjuk, megtapasztaljuk, hogy mennyi gonoszság vesz körül bennünket! Mindegyütt agressziót és tragédiákat látunk. Mennyi szenvedést, fájdalmat, lemondást és nélkülözést kell elviselnünk az földi életünkben! Megkeseredett, beteg emberek vesznek körül bennünket, akik nem látnak kiutat a nehéz és elviselhetetlen életükből.

Azonban van egy igazi örömhír! Az itteni életünk után, vár bennünket a végtelen élet, ahol örökkévaló szeretetben és örömben élhetünk! Oda nem férközhet be

semmi rossz, semmi gonosz! Isten csodálatos „zárt világában” élhetjük majd az életünket!

Ne féljünk hát az elmúlástól! Se a miénktől, se a szeretteink elmúlásától, hiszen a világ legbiztonságosabb, legjobb és legszebb helyére kerülünk, ha még itt a Földön megtaláljuk az Istenhez vezető Utat, aki a Jézus Krisztus!

Mindenkinek megvan az előre meghatározott ideje, amit mi nem tudhatunk, és ezt az időt, ami rendelkezésünkre áll, azt kell minél jobban kihasználnunk!

Ne felejtjük el, hogy az itt töltött idő ajándék és lehetőség! ***Meg kell találnunk, és fel kell vennünk a kapcsolatot Jézus Krisztussal!***

Nem felejthetjük el azt a tényt sem, hogy tényleges halál nem következik be, hanem csak a testünk, /a lélek ruhája/ hal meg! A lényeg, hogy a lelkünk tovább él! Csak másik helyen! Azt, hogy konkrétan hova kerül a lelkünk, azt az dönti el, hogy hogyan éltünk itt a Földön?

Mint a mesében, csak ez a valóság; mindenki azt kapja vissza, amit a földi pályafutása során tett!

Ami nagy csoda, hogy Isten még az utolsó pillanatban is megbocsájt, ha életünk végén, őszintén megbánjuk az elmúlt, elvesztegetett életünket és a bűneinket! Ha egyáltalán belátjuk, hogy bűnösök vagyunk és voltunk!

Azonban, mielőtt velünk is megtörténne, hogy elhagyjuk ezt a világot, előtte minél hamarabb térjünk meg Istenhez, és még itt legyünk hasznos keresztények, az Úrnak hű gyermekei, hogy fel tudjon minket használni más lelkek megmentésére!

„Tudván, hogy Krisztus, aki feltámadott a halálból, többé meg nem hal: a halál többé rajta nem uralkodik.”

Adni öröm!

„Aki szűken vet, szűken is arat, és aki bőven vet, bőven is arat.” /2 Kor. 9,6./

Isten jószívű adakozásban gyönyörködik! Egyeseknek gazdagságot, másoknak szegénységet adott! A szegény hívőket úgy tudja támogatni, hogy azok szívét, lelkét indítja meg, akiknek van miből adniuk, hogy ellássák a szegényeket!

De mi van akkor, ha a gazdagabb „keresztény” nem akarja segíteni a szegény társát?

Az bizony nagy baj, mert ez azt jelenti, hogy a figyelve nem Istenre irányul, hanem a vagyonára, vagy egyéb más dologra!

Lehet, hogy a vagyonát szaporítani akarja, de az is lehet, hogy állandó aggodásban van, nehogy elveszítse azt! Mivel a gondolata mindig az anyagiak körül van, így elveszíti a kapcsolatot Istennel, hiszen nem hallja meg Isten szavát, nem érzi az Úr „nógatását”, hogy segítenie kellene!

Isten egyértelműen adta tudtul nekünk, hogy az önzetlen adakozásban gyönyörködik!

A törvény nem változott meg, hanem a szívünkkel, a felfogásunkkal van baj! Sok utalás van a Bibliában arra, hogy Isten elvárja népétől, hogy segítsen az éhezőkön és a rászorulókon!

Az első keresztények annak idején annyira önzetlenek voltak, hogy mindenüket eladták, és beadták a közösbe. Mindenki egyenlő módon kapott a javakból, vagyis aki-

nek kevesebb volt, az többet kapott, akinek több volt, az pedig kevesebbet. Így volt igazságos!

A gazdagabb gyülekezetek segítették a szegényebb gyülekezeteket!

Mennyire örülhetett Isten, hogy ilyen csodálatos, önzetlen keresztény népe van, akik a szeretetre és nem a gyűjtött pénzre, illetve vagyontárgyakra alapozták a hitüket! Arról voltak híresek, hogy önzetlenül szerették egymást!

Jézus Krisztus is azt mondta, hogy az különböztessen meg minden keresztényt a többi embertől, hogy a keresztények szeretik egymást!

Ha szeretjük egymást, akkor önzetlenek vagyunk! „A szeretet nem irigykedik, nem kérkedik!” A szeretet mindig adni akar! Mert valóban nagy öröm kíséri az önzetlen adakozást!

Ha tudunk szeretni, akkor már nem kérdés kinek mit adunk, és hogyan adjuk, hiszen a kereszténység révén a másik keresztény ember a testvérünké válik, és ha testvér, akkor megosztjuk vele azt, amink van! Vagyis adjuk, amire szüksége van!

Ugyanígy adunk azoknak is, akik nem keresztények ugyan, de rászorulóak. Ezzel példát mutatunk nekik arra, hogy Isten embereiben nem található meg az önzés és az érdektelenség!

Nem beszélve arról, hogy felkeltjük az érdeklődést Isten iránt, hiszen a szeretet dominál a keresztényekben, és ez az a szeretet, ami hiányzik a hitetlen embereknek!

Isten vezetésével oda jut az adományunk, ahol nagy szükség van rá!

Mert Isten mindig tudja kinek, mit kell adni! Számítatlan történetet lehet hallani, milyen csodálatos módon segíti meg Isten a rászoruló hívő keresztényeket! Csak az a szomorú ezekben a történetekben, hogy többnyire nem a hívők segítenek a hívőknek, hanem legtöbbször hitetlen embereket használ fel az Úr, hogy a szegény hívő emberekben segítsen! /Hogy ez miért van így, nem értem?/

Van egy nagyon megható történet:

Egy jó módú férfi, aki Isten nélkül élte életét, egy napon késő estig dolgozott. Éppen hazafelé tartott az autójával, amikor egy nagy üzlet előtt haladt el. Olyan erős belső késztetést érzett, hogy mindenféleképpen be kellett mennie a boltba tejet vásárolni. Bár ő nem szerette a tejet, de engedelmeskedett ennek az erős belső kényszernek.

Azután, ez a „belső erő” arra készítette, hogy ne hazafelé menjen, hanem egy lepusztult környékre, ahol szegény emberek laktak.

Hagyta magát, illetve az érzést érvényesülni, és bement az egyik emeletes házba, majd megállt egy lakás ajtajánál. Becsöngetett, és egy férfi nyitott ajtót, kezében egy síró csecsemőt tartott, akit kétségbeesetten próbált megnyugtatni.

Ez az ember nagyon boldog volt, hogy ilyen gyorsan teljesült a kérése! Igazán nem lepődött meg, hiszen azért imádkozott késő este az Úrhoz, hogy valahonnan kapjon egy kis tejet, amivel megetetheti a gyermekét!

A találkozás a két ember között, örök barátsággá, illetve testvériséggé vált!

Isten adakozása így működik! Csak azokat az embereket tudja felhasználni, akiknek a szíve-lelke nyitottá válik Isten akaratának teljesítésére!

Természetesen a segítő férfira ez az eset olyan hatással volt, hogy ő is kereszténnyé vált!

Ugyanis ez mindkét fél számára csoda volt! Annak is, aki adta, és annak is, aki kapta! Olyan öröm és szeretet érzése vette körül mindkettőjüket, amilyenben Isten nélkül nem lehet része az embernek!

Akinek van hajlama az önzetlen adakozásra, akinek a szíve elszorul, amikor szenvedőket és nélkülözőket lát, azokat az embereket lehet ilyen, és más csodákra felhasználni.

Isten mindenkinek adni akar!

Isten nem személyválogató! Mindenkinek ad, aki kér tőle! Csak legyen ember, aki hajlandó segíteni! Ezért ne keményítsük meg a szívünket, ha éhezőkkel, nélkülözőkkel találkozunk!

A jó cselekedetek mindig számon vannak tartva Istennél!

A dicsőséget se vegyük el Istentől!

A fenti történetben teljesen egyértelmű, hogy az Úr lépett közbe, Ő közvetített, és mentette meg a kisbabát az éhezéstől! A két férfi nem ismerte egymást, soha nem találkoztak addig, mégis Isten, egy idegen emberen keresztül tudott segíteni!

Ami szintén csodálatos ebben a történetben, hogy a férfinak ez volt élete első Isten-megtapasztalása, ami megpecsételte életét, hiszen személyesen meggyőződött, hogy Isten tényleg él, és segít!

Aki ad, az még többet kap, hogy későbbiekben is ad-hasson a rászorultaknak! Az ilyen embert Isten megáldja!

A hívő ember tisztában van azzal, hogy Istennek köszönhet minden adományt, és mindent, amije van! Neki ad hálát, és Őt dicsőíti! Egy hitetlen embernél már más a helyzet!

Ezeknek az embereknek úgy kell adni, hogy ne nekünk hálálkodjanak, ne minket dicsőítsenek, hanem Istent! Szóval, ne tudja meg az illető, hogy kitől kapta a segítséget, és így el kezd gondolkozni, hogyan kerülhetett hozzá a segítség?

Ha a kérdéseire nem kap választ, akkor kénytelen lesz hinni az isteni csodában és Istennek megköszönni az adományt!

Dicsőség Istennek örökké!

De van egy másik történet is, ami nem olyan szép, mint az előző! Ez a történet arról szól, hogy egy alkoholistát párt segített meg egy jómódú asszony. Igyekezett mindennel ellátni őket, mert megsajnálta, hogy milyen szegények! Persze, hiszen minden pénzüket alkoholra fordították, így ételre már nem maradt pénz.

Ez a „jótét lélek” pedig sokáig etette őket, időnként pénzt is adott nekik! Azonban ők nem hálálkodtak, hanem elkezdtek irigykedni, és szidták, szapulták mindenkinek az asszonyt meg a családját, mert nekik mindig volt miből adniuk!

Odáig fajult a dolog, hogy amikor az asszony nem adott pénzt, akkor követelni kezdték tőle majd szemtől, szembe szidták, átkozták őt.

Csak akkor vesszük észre azokat az embereket, akik nem „kürtölik világgá, hogy milyen nehéz anyagi hely-

zetben vannak, ha Isten indítja meg bennünk az adni adakozást!

Az tény és való, hogy nem mindenki érdemli meg, hogy kapjon! Ezért is kell Istenre bízunk a döntést, mert Ő tudja, hogy kinek kell adnunk!

Lehet, hogy tele vagyunk jó indulattal, de közben nem oda kerül a segítség, ahol valóban szükség lenne rá! Ahol megbecsülnék az adományokat, ahol beindulhat egy reményteljes új élet, amelyet Isten indít meg az emberek szívében, lelkében!

Ne felejtjük el, hogy az adakozással is beindulhat az Isten utáni vágy!

Mi keresztények tudjuk, hogy nem véletlenül van pénzünk, vagyunk, hiszen mindent Istennek köszönhetünk! Ezért nem csak mi, hanem elsősorban Isten rendelkezik a vagyunk felett! Ha pedig Ő rendelkezik felette, akkor el is döntheti kinek, mit, és mennyit adjon belőle!

Mi is kerülhetünk nagyon nehéz anyagi helyzetbe, és bizony nekünk is jól esik majd, ha Isten megindítja valaki szívét, és kisegít bennünket a bajból!

Soha nem tudhatjuk, hogy mit hoz a jövő! Csak a jelen tudjuk felfogni, és csak a jelenben tudunk igazán élni!

Tehát merjünk örömmel, tiszta szívvel adni, mert „kincse lesz annak az embernek a mennyekben”!

A jó cselekedetekben gyönyörködik Isten! Ezért, ha megtehetjük, akkor ne halogassuk a jó cselekedeteket, mert ezzel példát mutatunk az embereknek!

Kapaszkodó, támasz mindig kell, és ez Istenen és Jézus Krisztuson kívül, egyedül a gyülekezet lehet! Ha a

gyülekezet tagjai valóban szívbeli keresztyények, akik fogékonyak egymás, és a kívülállók bajaira, akkor az a gyülekezet tényleg támogató, segítő és élő gyülekezet! Oda fognak menni azok az emberek is, akik keresik az Utat, az Igazságot és az Életet, aki a Jézus Krisztus, a mi igaz segítőnk és igaz támaszunk!

Az ilyen szerető, összetartó és támogató gyülekezetekben gyönyörködik Isten! Hiszen ezeknek a gyülekezeteknek a tagjai megértették, hogy Isten adakozó, könyörülő Isten, és elvárja a keresztyény emberektől is az adakozást és a könyörületet!

A jótékonyságokra olyanok is odafigyelnek majd, akik eddig nem sok jót tapasztaltak meg az életben, akik vágyanak az önzetlen, odaadó szeretetre, az igazi testvériségre!

A gyülekezet tagjainak nem csak össze kell tartania, hanem be is kell tudni fogadni, méghozzá testvéri szeretettel az újonnan jövőket!

Szeressük egymást az Úrban! Ne legyünk irigyek, ne legyünk önzők, hanem merjünk adakozni ne csak egymásnak, hanem legyünk fogékonyak Isten indíttatására is! Ő mindenkinél jobban tudja, hogy kinek, mire van szüksége, ezért ne késlekedjünk az adakozással!

Hogyan tudjuk meg, hogy indít-e az Úr? **Hallgassunk arra a szelíd „belső hangra”, vagy szelíd gondolatra, a belső ösztönzésre! Mindig tegyük meg azt, amit kér tőlünk!**

Ezt lehet lelkiismeret-furdalásnak, megérzésnek, vagy bárminek nevezni, de hallgassunk Rá, mert ez az Úr hangja, az Úr sugallata! Ha megtesszük, amit kér, olyan sok öröm fog érni bennünket, amilyeneket azelőtt csak ritkán tapasztalhattunk meg!

A szeretetről

„Megjelent a mi üdvözítő Istenünk jósága és emberszeretete.” /Titusz 3,4/

„Vigyázzatok, hogy senki se fizessen a rosszért rosszal, hanem törekedjete mindenkor a jóra egymás iránt és mindenki iránt.” /1Thessz. 5,15/

Karácsony közeledtével mindenki igyekszik a „jobbik énjét” mutatni. Ilyenkor többet beszélünk a szeretetről, és ilyenkor emlékezünk meg Jézus születéséről is.

Ekkor jut eszünkbe Isten csodálatos terve, hogy a Fia által megváltotta az emberiséget a bűn fogságából.

Azonban, ha belegondolunk, olyan távol vagyunk Istentől, pedig az Új Szövetség pont arról szól, hogy bárki közel kerülhet hozzá, aki igazán keresi Őt!

Hányan mondhatjuk el, hogy valóban egyé váltunk Vele, és együtt éljük a hétköznapijainkat? Nem csak ünnepeken, és vasárnapokon emlékezünk meg Róla.

El tudjuk-e fogadni Tőle a jót és a rosszat is?

Örülünk, ha valami jó következik be az életünkben, de türelemmel elfogadjuk-e, ha negatív hatás ér bennünket?

Mielőbb meg kell találnunk a Hozzá vezető utat. De mi lehet ez az út?

„Tisztítsd meg a szívedet a gonosztól, hogy megszabadulhass! Meddig maradnak még benned álnok gondolataid?” /Jer.4,14/

Itt és most kell meg tanulnunk őszinte szívvel szeretni mindenkit! Nem kritizálni, nem lenézni, nem megalázni másokat, nem fölényeskedni, vagy kérkedni a többiekkel!

Most kell megbocsátanunk embertársaink hibáit, vétkeiket, és nekünk is most kell bocsánatot kérnünk mindazoktól, akiket megbántottunk!

Csak abban az esetben tudunk igazán szeretni, ha mi is meg tudunk bocsátani!

Úgy kell tennünk, mint a gyerekek, akik ha össze is vesznek valamin, néhány perc múlva, vagy egy óra múlva, már el is felejtették a konfliktusaikat, és ismét jól játszanak együtt!

Mi felnőttek, általában „dédelgetjük” a haragunkat, „belelovaljuk” magunkat a gyűlöletbe, és bosszúra szomjazunk. Mi nem tudunk olyan könnyen túllépni a problémáinkon. Elég egy negatív gondolat ahhoz, hogy megfertőződjön az egész lelkünk a gonosz indulatainktól.

Azonban a szeretet érzése is ilyen! ***Ha beengedjük a szeretetet a szívünkbe, akkor az egész lelkünket átjárja ez a csodálatos érzés!*** Igazán nem is volna szabad mást éreznünk, mint szeretetet!

Sok gyakorlással jár, hogy kiküszöböljük a negatív hatásokat, és ezáltal meggátoljuk, hogy szabad utat engedjünk a gondolatainkban.

Ahhoz, hogy mindez valósággá váljon, szelídlelkűeknek, megbocsátóknak kell lennünk, amit csak akkor érhetünk el, ha átadjuk magunkat, illetve az akaratunkat az Úrnak. Másképp nem megy!

Ha önátadás nélkül igyekszünk szelídek, szeretetteljesek lenni, az átcsaphat nyájasságba, Krisztus utánzásba, képmutatásba. Abban pedig semmi őszinteség nem található, és elég egy bántó szó, hogy kizökkenjük a „szerepünkéből.”

Az emberek többnyire szerepeket játszanak. Ez a „természetes” embernél természetes állapot.

Azt jelenti, hogy a szüleinkkel szemben a gyereket „játsszuk”, a gyermekeinknek szülők vagyunk, a munkatársainkkal szemben munkatársakká válunk, a főnökökkel szemben beosztottak vagyunk, és a barátainkkal úgy viselkedünk, mint a barátok stb.. Tehát folyton szerepjátékszásra kényszerülünk. Azonban ez a szerepjáték megszűnik, ha Isten veszi át a vezető szerepet az életünkben.

Nem tudunk más lenni, mint Isten-hívó, egyszerű, természetes emberek! Ez az „egy szerepünk” van.

Reálisan és világosan látjuk az emberek viszonyulását egymáshoz. Megszűnik az ember „jópofa” lenni, és csak azt mutatjuk, amik valójában vagyunk! Nem is tehetünk mást, és nem is akarunk más lenni!

Egyikünk se születik úgy, hogy tökéletes ember legyen! Életünk során mindenféle hatás ér bennünket, és ezeknek nem mindig tudunk ellenállni. Azonban, ha az akaratunkkal valóban Jézus Krisztus rendelkezik, akkor van lehetőségünk arra, hogy kivédjük a káros hatásokat.

Úgy lehetne kifejezni, hogy „lepörögnek” rólunk, nem tudnak igazán hatni ránk, vagy ha mégis, akkor nagyon rövid ideig tartanak.

Például, nem szabad megengednünk azt a „luxust”, hogy belemerüljünk bármilyen fájdalomba, vagy konfliktusba. Ha ezeket „beengedjük” az elménkbe és a szívünkbe, akkor Jézus Krisztus se tud minket megvédeni, hiszen mi akarunk szenvedni!

Visszavettük tőle az akaratunkat, mi akartunk az akaratunkkal rendelkezni, és ebben az esetben Jézus nem tesz értünk semmit!

Azonban, ha erre rájöttünk, és újra felajánlottuk az akaratunkat Neki, akkor legközelebb már jobban vigyázunk, hogy milyen érzelmeknek, illetve hatásoknak engedünk utat.

Ha mindig a problémáinkra figyelünk, akkor azok fogva tartanak, és nem tudunk szabadulni tőlük. Egyre mélyebbre, egyre kétségbeesettebb állapotba kerülünk.

De ha a figyelmünket Jézusra fordítjuk, abban az esetben elengedtük a bajokat, és hagyjuk, hogy az Úr átvezzessen bennünket a nehézségeken, és segítségével oldjuk meg azokat.

Tudnunk kell, hogy Isten valóban szerető Isten, de nem úgy szeret bennünket, mint ahogy eddig hittük, vagy hisszük.

Tényleg szeret, de az Ő szeretetéért cserébe azt várja el tőlünk, hogy mi is úgy szeressük Őt, ahogyan Jézus is szerette!

FELTÉTEL NÉLKÜL, ENGEDELMESEN!

Ő rendelkezzen az akaratunkkal, a testünkkel, a lelkünkkel és a szellemünkkel. Teljesen át kell adnunk magunkat Neki!

E nélkül hosszabb távon nem tapasztalhatjuk meg Isten szeretetét, és e nélkül a hitünk is megkérdőjeleződik!

Ha nem engedjük, hogy köze legyen hozzánk, akkor nem is várhatjuk el Tőle, hogy valós kapcsolat jöjjön létre közöttünk!

Jézus Krisztus se azért áldozta oda magát értünk, hogy Istennek csak időnként legyenek hívei, akik szájjal ugyan

vallást tesznek Róla, de a szívüket és az akaratukat megtartják maguknak.

Az akarat átadásával kapcsolatban sokan azt hiszik, hogy ha valóban kiengedik az életük vezetését a kezükből, akkor akaratlan bábokká válnak. Ez nem igaz! Ugyanis, ha megengedjük, hogy Isten rendelkezzen az akaratunkkal, akkor az akaratunk meg fog egyezni Isten akaratával!

Ennél csodálatosabb dolog el se képzelhető! Rá fogunk jönni, mennyivel tökéletesebbé válik az életünk, és azon fogunk sajnálkozni, hogy nem hamarabb tettük meg a lépéseket, Isten felé.

Megtapasztaljuk Isten szeretetét, amely minden értelmet felülmúl!

A szeretet dicsérete

„Ha emberek vagy angyaloknak nyelvén szólok is, szeretet pedig nincsen énbennem, olyanná lettem, mint a zengő érc, vagy pengő cimbalom. ...

... A szeretet nem kérkedik, nem fuvalkodik fel.

Nem cselekszik éktelenül, nem keresi a maga hasznát, nem gerjed haragra, a szeretet hosszútűrő, kegyes; a szeretet nem irigykedik, a szeretet nem rója fel a gonoszt.

Nem örül a hamisságnak, de együtt örül az igazsággal;

Mindent elfedez, mindent hiszen, /hisz/ mindent remél, mindent eltűr.

**... Most azért megmarad a hit, remény, szeretet, e három; ezek között pedig a legnagyobb a szeretet.”
/1Korinthus 13./**

Bármelyik életkorban legyünk, mindig szükségünk van arra, hogy szeressenek és szeressünk!

Probléma akkor van, ha képtelenek vagyunk szeretni, mert akkor mások szeretetét sem tudjuk elfogadni. Tulajdonképpen azt érezzük, hogy nem úgy alakul az életünk, ahogyan egykor azt elképzeltük. Valami nagyon hiányzik, csak igazán nem tudjuk, hogy mi?

Sokszor későn jövünk rá, hogy mennyire fontos a szeretet! Milyen „puszta” volt az eddigi életünk, hogy nem szerettünk igazán senkit, és minket se szeretett igazán senki!

Szeretet nélkül nincs értelme az életnek!

Nagyon sok örömtől és élménytől fosztjuk meg magunkat és másokat, ha nem tudunk szeretni!

Az ember életében a szeretet kérdése többnyire gyermekkorban dől el.

Minden attól függ, hogy mennyire szerettek bennünket a szüleink és a környezetünk.

Nagyon nagy befolyással van a gyermekkor a későbbi felnőtté válásban!

Ha nem szerettek bennünket, ha elhanyagoltak minket, akkor többnyire agresszív, vagy „megkeményedett szívű”, szeretni nem tudó, de szeretetet elfogadni se képes emberekké válunk.

Ha „túl” szerettek, akkor meg sokkal többre tartjuk magunkat, mint amennyire kellene, és bár szeretni így se tudunk, azonban a környezetünktől elvárjuk, hogy szeressenek, kényeztessenek bennünket. Önzökké válunk! /Persze, ennél jóval bonyolultabb az emberi érzelem./

Nagyon ritkán fordul elő, hogy „jól” tudunk szeretni, és tudjuk adni is és kapni is a szeretetet!

Isten nélkül ez se megy!

Az igaz szeretetet addig nem ismerjük, és addig nem tudunk igazán se szeretni, se mások szeretetét elfogadni, amíg Isten át nem vette az irányítást az életünk felett, amíg az akaratunk nem egyezik meg Isten akaratával!

Ez azt jelenti, hogyha hajlandók vagyunk elfogadni Isten segítségét, akkor a Szent Szellem megtanít bennünket őszintén, tiszta szívvel szeretni.

Ha Isten nélkül próbálunk meg szeretni bárkit, az mindenféleképpen átalakul önzéssé. Csak azokat tudjuk

szeretni, akik minket is szeretnek. Azt el se tudjuk képzelni, hogy olyan embert, vagy embereket szeressünk, akik bántanak, esetleg megbántanak minket.

Isten nélkül nem tudunk igazán szeretni, és addig nem tapasztaljuk meg se az adás, se a kapás örömét, amíg bennünk helyre nem állítja a szeretet-egyensúlyt!

Azért is van rá nagy szükség, mert szeretet nélkül nagyon szegények, nagyon szerencsétlenek vagyunk!

Ha megismertük az „isteni szeretetet”, akkor már nem befolyásol bennünket az a tény, hogy a szüleink mennyire szerettek vagy nem szerettek gyermekkorunkban, mert Isten szeretete mindenért kárpótol, és minden fájdalmat, csalódást, rossz érzést, ami egykor történt velünk, amit eddig „dédelgettünk” a szívünkben és annyira fáj, eltöröl!

Persze emlékszünk az eseményekre, de már nem fáj! Ennél nagyobb vigaszt az ember nem is kívánhat magának!

„Az Úr szeretetével tele van a föld.” /Zsolt. 33,5/

Isten mindenkivel szeretné megtapasztaltatni, hogy milyen a szeretete, milyen az igazi szeretet! Ezért olyan próbák elé állít bennünket, **ahol meg kell tanulnunk bárkit, illetve bármit elfogadni** olyan személyektől, akiket eddig lenéztünk, akikkel szóba se állnánk „normális” körülmények között.

Ha nem fogadjuk el az ajándékot, akkor Istent sértjük meg vele, Istent utasítjuk el!

Teljes, nyitott szívvel és nyitott lélekkel kell elfogadnunk mindent, amit az Úr ajánl fel nap, mint nap!

Ne felejtsük el, hogy semmi se véletlen, ami egy napon belül történik velünk!

Isten irányít mindent, és nekünk ezt észre kell vennünk, és vigyáznunk kell arra, nehogy bármivel megsértsük az Urat! /Ez az Isten-félelem./

Ne várjunk nagy dolgokat, hanem inkább figyeljünk a legkisebbekre! Legtöbbször „bagatell” ügyekben, a leg-egyszerűbb emberekben ismerhetjük fel Őt!

Tehát szüntelenül figyeljünk, és úgy intézzük az életünket, hogy minél több szeretetet tudjunk adni és kapni!

Isten szeretete végtelen, leírhatatlan boldogságérzet és hosszantartó öröm! Ha egyszer megtapasztaljuk az Ő szeretetét, nincs az a lelki válság, amely tartós hatással lehetne ránk! Hiszen az Úr szeretete védelmet is jelent a külső negatív hatások ellen.

A párkapcsolat

„Úgy kell a férfiaknak szeretni az ő feleségüket, mint az ő tulajdon testüket.

Aki szereti az ő feleségét, önmagát szereti. Mert soha senki az ő tulajdon testét nem gyűlölte; hanem táplálgatja és ápolgatja azt, miképpen az Úr is az egyházat.” /Efezus 6,28-29./

Természetesen Isten tárháza kifogyhatatlan és felfoghatatlan, hiszen nem csak Őt szeretjük, hanem az embertársainkat is! Ezért útmutatásokat kapunk, hogyan viselkedjünk másokkal szemben, mint például a párkapcsolatban.

Felnőtté válásunkkal mindannyian vágyunk egy igaz társra, vágyunk a szerelemre és a szeretetre. Szeretnénk megtalálni a nagy Őt! Azt, akivel leélhetjük az életünket, hosszan tartó boldogságban.

Mi tagadás, nagyon nehéz a párválasztás!

Előfordulhat, hogy úgy érezzük, megtörtént a csoda! Találkozunk álmaink „hercegével vagy hercegnőjével”. Úszunk a boldogságban! El se akarjuk hinni, hogy mindaz a jó, amiről eddig csak álmodtunk, most megvalósult! Szinte azonnal a másik ember karjaiba omlunk, és már visszük is őt a hálószobánkba. Úgy gondoljuk, hogy végre van társunk, megoszthatjuk vele az ágyunkat. A testünket szinte azonnal odaadjuk!

De mi van a többivel? Mi van a lelkünkkel, mi van a gondolkodásunkkal, az értékrendünkkel, az anyagi világgal?

A kérész életű „boldogságot” hamar kikezdi a hétköznapiak, s a mámorból rövid időn belül, rideg valóság lesz!

Megdöbbenéssel jövünk rá, hogy a „párunk” nem úgy érez, nem úgy gondolkozik, mint mi! Nem azok az értékrendjei, ami nekünk. Hamarosan kiderül, hogy tulajdonképpen semmi közös sincs bennünk! Nem tudunk beszélgetni, mindenről más a véleménye, elviselhetetlen, önző, a modora durva stb.

De már késő! Úgy összegubancolódt minden körülöttünk, hogy azt kibogozni sem tudjuk.

Előfordul, hogy házasság lett a rövid ismeretségből, vagy már olyan közös vagyonnal rendelkezünk, amit nem tudunk szétosztani, mert a másik félnek esze ágában sincs változtatni a helyzeten.

Kész a patt helyzet! Nincs kiút! Csapdában vagyunk, és ebből a rémálomból sehogy sem tudunk kijutni!

Nagyon sokféle rossz kapcsolat van, és az emberiség zöme ilyen rossz kapcsolatokban él!

Az a baj, hogy nem csak egyszer, hanem kétszer, háromszor, szóval, többször is ugyanazokba a hibákba esünk, és azért van ilyen sok válás, illetve rossz házasság.

Mielőtt az ágyunkat megosztanánk valakivel, előtte alaposan tájékozódni kellene, hogy milyen a másik fél?

Nem elég, ha szimpatikus, nem elég, ha szép, csinos, ha jópofa, ha szellemes, ha látszólag romantikus, ha pillanatnyilag lesi minden kívánságunkat, hanem alaposan ki kell ismerni a másikat.

Mi érdekli őt, hogyan éli az életét, milyen elképzelései vannak a jövőt illetően, hogyan osztja be, és mire költi a pénzét?

Tudnunk kell azt is, milyen a kapcsolata a szüleivel, a munkatársaival, a barátaival?

Ha nem jó a viszonya valamelyikkel, vagy ha lekezelően, esetleg durván, rosszindulatúan beszél valakiről, akkor ezt a hozzáállást nem szabad figyelmen kívül hagyni, mert előbb-utóbb velünk is durván fog beszélni, le fog kezelni, esetleg a tettegességtől se riad vissza.

Milyen sok család él lehetetlen helyzetben! Többnyire a férfiak a tettegességig való eltorzulásukat is szeretetnek állítják be; „azért veri a feleségét, vagy az élettársát, mert „szereti”, vagy amit igen sok férfi vall; „az asszony verve jó!”

Szomorú tapasztalat az, hogy bár azt hangoztatjuk, hogy mennyire szeretjük a társunkat, de naponta többször megalázzuk, semmibe vesszük, nem állunk vele szóba, vagy ha mégis szóba állunk vele, akkor durván, bántóan viselkedünk, esetleg megverjük.

Ha volt is valamiféle vonzalom közöttünk, az gyorsan elmúlik. Hiszen a hideg-rideg, érzelem nélküli, esetleg gyűlölködő beszéd, vagy viselkedés, az obszcén, durva szavak, bizony, előbb-utóbb kiölik a lelkünkéből a szeretet minden maradékát.

Marad a kiábrándulás, a kényszer együttlét, vagy a válás.

Mielőtt bármilyen kapcsolatot teremtenénk valakivel, előtte mindent, de mindent alaposan elemezzünk ki; mit mondott, mit tett a „jövendő párunk”, mert most még az

„apró, elnézhető hibák”, később hatalmas problémákká duzzadhatnak.

Ne vállaljunk közösséget olyan emberrel, aki másokat rendszeresen kritizál, megvet vagy lenéz!

Olyan embert se válasszunk, aki birtokolni, irányítani akar bennünket, vagy másokat, mert egy idő után elviselhetetlen terhet jelent majd számunkra! Ha lehet, gyorsan vessünk véget az ilyen ismeretségnek!

Olyan „elcsépett” szó lett a szeretet! Hányszor mondjuk ki, hogy szeretünk valakit, ám mégsem gondoljuk komolyan.

Vagy lehet, hogy úgy érezzük, hogy valóban nagyon „szeretjük” a társunkat, azonban észre se vesszük, és ez az érzés átalakul önzéssé. Birtokolni, uralni akarjuk a másik személyt.

Van egy elképzelésünk a „szeretetről”, és azt mindenáron látni, érezni akarjuk a másik félben. Ha nincs meg benne ez a fajta érzelem, vagy ha úgy érezzük, hogy esetleg máshol keresi a szeretetet, vagy a szerelmet, akkor elszabadul az indulatunk, és dühöt, haragot érzünk.

Milyen sokféleképpen értelmezzük ezt a szót, hogy szeretet! Ahányan vagyunk, annyiféleképpen gondoljuk!

A csalódásaink zöme is abból adódik, hogy igazán nem tudjuk, hogyan kell szeretni, milyennek kell lennünk, és mit kell keresni a másokban?

Isten nélkül nem alakul ki bennünk az őszinte szeretet, ezért többnyire „torzult” elgondolásaink vannak a szeretetről, illetve a szerelemről, és ebből rengeteg konfliktusunk támad párkapcsolatunk során.

Sokan összetévesztik a testi kapcsolatot a szerelemmel. A mai fiatalok, sőt, a felnőttek egy része is, még mielőtt alaposan megismernék a másik személyt, néhány napi ismeretség után, szexuális kapcsolatot létesítenek, és csodálkoznak azon, hogy milyen sokat kell csalódnuk! Többen Istent okolják azért, mert nem sikerült a párválasztásuk.

Pedig Ő figyelmeztet! Nem is egyszer, hanem sokszor és sokféleképpen, csak valamilyen oknál fogva, nem akarunk hinni ezeknek a figyelmeztetéseknek!

Isten nem hagy maunkra, mindig küld figyelmeztetést!

Figyeljünk a „belső hangra”, a „sugallatra”!

Többszörre halk és erőtlenségre, és éppen e miatt szoktuk semmibe venni, és pont az ellenkezőjét tesszük, mint amire figyelmeztet.

Pedig nagyon komolyan kellene vennünk, mert sok csalódástól és hosszú távú szenvedésektől menthet meg!

Ha Istent kihagyjuk az életünkéből, akkor az igaz szeretetet és szerelmet sohasem tapasztaljuk meg!

Csak akkor tudunk igazán szeretni, amikor részeseivé válunk Isten túláradó szeretetének!

Ha a szeretetet Istentől kapjuk, akkor tovább is tudjuk adni.

A meg nem értésből, az érzelmeink és gondolkodásunk, a dolgok másként való felfogásától, megkeseredett, kiábrándult emberekké válhatunk! Haragszunk a párunkra, haragszunk Istenre és haragszunk az egész világra, amiért nem úgy alakult az életünk, ahogyan elképzeltük, illetve elvártuk volna!

„Most vessétek el magatoktól ti is mindazokat; haragot, fölgerjedést, gonoszságot és szátokból a káromkodást és gyalázatos beszédet.”

A harag, a rosszindulat, a káromkodás és az obszcén beszéd, a durvaság minden formája megöli a saját lelkünkben, és a másik ember lelkében is a szeretetet!

Állandóan átélni, hallani ezeket a negatívumokat, teljes kiábránduláshoz, majd meneküléshez vezet.

Ha haragszunk, vagy gyűlölködünk, akkor a gonosz erőknak nyitunk „ajtót”, és így rajtunk keresztül közlekedhetnek, és tovább „mérgezhetik” a légkört!

Minden ember olyan társra vágyik, aki kedves, jóindulatú, észreveszi, és hangoztatja is a jó tulajdonságainkat, aki türelmes, stb.

Míg ezek építik, a negatívumok rombolják a párkapcsolatokat.

Tehát nem mindegy, hogy milyen a lelkivilágunk, mit „sugárzunk” másokra, hogyan viszonyulunk, és persze, hogyan beszélünk egymással!

Másik nagy probléma, hogy **sokan összekeverik a féltést, a féltékenységgel!**

A féltés azt jelenti, hogy annyira szeretjük a másik embert, hogy egészséges szinten „aggódunk” a társunkért, nehogy valami baja essen! Azonban a szabadságában meghagyjuk, hiszen teljesen megbízunk benne!

A féltékenység viszont azt jelenti, hogy nem bízunk meg párunkban, mert önmagunkban sem bízunk meg! Az a meggyőződésünk, hogy a párunk az első adandó alkalmal megcsalna, hiszen mi is biztosan megcsalnánk, vagy már meg is csaltuk, ha volt rá lehetőségünk! Ezért

feltételezzük a társunkról, hogy ő is megtenné! Ez meg nagyban sértené az önérzetünket!

A féltékenység egyenlő a lelki terrorral! Megakadályozza a felnőtt embert az önállóságában! Durvább esetekben a féltékeny fél nem engedi kimenni az utcára a társát, nem öltözhetsz divatosan, nem szabad ránézni a másikat neműre, stb. mert mindezt már biztos megcsalásként fogja fel.

Az ilyen ember legszívesebben bezárná a párját, hogy senki más ne lássa! De ez se szeretet, hanem nagyfokú önzés, kisajátítás! Ettől azonban nem szereti a társát, hanem maximálisan megalázza, fogolyként tartja, és lealacsonyítja egy kisgyermek szintjére, akit mindenről beszámoltat; hol volt, mit csinált, kivel találkozott, mit beszélt stb.!

Azonban ezt se szabad összetéveszteni az érdeklődéssel, mert rosszindulattal kérdez, hiszen tele van bizalmatlansággal! Akármi is a válasz, mindig van ok arra, hogy kételkedjen, és vádaskodjon, esetleg bántalmazzon.

Nagyon jellemző még a féltékenykedő félre, hogyha nem úgy alakulnak a dolgok, ahogyan elképzelte, rögtön öngyilkossággal fenyegetőzik. Bár többnyire esze ágában sincs meghalni, de arra jó, hogy a társa ne hagyja el. És folyik tovább a lelki kínzás!

Bizalom nélkül semmilyen kapcsolat nem működik! Ha képtelenek vagyunk megbízni a társunkban, akkor a kételkedés, és a kétségbeesés örök rabságában élünk!

Kérjük az Urat, hogy szabadítson meg bennünket a féltékenységtől! Ha a társunk féltékeny, akkor őt szabadítsa meg az Úr!

Meg kell bízunk önmagunkban és másokban is!

„Annak okáért elhagyja ember atyját és anyját és ragaszkodik az ő feleségéhez és lesznek ketten egy testté.” /Ef.5,31./

A férfi is „fél”, meg a nő is „fél”. „Ketten lesznek egy testté.” A férfi és a nő elhagyják a szüleiket, hogy önálló életet élhessenek. Ki kell, hogy egészítsék egymást! Ami a férfiből hiányzik, az a nőben kell, hogy legyen, és fordítva, ami a nóból hiányzik, az a férfiben van!

Tisztelniük kell egymást!

Ha nincs meg két ember között a tisztelet, és a bizalom, bizony az a kapcsolat nagyon ingoványos talajon van! Az első nehézség következtében összeomlik minden, és jön a kiábrándulás és a válás.

Nincs semmi közös tulajdonság, ami összetartaná a feleket.

Az igazi szeretet: ***Ha igazán szeretünk, akkor „szabadon kell engednünk” a szeretet személyt! Azt szeretnénk látni és tapasztalni, hogy a másik boldog!***

Boldog csak az lehet, aki szabad! Ez azt jelenti, hogy megbízunk a társunkban!

Ha nincs bizalom, akkor nincs szeretet sem!

Az igaz szeretet örömet akar szerezni! Elsődleges cél az, hogy megszerettessük magunkat a másik féllel! Ha nekünk öröm az ő jelenléte, akkor szeretnénk elérni, hogy a mi jelenlétünk is öröm legyen a számára.

A szeretet állandó örömosztás! Nem örömszerzés, hanem osztás!

A szeretet mindig adni és adni akar és az az igazi boldogság, ha látjuk a társunk örömét, és boldogságát!

A szeretetet ébren kell tartani! A szeretet nagy adomány, és ezt az adományt pedig csak akkor tudjuk igazán értékelni, ha tudatosan bennünk!

De hogyan lehet elérni, hogy igazán szeressünk és szeressenek?

Ennek csak egyetlen módja van; ***hívjuk Istent segítségül! Kérjük meg, hogy legyen Ő is a családunk tagja!*** Legyen velünk mindennap! Hozza rendbe mindazt, amit elrontottunk! Tanítson meg bennünket őszintén szeretni!

Ha mi már tudunk szeretni, akkor ez a szeretet helyreállítja a társunkban is a szeretetet, és csak ekkor válhat igazán szerető családdá a mi családunk!

Az energia

„Íme, adok néktek hatalmat, hogy a kígyókon és skorpiókon tapodjatok, és az ellenségnek minden erején; és semmi nem árthat néktek. /Lukács 10,19./

Isten energia, erő! Minden erő Tőle származik! Mégis azt mondhatjuk, hogy minden élőlény energiát sugároz. Sőt, nemcsak az élőlények, hanem a levegőben levő részecskék is!

Ezek az energiák pozitívan vagy negatívan hatnak ránk, és nagyban befolyásolják a közérzetünket. Ezek az energiák nemcsak tudatosan, hanem tudattalanul is hatnak a lelkivilágunkra, és a hangulatunkra.

De hogy lehet az, hogy Isten energiái nemcsak jók, hanem rosszak is lehetnek?

Isten nagyon sok energiát ad nekünk, embereknek, azonban ezeket többnyire nem vesszük észre, vagy nem tudunk róluk, ezért csak ritkán hasznosítjuk. Ezeket az energiákat, amiket „leejtünk”, kapkodják fel a gonosz szellemek, és használják fel arra, hogy minket, egyszerű embereket elkápráztassanak, félrevezessenek, kárhozatba vigyenek.

A leejtett pozitív energiák egy idő után átváltoznak negatív energiákká. Az energiák eleinte használnak, azonban egy idő után többet ártanak, mint gondolnánk.

Például a gonosz lelkek is tudnak a pozitív energiákkal egy ideig „csodákat” művelni, látszólag jó dolgokat tenni, mint látványos gyógyulások, megérzések, látomások, hitetések, azonban később, mire rádöbbenünk, hogy rossz úton haladunk, esetleg rossz döntést, illetve dönté-

seket hoztunk, már késő! Lásd: agykontroll, jóga, fénnyel való gyógyítás, jóslás, stb.!

Fantasztikus mi, mindent lehet elérni a gondolatainkkal: a levitációtól, /lebegés/ testi, szervi betegségek látványos és gyors gyógyulása, jövőbelátás, stb.

Azonban a gyógyulások csak ideig-óráig tartanak, majd a meredek emelkedés után, meredek „leesés” következik, amivel többet ártottunk, mint használtunk! Sokkal rosszabb állapotba kerülünk, mint amilyenben azelőtt voltunk!

Ezek a negatív energiák rombolják a lelkünket, testünket és a szellemünket. A negatív energiák tehetnek arról, hogy az életünk kisiklik, hogy depressziósak leszünk, nem találunk semmilyen kiutat az életünk rendbehozatalára, kétségbeesünk, és a pszichiátrián találjuk magunkat.

A negatív energiák tehetnek arról is, hogy előbb-utóbb megbetegszik a lelkünk, majd a testünk, és az orvosok, mivel nem találhatnak semmilyen testi-szervi elváltozást, ezért nem is tudnak bennünket meggyógyítani.

Az energiák tehetnek arról is, hogy inkább az ivást, a drogozást, az álomvilágba való menekülést” választjuk, amely lehet virtuális játékszenvedély, lehet filmsorozat függés, vagy csak egyszerűen belemenekülünk a valóság helyett, a saját magunk által létrehozott álomvilágba, szóval ezeket választjuk, mert pillanatnyilag ezek látszanak jó kiútnak!

Pedig az igazi gyógyulást Jézus Krisztusnál találjuk meg! Nincs olyan helyzet, amiből Jézus Krisztus ki ne tudna minket menteni, „csak” kérni kell Tőle!

Honnan tudjuk, hogy milyen energiánk van?

Egyszerű példával lehet szemléltetni a pozitív, illetve a negatív energiát.

Például, ha olyan ember közelében vagyunk, aki vidám, jókedvű, akármilyen hangulatban is voltunk előtte, átvesszük az illető pozitív energiáit, és mi is vidámak leszünk még egy jó darabig, örömmel telik meg a szívünk.

Ugyanez történik abban az esetben is, ha haragos, veszekedős, ideges ember közelében vagyunk, ugyanúgy hat ránk is az ő negatív energiája, és mi is rövid időn belül idegesek, haragosak és veszekedősek leszünk. Sokszor minden ok nélkül érezzük ezt a haragot, idegességet, és magunktól nem tudunk úrrá lenni rajtuk. Azonban ebből is van kiút!

A legerősebb energia a szeretet! Ez a szeretet érzés nem jön magától, ezt **Istentől kapjuk!** Azért is olyan mély és hatásos! Meg tudja fordítani a negatív energiánkat, pozitív energiára, és az ellenszenvet át tudja formálni rokonszenvvé. Ha ez tudatosul bennünk, akkor Jézus Krisztus segítségével, minden negatív energiát át tudunk „billenteni” pozitív energiává!

Tehát tulajdonképpen lehet irányítani is a bennünk lévő szeretetenergiát!

Sokszor érezzük úgy, hogy nincs energiánk semmihez se! Alig bírunk kikelni az ágyból, vánszorgunk egész nap. Bármennyire szeretnénk is ezen változtatni, egyszerűen képtelenek vagyunk rá!

Mi történik velünk? Miért vagyunk egyik nap nagyon fáradtak, a másik nap meg „üdék és fiatalosak”? Azért, mert nem azt tesszük, amit tennünk kellene, amihez kapjuk az energiát. Például képtelenek vagyunk rendet rakni,

vagy elmosogatni, vagy nekikezdeni valamilyen kétkezi, vagy egyéb munkának. Ha nem indulunk, amikor belső késztetésünk van, akkor „leejtjük” az Istentől kapott energiát, és ezáltal fáradtak, kedvetlenek, vagy idegesek leszünk, a gonosz lelkek meg kaptak pozitív energiát különböző céljaik eléréséhez!

Ha az energiánk csökken, akkor ezzel párhuzamosan gyengül a szervezetünk, végül nem leszünk képesek semmire se!

Honnan tudjuk, hogy kaptunk-e energiát, vagy milyen energiát kaptunk?

Energia nélkül nem tudunk élni! Tehát az élethez energia szükséges!

Energiát veszíthetünk, ha mérgesek, türelmetlenek, idegesek, rosszindulatúak vagyunk másokkal szemben! Még a negatív gondolataink is nagy arányban csökkentik a pozitív erőt! Minél több negatív érzés van bennünk, annál kevesebb pozitív energiát tudunk felvenni, illetve tárolni.

A szívünknek teljesen nyitottnak kell lennie ahhoz, hogy az Istentől kapott erő maximálisan betöltsön, és rajtunk keresztül át tudjon áramolni másokra is! Folyamatosan működni kell az energia felvételnek és átadásnak. Eközben mi is tele leszünk energiával, és még másoknak is jut belőle bőven!

Nem könnyű megállapítani, hogy pozitív vagy negatív energiánk van-e, mert sokszor a negatív energia is pozitívnak tűnik.

Többször azt gondoljuk, hogy Isten csak nagy dolgokhoz ad energiát, pedig éppen ellenkezőleg, a legegyszerűbb, a leghétköznapiabb munkához adja az erőt! Pél-

dául takarításhoz, mosogatáshoz, vagy valamilyen monoton munkához.

Ne gondoljuk azt, hogyha az Úr adja az energiáit, akkor mi hatalmas dolgokat fogunk tenni! Persze ilyen is előfordulhat, de először mindig a hétköznapi dolgokhoz kapjuk az erőt!

Ha figyelünk, akkor észrevesszük, hogy az energia Istentől ered, és soha nem fog kifogyni, ha tudatában vagyunk ennek, és persze mindig engedelmessé válunk!

Ha nem Istentől kapjuk az erőt, egy idő után elfogy, elapad! Isten energiája nélkül elgyengülünk, megbetegszünk.

Ahhoz, hogy valóban kiegyensúlyozottan élhessünk, folyamatosan kapnunk kell az energiát, és soha nem szabad „leejtenünk”!

Persze ehhez nem kell égnünk emelnünk a kezeinket, és úgy kérnünk az energiát, hanem rendszeres imádkozással, és állandó Istenre figyelemmel elérhetjük, hogy folyamatosan kapjuk a pozitív erőt!

Nem fog ki, csak abban az esetben, ha nem használjuk fel, vagy ha nem hiszünk Istenben, esetleg másféle utat választunk magunknak.

A szeretet-energia olyan láthatatlan védelmet nyújt, amelyen a gonosz erőknek nincs hatalmuk, és mi ezáltal Isten védelme alá kerülünk.

Példamutatás

„Úgy szóljatok, és úgy cselekedjete, mint akiket a szabadság törvénye fog megítélni.” /Jakab 2,12./

A természeti embernek a lelke nagyon összekuszálódik és bonyolulttá válik élete folyamán. Olyan sok információ és olyan sok hatás ér bennünket mire felnövünk, és még felnőttkorunkban is, hogy igazán nem mindig tudunk helyes döntéseket hozni, még akkor sem, ha azt hisszük, hogy tudunk! Nagyon sok hibát követünk el, mert még nem ismerjük fel, és nem tudjuk szétválasztani a jót, a rossztól. Ez csak abban az esetben sikerül, ha már létrejött a közvetlen kapcsolat Istennek.

Döntéseket hozunk mindennap többször is, de a döntéseink következményeit nem mi irányítjuk. Azok tőlünk teljesen függetlenül következnek be. Addig nem vagyunk ezekkel tisztában, amíg Isten Szent Szellemé meg nem világosítja nekünk.

Tulajdonképpen ez nagy csalódást okoz, mert eddig abban a hitben éltünk, hogy szinte minden tőlünk függ. Mi irányítjuk az életünket, illetve mások életét is. Családtagokét, munkatársakét stb..

A pozitív, illetve a negatív hatás attól függ, hogy milyen döntést hoztunk meg.

Ha jól döntünk egy kérdésben, akkor Istennek tetsző megoldást választottunk, és pozitív lesz a következmény is.

Ha viszont rosszul döntünk, akkor a Sátán akaratát teljesítjük, és ezzel a negatív hatások egész sorozatát indítjuk el.

Tehát semmiféleképpen nem mi irányítjuk az életünket, de az akaratunkat igen, és a lelki életünk bonyolultsága is a döntéseink függvénye!

Éppen ezért nekünk, keresztényeknek, példát kell mutatnunk mindazoknak, akik keresik a helyüket az életben, keresik az életük értelmét!

Nem is gondolnánk, milyen áthatóan figyelnek a „kívülállók” minket! Ők nem csak az erényeket látják, hanem a legkisebb hibát is észreveszik!

Ezért sem szabad elbagatellizálnunk a kereszténység ügyét, mert lehet, hogy egy rossz megnyilvánulás vagy érdektelenség egy életre elveszi az emberek kedvét attól, hogy keresztényekké váljanak!

Nagyon szomorú, amikor az útkereső ember csalódik a keresztény emberekben, s ezáltal a kereszténységben is. Amikor nem kapja meg azt a pluszt, azt az együttérzést, azt a segítőkészséget, amit minden kereszténynek adnia kellene!

Lehet, hogy akaratlanul, de örökre elveszünk az illető lehetőségét, hogy megismerje Jézus Krisztust, és Tőle várjon szabadulást.

Jézus azt várja tőlünk, keresztényektől, hogy olyanokká váljunk, mint Ő, helyesebben, hogy eggyé váljunk Vele!

Ez azt jelenti, hogy Krisztus személyisége teljesen átjárja a mi személyiségünket.

Az az indulat legyen megtalálható bennünk, mint ami benne van, és pont erre van szükségük az elkeseredett embereknek! Példaképet keresnek, akit követhetnek, és ki lenne rá méltóbb, mint Jézus Krisztus?

Ám ha a keresztyén ember nem tudja közvetíteni az Urat, /itt nem utánzásról van szó, hanem valós azonosulásról!/ hanem megmarad a saját önző világában, akkor csalódást, kiábrándulást okoz, és ezzel meggátolja azt, hogy az útkereső ember, vagy emberek valóban keresztyénekké, Jézus Krisztus követőivé váljanak!

A példamutatás nagyon nehéz feladat, ha nincs meg bennünk az Úr Szelleme! Bármilyen negatív megnyilvánulás rossz érzést kelthet a másik emberben. A viselkedésünkkel lehet, hogy végleg megakadályozzuk abban az illetőt, hogy tovább keresse, kutassa az Urat, és hogy rátaláljon, s ezáltal a lelke megmeneküljön.

Bizonny, minden megnyilvánulásunk, minden szavunk, életet ad és „megöl!”

Önkéntelenül is megfojthatjuk a reményt a másik emberben, vagy olyan vágyat ébreszthetünk az illetőben, hogy mindenáron el akarja érni a Jézus Krisztussal való közvetlen kapcsolatot!

Tehát nem mindegy, hogyan viselkedünk és mit mondunk!

Nem tehetjük meg, hogy felületesek, lezserek legyenek, hanem mindig az Úr akaratának megfelelően kell viselkedünk, és az Úr által tolmácsolat gondolatokat kell tovább adnunk.

Ha mindig engedelmeskedünk az Úrnak, akkor a „mennyei állapot” természetes lesz életünk végéig!

Ez csak akkor valósul meg, ha Isten Szent Szelleme a nagyon bonyolult lelkünket annyira megtisztítja, hogy az egész gondolkodásunk, tehát a személyiségünk teljesen leegyszerűsödik. Ekkor válik a lelkünk tisztává, átlátha-

tóvá, egyszerűvé, és semmi bonyolultság nem lesz megtalálható benne!

A kívülállóak ezt többnyire naivságnak látják, pedig egyáltalán nem naiv a megtisztult ember. Nagyon is tisztán látja a környezetében zajló folyamatokat, akár emberen belül zajlik, akár a közeli, illetve a távoli környezetében történnek meg az események.

A naivság látszata abból adódik, hogy a megtisztított lélekben nem található már meg a bűn, és minden esetben elcsodálkozik azon, hogy általában az emberek többsége nem tartja bűnnek a bűnt!

Elképzelhetetlen, hogy akár Isten ellen, akár ember ellen elkövessen bármit, ami negatív hatással lenne rá vagy másokra!

A megtisztult keresztény pedig példát és utat mutat a viselkedésével, a beszédével mindazoknak, akik keresik a kiutat a nehéz élethelyzetükből, akik a megoldásokat kutatják, mert nem találnak megnyugvást!

Ne felejtsük el, hogy mindannyian Isten gyermekei vagyunk, és erre a „címre”, erre a gyermekségre méltókká kell válnunk!

Szellem és lélek

„Mert a mi pillanatnyi könnyű szenvedésünk igen-igen nagy örök dicsőséget szerez nekünk:

Mivelhogy nem a láthatókra nézünk, hanem a láthatatlanokra: a láthatók ideig valók; a láthatatlanok pedig örökkévalók.” /2Kor.4,17 18./

„Mert hitben járunk, nem látásban.” /2Kor.5,7./

Sokunk előtt még nem világos, hogy mi a különbség a lélek és a szellem között? Melyik miért fontos? Most ezt igyekszem megvilágosítani.

Azt tudjuk, hogy Ádámot és Évát a Sátán a lelkükön keresztül tudta elcsábítani, eltéríteni Istentől. ***Az ember-pár lelkét fertőzte meg az engedetlenséggel, és ezt a megfertőzött, bűnös lelket adták „örökölni” az utódaiknak, többek között nekünk.***

Mi is úgy születünk meg, hogy a bűnre való hajlam már bennünk van! Bár ez csak később derül ki számunkra, amikor már megvilágosított a Szent Szellem.

Az alábbiakban azt vizsgáljuk meg, hogy miben különbözik a lélek a szellemtől?

Lélek:

A lélek áhítozik a jó és a gonosz tudására, vágyik arra, hogy rossz úton járjon, hogy a valóságot fonákul lássa, és az igazságot hazugságnak állítsa be.

A lelkünk állandóan „készenlétben áll” minden csábításnak!

A lelkünket tudja a Sátán felhasználni ellenünk, és Isten ellen. Életünk során a lelkünk nagyon bonyolulttá válik.

A lélek uralkodásra vágyik, és a lelkünk elhiteti velünk, hogy mi különbek vagyunk másoknál, és mindent jobban tudunk, mint bárki más!

Saját „trónunkra” ültet, ahol uralkodni akarunk, irányítani másokat, és várjuk, hogy mindenki elismerje a felsőbbrendűségünket! Elhisszük, hogy nekünk mindenből a legjobb jár, minden, amit jónak tartunk, az kell nekünk!

Soha nem tudunk betelni semmivel, ezért érezzük, hogy valami nagyon hiányzik az életünkben, csak azt nem tudjuk, hogy mi?

Hosszú időn keresztül, lehet, hogy életünk végéig is „keressük önmagunkat”, és az önmegvalósításunkat, az elismertetésünket.

Ha mindezek nem sikerülnek, akkor belebetegszünk a kudarcélményekbe. Mert a lélek képes megbetegíteni, ha sok kudarc ér bennünket!

Ha pedig mindent elérünk, mindent megkapunk, akkor elveszítjük az öröm képességét, önzökké, beképzeltekké, zsarnokokká válunk.

A lelkünkön keresztül válunk rabjává az alkoholnak, a cigarettának, a kávénak, a játékoknak, a kábítószereknek stb. ugyanis, ha az a valami, amire rászoktunk „jól esett” a lelkünknek vagy a testünknek, akkor állandóan vágyunk arra, hogy újra érezhessük, újra átélhessük azt a bizonyos „jót”. Közben elméleteket gyárt a lelkünk, hogy mire miért szoktunk rá.

A lélek örök hiányérzettel küzd, és ezt a hiányérzetet igyekszik a Sátán kihasználni és pótcselekvésekben eltorzítani!

A lelkünk alapvetően kielégítésekre vágyik és eredendően irigy!

Irigyek vagyunk mindenkire, akinek több van valamiből, vagy olyan tulajdonságokkal rendelkezik, amelyek hiányoznak belőlünk. Nem vesszük észre, hogy az évek során a lelkünk fokozatosan eltorzul, és hagyjuk, hogy az ösztöneink irányítsanak, amelyek „leszűkülnek”, „lesúlylyednek” a testi kívánságokra.

Mindig a testünk körül forog az eszünk! A test pedig azt cselekszi, amit a lelkünk megkíván. A test követi a lelket!

Többek között, a lelket használja fel a Sátán az agresszivitásra, gyilkosságokra, rablásokra, szexuális eltorzulásokra.

A lelkünk olyan, mint egy vadló, amely arra vár, hogy megszelídítsék. Most azonban szabad, oda megy, ahova akar, azt csinál, amit akar!

Ha azt akarjuk, hogy a ló az embernek engedelmeskedjen, ahhoz be kell törni. Ez kemény lecke a lónak is, meg a gazdának is! Az embernek el kell fogadtatnia magát úgy, hogy a ló megértse, ki a „főnök”, ezután ki irányítja az életét, mit tehet, és mit nem! Cserébe mindig van étele, meleg helye, biztonsága, és valószínű, hogy a gondoskodás mellett még szeretetet is kap.

Egy szelíd ló, ha jó gazdája van, nem menne vissza soha többé a vadlovak közé!

Megtapasztalta a gondoskodást, a védelmet és a szeretetet!

Istennek ugyanezt kell a tennie mi lelkünkkel! Meg kell törnie ahhoz, hogy ezután Ő gondoskodhasson rólunk!

A lélek is zabolátlan, vad természetű, még akkor is, ha magunk, illetve mások szelíd lelkű embernek tartanak minket.

Mert bármilyen jónak tartjuk magunkat, vagy másokat, ez a szelídség azonnal eltűnik, mihelyt valami sérelem, vagy kár ér bennünket. Megfeledkezünk magunkról, és kiderül, hogy mi is elég „vadak vagyunk”! Azonnal elfeledkezünk a szelídlelkűségünkről.

Ebből csak akkor van menekvés, ha a lelkünk rabságba esik, még hozzá Isten rabságába! Ahhoz, hogy ez valóban bekövetkezzen, a lelkünknek „össze kell törnie”!

Ez azt jelenti, hogy sok-sok csalódáson és fájdalomon kell keresztül mennünk ahhoz, hogy Istennek engedelmes emberekké válhassunk!

A vadlónak is csak akkor tudjuk hasznát venni, ha betörik, és engedelmessé válik.

Mi is akkorra válunk Istennek hasznossá, ha már megtört lelkűekké váltunk.

A bibliában az összetört cserépedény a megtört lelkű embert szimbolizálja.

De azért, hogy a lelkünk megtörik, még nem lesz belőlünk szellemi ember!

Vannak, akik ebben az állapotban leragadnak, és vagy nem tudnak, vagy nem akarnak tovább menni, átlépni a fájdalomukon.

Igen „szép” számmal vannak olyan emberek, akiket ha valamilyen csalódás ér, vagy bármilyen katasztrófhelyzetbe kerülnek, megmaradnak az önsajnálásban.

Panaszkodnak és sajnálják magukat a nehéz életük miatt, de változtatni nem akarnak.

Vannak olyanok is, akik szinte „élvezik”, és elvárják, hogy mások is sajnálják őket a szerencsétlen sorsuk miatt! Ez pedig sokszor „ok” az ivásra, az önsorsrontásra!

Ha ebbe a kilátástalannak tűnő helyzetbe belebetegszik az illető, akkor mártírrá is válhat, hiszen nem bírta tovább a szenvedéseit, és még nehezebb helyzetbe került.

Vannak, akik életük folyamán „megkeményednek.” Nem engednek közel magukhoz senkit, a segítséget elutasítják, bármennyire is szükségük lenne rá, mert nekik van „tartásuk”, ők inkább belepusztulnak, minthogy bárkitől bármit elfogadjanak! Főleg jó tanácsot nem!

Olyan emberek is vannak, akik mindig találnak „okot” arra, hogy valakit szidjanak, amiért bekövetkezett a nehéz helyzetük.

Ritkán gondolunk arra, hogy **a lelki válságunk által beindulhat egy teljesen más, egy új, reményekkel teli élet, amelynek tényleg van értelme és haszna!**

Természetesen nincs olyan ember, aki ne sajnálta volna már magát valamiért! Persze, hiszen ki szeret szenvedni? Csak arra ügyeljünk, hogy ne ragadjunk le az önsajnáltnál, hanem azonnal kezdjünk el imádkozni, és kérni Jézus Krisztust, hogy szabadítson ki bennünket abból a helyzetből, amiben éppen vagyunk!

Nem baj, ha még erőtlen is az imánk, ha még egy kicsit kételkedünk is abban, hogy rendbe jöhet az életünk, de kezdjünk el imádkozni!

Az imádkozást is gyakorolni, tanulni kell! A gyakorlással megerősödik bennünk a hit, és olyan csodákban lesz részünk, amelyeket addig nem tapasztaltunk meg!

Tőlünk teljesen függetlenül rendeződnek a dolgaink, és azt vesszük észre, hogy újra tudunk örülni, nevetni és szeretni!

Újra szépnek látjuk a körülöttünk lévő világot!

Kis idő elteltével egyre könnyebbé válik minden, és a teher, ami eddig nyomasztóan hatott ránk, már nem nyomaszt! Arra eszmélünk, hogy életünk már nincs „kátyúban”, valahogy észrevétlenül kijutottunk onnan!

Megsegített minket az Úr!

Jézus Krisztus azért jött erre a világra, hogy megváltson bennünket a bűntől!

Ha igazán változtatni akarunk önmagunkon és az életünkön, akkor lehetőségünk nyíljon arra, hogy ettől a velünk született bűnös hajlamtól meg tudjunk szabadulni!

Jézus Krisztus ezt a velünk született bűnt vállalta magára és vitte fel a keresztfára!

Azért vállalta magára a bűnt, hogy mi, bűnös lelkek, végleg megszabadulhassunk, ha szabadulni akarunk tőle!

A szabadulás csak Jézus Krisztus segítségével és általa jöhet létre!

Szellem:

Az emberi szellem vágyakozik az igazságra, a szeretetre, a békességre, az örömrre, és a szüntelen Isten közeledésére.

Megelégszik azzal a hatalmas, ésszel fel nem fogható szeretettel és bölcsességgel, amit csak Istentől kaphatunk

meg, és teljesen megelégti a testünket, lelkünket és a szellemünket!

Arról van szó, hogy úgy születünk meg, hogy a szellemünk be lett zárva a lelkünkbe úgy, mintha nem is létezne. Persze sokan így is gondolják, hogy nincs is szellemünk.

Isten „egybeszerkesztette, hogy könyörüljön rajtunk, és megmutassa hatalmas kegyelmét”, amikor kiárad a szellemünk és egyesül az Ő szellemével.

A Bibliában azokat az embereket, akik Isten számára engedelmes, Istent-félő emberek, megtört cserépedénynek nevezik. A cserépedény, amely ha eltörik, kifolyik belőle a kincset érő olaj, ami a kincset érő szellemet jelenti.

Amikor a lelkünk „összetörik”, akkor kiszabadul a szellemünk, amely elkezd keresni Isten Szellemét, majd egyesül vele. Ezáltal válunk hármass felépítésű embereké, mely által megismerjük az igazságot, részesei leszünk Isten mély bölcsességének, és megszabadulunk minden lelki bajunktól!

Ekkor válik valósággá, hogy nem a földi életünk az igazi otthonunk, nem ide kell berendezkednünk, hanem már elkészítették a helyünket, ahol örömmel, szeretettel, békességgel várnak bennünket, ahova mindig is vágytunk, ahol valóban boldogok lehetünk, a végtelen időben!

Isten jóvoltából, a szellemünk egyesülésével, nagyon sokféle képességgel rendelkezhetünk. Olyan érzékenyeké válunk mindennel szemben, amit addig nem tapasztaltunk meg, amíg csak lelki emberek voltunk.

Ha véletlenül mégis tapasztaltunk valamit, akkor azt mondtuk, hogy van „telepátia”, vagy a „sors” akarta így, stb..

Ma már tudjuk, hogy Isten érzékennyé tette nemcsak az érzékszerveinket. Még az agyunk működése is megváltozik!

Különböző megtapasztalásaink lesznek, nagyon sok mindent megértünk, amit annak idején nem értettünk.

Élesen szét tudjuk választani a jót a rossztól.

Ha mi mégsem vennénk észre, hogy valami rosszat akarunk tenni vagy mondani, akkor beindul egy „jelzőrendszer”, amely jelez, hogy ezt vagy azt nem tehetjük meg!

Vagy fordítva, ha nem akarunk semmit se tenni, akkor szintén kapjuk a jelzést, hogy induljunk, és tegyük meg, amit meg kell tennünk!

Van, amikor tudjuk, hogy hova, és miért megyünk, de az is előfordul, hogy sejtelmünk sincs, de engedelmeskedünk, úgyis meg fogjuk tudni, hogy miért és hova kell mennünk!

Ezek az engedelmesség próbái. Mindig engedelmeskednünk kell, akár tetszik, akár nem, mert csak így tudunk együttműködni az Úrral.

Azonban ne várjunk állandó csodákat, ne várjuk, hogy Isten majd felmagasztal bennünket, és mindig kitűnünk a többi ember közül, akik csodálnak és rajonganak majd értünk!

Nem! Ez nem fog bekövetkezni! Hétköznapi emberek maradunk! Nem törekszünk arra, hogy minél szélesebb körben népszerűek legyünk, mert nem erről van szó!

Nekünk Istent és Jézus Krisztust kell „népszerűsíteni”, róluk szól az egész életünk!

Mi egyszerű háziasszonyok, anyák, apák, nagyszülők vagyunk, szinte észrevehetetlenek, akikre oda se figyelnek mások, csak azok, akiket az Úr küldött hozzánk, vagy fordítva, akikhez nekünk kell elmennünk.

Akkor viszont valami csoda fog történni, mert mi „szürke” emberek olyan „plusszal” rendelkezünk, amelyekkel mások nem!

Ugyanis ebben az esetben ***utat engedünk Isten Szent Szellemének, amely megéri a velünk együttlévő embereket, és olyan bölcsességeket kapunk, amelyeket azonnal tolmácsolunk.***

Na, ilyenkor tényleg „kitűnünk” az adott környezetből, de azután visszatérünk oda, ahol voltunk, a szürkeségbe, a mindennapokba. Majd újra a háttérben maradunk mindaddig, amíg az Úr megint nem indít bennünket valahova, valamiért.

Ha előfordulna, hogy egyes emberek minket kezdenek el csodálni, és azt hiszik, hogy mi különbek vagyunk náluk és tőlünk származnak a bölcsességek, azonnal tisztázni kell velük, hogy mi ugyanolyan emberek vagyunk, mint ők! Csak annyiban különbözünk tőlük, hogy már megtértünk, de ha ők is vállalják azt, hogy Isten útján fognak járni, kitartanak az imádkozásban és a kérésekben, ha őszintén odaszánják magukat, akkor Isten Jézus Krisztus követőivé teszi őket.

A dicsőség mindenkor Istené és az ő Fiáé, Jézus Krisztusé!

Már többször említettem, hogy **semmi nem véletlen, ami velünk, vagy ami körülöttünk történik!** Az Úr olyan

helyzetek elé állít, amelyben kipróbálja, valóban engedelmesek tudunk-e lenni?

Ha nem törik meg az akaratunk, akkor nem leszünk képesek arra, hogy Jézussal együtt éljünk, és valóban a követői legyünk. Akkor nem kapjuk meg Isten áldásait, és nem jutunk el az igazságra, nem jön helyre az életünk, nem gyógyulunk meg, nem leszünk egészségesek! Akkor maradunk a bűn rabszolgái!

Nagyon fáj a lelkünk, amikor valami vagy valaki „csorbítja” a jelentőségét! Amikor meg kell szabadulni az irigységtől, a kívánságoktól, a hazugságoktól, stb.

Nagyon tud fájni a lelkünk, amikor nem tudunk valamit megvásárolni, pedig „annyira szeretnénk!” Amikor megsértenek minket, és nem „vághatunk” vissza, nem állhatunk bosszút! Amikor látjuk, hogy másoknak minden megadatott, pénz, hatalom, siker, népszerűség, szerelem, nekünk meg semmi sem jut!

Azonban ezek a fájdalmak, ha Isten megvilágosításába kerülnek, és őszintén megvalljuk, hogy a rossz lelki hajlamaink mind-mind bennünk vannak, akkor hamarosan megszűnnek, és már nem fájnak!

De ha nem valljuk meg az Úrnak, akkor marad minden úgy, ahogy eddig volt, az életünk minden fájdalommal együtt! A lelki bajaink továbbra is rombolják a testünket és a lelkünket egyaránt, és soha nem tapasztaljuk meg azt a szellemi életet, azt a végtelen sok csodát, ami-
ben Isten részesít minket!

Azt a szeretet, amely kimondhatatlan örömmel párosul, azt a biztonságérzetet, amelyben eddig soha nem volt részünk, azt a szabadságot, amelyet még nem tapasztal-

tunk meg, és azt az örömet, amit csak az Úr tud nekünk adni!

Melyik miért fontos?

Ha a szellemünk „kiszabadult” a lelkünk fogságából, akkor a lélek vezető szerepe megszűnik, de csak a vezető szerepe szűnik meg!

Ezután is szükségünk van a lelkünkre, de a vezető szerepet átveszi Isten Szent Szelleme, amely egyesül a mi szellemünkkel!

A lelkünk a földi életünkben igazodik el, kapcsolatban áll az emberekkel, a környezetünkkel, és egy kissé viszsza-fogottabb formában van jelen.

A szellemünk viszont Jézus Krisztussal és Isten Szent Szellemével van kapcsolatban.

A szellemünk közvetítő a szellemi világ és a földi élet között. **Csak abban az esetben érjük el a boldogságot, az elégedettséget, ha a szellemünk a lelkünk és a testünk együtt tud működni!** Ekkor mondhatjuk el tiszta szívből, hogy harmóniában élünk.

Ebben az esetben, bármilyen testi hibával, vagy esetleg betegséggel élünk is, mégis egészségesek vagyunk! A kiszabadult szellemünk és a megváltozott, megtisztult lelkünk együttműködik Isten Szent Szellemével!

Isten Szent Szelleme pedig tanít, és vezet a minden napokban. Ekkor már nyilvánvalóvá válik számunkra, mi Isten akarata, mit kell tennünk, és miért következnek be azok az események, amelyek bekövetkeznek.

Bármilyen történik is, mi mindig elégedettek leszünk!

A Szent Szellem mindent átvizsgál, átértékel! Megváltoztatja az egész felfogásunkat és vezet a kijelölt úton.

Tehát irányítja az életünket és eljuttat az igazi szabadságra.

Természetesen ezután is lesznek kísértések, de már nem vagyunk kiszolgáltatva mindenféle hatásnak! Érzékenyekké válunk, mert mindig Jézusra figyelve, kisebb esélye van annak, hogy „belesétáljunk” bármilyen csapdába, vagy kísértésekbe essünk, mert már nem a lelkünk irányítja az életünket, hanem a kiszabadult szellemünk Isten Szent Szellemével közösen!

Eljön az az idő, amikor már nem akarunk mindent birtokolni és megszerezni! Egyszerűen elégedettek tudunk lenni azzal, amink van!

Nem félünk a holnap gondjaitól! Rájövünk arra, hogy mindig a mának kell élnünk! Az „itt és most” a lényeg, hiszen ebben a pillanatban mindenünk megvan.

Miért engedi meg Isten?

„... és volt egy embernek egy fügefája szőlejébe ültetve; és elment, hogy azon gyümölcsöt keressen, és nem talált.

És monda a vincellérnek; íme, három esztendeje járok gyümölcsöt keresni e fügefán, és nem találok; Vágd ki azt, miért foglalja a földet is hiába?

Az pedig felelvén, mondta néki: Uram, hagyj békét néki még ez esztendőben, míg köröskörül megkapálom és megtrágyázom:

És ha gyümölcsöt terem jó, ha pedig nem, azután vágd ki azt.” /Lukács 13, 6-9./

Isten igen hosszan eltűri, hogy semmi hasznunkat sem látja! Mennyire fájhat neki, hogy hosszú évek óta kínálja a lehetőségeket a kapcsolatfelvételre, és mi nem élünk vele!

Megengedte, hogy megszülessünk, mégsem keressük se Őt, se Jézus Krisztust!

Várja, hátha tudomást veszünk Róla, és azt is várja, hogy gyümölcstermővé /használhatóvá/, váljunk a számára.

Azonban a mi figyelmünk nem az Úrra tekint, hanem a földi életben való érvényesülésünkre és boldogulásunkra.

A fenti példázat nagyon jellemző az életünkre. Nekünk igényeink, elvárásaink vannak, és ha nem úgy sikerül az életünk, ahogyan elképzeltük, akkor kiborulunk.

Ha nincs elég pénzünk, hogy megvehessünk bármit, amit szemünk, szánk megkíván, ha nem zsongnak körül az emberek, és nem lehetünk a társaságok középpontjában, ha valami módon nem tűnünk ki közülük, bizony megkeseredett, boldogtalan emberekké válunk. Jöhetnek a nyugtatók, vagy az alkohol, mert nem bírjuk elviselni a kudarcot.

Homályos elképzelésünk van arra nézve, hogy nekünk mi a jó, és mi a hasznos. Azonban ebbe az elképzelésbe nem fér bele Isten! Róla teljesen megfeledkezünk. Úgy élünk, mintha nem is létezne!

Pedig egyszer azt ígértük, hogyha megszülethetünk, akkor keresni fogjuk az Utat, /Jézus Krisztust/, mely Istenhez vezet!

Erről azonban teljesen megfeledkeztünk, vagy egyszerűen bolondságnak tartjuk.

Isten ezért mélységesen szomorú! Fájt neki, ha látja, hogy mennyi szenvedésen mennek keresztül az emberek, és még arra se képesek, hogy az Ő nevét, vagy Krisztus nevét hívják segítségül!

Mert ha nem hívják, akkor nem segít, hiszen minden ember szabad akaratot kapott!

Kénytelen végignézni, hogy a Sátán kényére, kedvére kínozza, és vigye kárhozatba az embereket.

Mindezek ellenére sokszor nyújtana segítséget, de mégsem fogadjuk el azt!

Életünkben számos nehézséggel és tragédiával kell megküzdenuünk. Emberek milliói éheznek, háborúkban, vagy súlyos, gyógyíthatatlan betegségekben szenvednek, sok-sok kínt és fájdalmat kell elviselniük. Számtalan bal-

eset, természeti katasztrófa történik. Szinte mindennap jut a tragédiákból, amiket hallunk, látunk vagy átélünk.

Sokan elgondolkoztak már azon, hogy Isten miért hagyja, hogy „ártatlan” emberek százai, ezrei, milliói szenvedjenek? Hogy történhetnek meg ezek a csapások? Miért engedi meg Isten?

Gondolkozzunk el egy kicsit!

Mi mikor gondoltunk utoljára Istenre?

Kértük-e, hogy legyen velünk a mindennapjainkban? Életünk folyamán kértük-e a tanácsát?

Ha bármilyen problémás helyzetben vagyunk, kérjük-e a segítségét? Mikor kérdeztük meg, hogy szerinté jól teszünk-e valamit, vagy sem?

Ha valamit sikerült megkapnunk, vagy elérnünk, ***ad-tunk-e hálát Neki, mondtunk-e köszönetet érte?***

A munkánkhoz, az életünkhöz kérjük-e a segítségét és az áldását?

Imádkoztunk-e, és mikor imádkoztunk utoljára? Komolyan vesszük-e Őt egyáltalán?

Ha mi nem veszünk tudomást Istenről, akkor miért várjuk el, hogy Ő tudomást vegyen rólunk?

Miért tartjuk magunkat különlegesnek és miért tagadjuk meg Istent, amikor jól mennek a dolgaink?

S ha valami balul üt ki, vagy bármi rossz történik velünk, akkor miért Őt vádoljuk mindenért?

Bármilyen hihetetlen, de önzőségünk ellenére is segít, ha kérjük a segítségét!

A döntés joga a miénk! Mi eldönthetjük, hogy kérünk-e a segítségéből, vagy sem!

Isten türelmesen vár!

Mi sokszor annyira sem törődünk Vele, mint a kutyánkkal, vagy bármely más házi kedvenccel. Akkor miért várnánk el, hogy segítsen, ha mi nem hisszük, hogy Ő van, és nem akarjuk, hogy beavatkozzon az életünkbe?

Amikor hiszünk a jóslásokban, horoszkópokban, amikor hiszünk a természetgyógyászok természetfölötti képességeiben, a sorsban, a telepátiában, amikor hiszünk más vallások isteneiben, akkor miért várnánk el Istentől, akiben nem hiszünk, hogy segítsen rajtunk?

Isten nem vállal közösséget más istenekkel, sem jósokkal, se horoszkóp készítőkkal, semmilyen para-jelenségekkel foglalkozó személlyel, sem azok követőivel!

Eldönthetjük, hogy melyik utat választjuk, és ez alapján kell vállalnunk a következményeket is!

Szabad akaratunk van!

Ha valaki hódítani akar, és ezért háborút kezdeményez, akkor megteheti.

Ha az a nép, amelyet leigáztak, bosszúból válaszcsepást mér, engedi.

Ha csak védekezésre rendelkezik be, Isten azt is megengedi.

Ha egyik nép kiírtja a másik népet, engedi.

Ha aszály, földrengés, vagy árvíz miatt millióan meghalnak, éheznek, szenvednek, nincs hol lakniuk, nyomorognak az emberek, még azt is elviseli Isten.

Az ember sok mindent megtehet, amit meg akar tenni! Uralkodhat és uralhat mindent, az egész Földet is!

Szennyezheti a környezetet, tönkretelheti az egész bolygót, alkothat új életeteket,

DE mindezek következményekkel járnak, és ezekért a következményekért egyszer vállalniuk kell a felelősséget!

Minden tettünkért, amit életünk során elkövettünk, minden szóért, amit kimondtunk, egyszer számot kell adnunk!

Isten igazán akkor avatkozik az emberek életébe, ha kéri és hívják!

Mi nagyon hálátlan és önző emberek vagyunk! Elvárjuk a segítséget úgy, hogy cserébe kirekesztjük Istent az életünkben!

Ha azonban valakinek eszébe jut Isten és az Ő Fia, Jézus Krisztus, és kéri a segítséget, akkor esélye van a menekülésre!

Isten nem engedi, hogy az Őt keresőknek, az engedélye nélkül, a hajuk szála is meggörbüljön! Azok az emberek, akik Istent hívják segítségül, megmenekülnek és segítséget kapnak!

Sajnos az életünk nagy része úgy telik el, hogy igazán nem törődünk az Atyával.

Úgy szalad el az idő, hogy semmi érdemlegeset nem tudunk felmutatni az életünkben!

Sokszor nem is értjük mi zajlik körülöttünk. Mindegyik erőszak, agresszió vesz körül bennünket, és nem tehetünk ellenük semmit! Már azon se csodálkozunk, hogy a diák megveri a tanárát, a gyerekek szülei is megvádolják a pedagógusokat meg egymást, még a saját gyerekeiket is.

Lassan azon se csodálkozunk, hogy a gyerekek a gyilkosságoktól sem riadnak vissza!

Hová jutunk, ha nem kérünk sürgősen segítséget? Ez az agresszív viselkedés nagyon terjed! Sokszor azok a gyerekek is gyűlölködővé válnak, akik eddig nem voltak azok.

Az erősebbek zsarnokoskodnak a gyengébbeken. Hová vezet ez? Kik fogják vezetni később a közösségeket, a városokat és az országokat, ha nem a felnövő nemzedék, akikben túlteng az önzés és az agresszivitás? Még bele gondolni is szörnyű!

Sajnos sokan vannak, akik tudnának valamit tenni, mégsem tesznek semmit!

Ők azok a felnőttek, akik még most nevelhetnék, szerezhetnék a gyermekeiket, hogy később boldog, kiegyensúlyozott felelősségteljes, Istent félő, Isten útján járó felnőttekké váljanak! Akik követendő példát mutatnak nekik!

„Mert megjelent az Isten üdvözítő kegyelme minden embernek, amely arra tanít minket, hogy megtagadván a hitetlenséget és a világi kívánságokat, mértékletesen, igazán és szentül éljünk a jelenvaló világon: várván ama boldog reménységet és a nagy Istennek és megtartó Jézus Krisztusunknak dicsósége megjelenését; aki önmagát adta mi értünk, hogy megváltson minket minden hamisságtól, és tisztítson önmagának kiváltképpen való népet, jó cselekedetekre igyekezőt.” /Filemon 2. 11-14./

Összegzés

**„Mivel tehát már elfogadtátok Krisztus Jézust, az Urat, éljete is őbenne. Gyökerezzetek meg és épüljete fel őbenne, erősödjete meg a hit által, amint tanultátok, és hálaadásotok legyen egyre bőségesebb.”
/Kol. 2,6-7./**

Eljött az az idő, amikor összegezni lehet az életünk lényegét!

Amíg nem vagyunk tisztában a létünkkel, addig nagy veszélyben vagyunk!

Isten olyan titkokat osztott meg velünk, amit csak nagyon kevés ember tud!

Ha az emberek tudnák, akkor biztosan sokan jobbakká válnának, és vigyáznának arra, hogy mit mondanak, és mit tesznek!

Már többször említettem, hogy nem véletlenül születünk ide a Földre!

Mielőtt megszülettünk volna, nagyon kétségbeejtő helyzetben voltunk! Nem volt senki, aki szeretett volna minket, és nagyon vágytunk a szeretetre. Teljes bizonytalanságban éltünk. Bántottak és megaláztak bennünket!

Isten nélkül nagyon kegyetlen világban éltünk, és ez a mostani életünkre is igaz, mert nélküle elveszett emberek vagyunk!

Isten azonban adott egy utolsó lehetőséget, hogy egyszer majd egy sokkal szebb, sokkal jobb, új földön élhesük az örök életünket!

Azonban volt egy kikötése; Mielőtt bemehetünk az Ő országába, előtte meg kell születnünk ide a Földre, ahol sok lemondás és kitartás, esetleg fájdalom árán, **meg kell találnunk a hozzá vezető utat! Meg kell keresnünk az Igazságot, az Életet, az Utat, aki a Jézus Krisztus!**

Ez azért is nehéz feladat, mert nagyon nehéz úgy Istenre figyelni, hogy a körülöttünk lévő emberek által a Sátán rosszra csábít! Sok mindent elhitet velünk, amiről mi is elhisszük, hogy az jó!

Elhisszük, hogy nekünk nagyon jó, ha mindig kapunk valamit, illetve mindent megkapunk, amit megkívánunk!

Ez veszélyes lehet, mert nem vesszük észre, hogy közben a szeretet és a jóság, ami addig a szívünkben volt, eltűnik, és marad a követelés, elégedetlenség addig, amíg el nem érjük a céljainkat!

Az ilyen ember nem veszi észre, hogy pont azokat bántja meg, akik mindent megtettek érte, akik őt szeretik!

Meg kell tanulni, hogy a világon a legnagyobb kincs, a szeretet!

Szeretet nélkül is lehet élni, de akkor örök hiányérzet, örök vágyakozás, örök bánat és fájdalom marad a szívünkben és az eszünkben a szeretet hiánya miatt!

Ha elolvassuk a Bibliában az **1 Korinthusi 13. /A szeretet dicsérete/** levelet, ebben Pál leírja, hogy mi az igazi szeretet!

Ennél szebben és érthetőbben senki sem fogalmazhatja meg, hogy milyen üres, milyen elveszett, milyen értéktelen az ember, ha nem tud szeretni, és ha nem kap szeretetet!

Könnyen és észrevétlenül el lehet veszíteni a szeretet és a bizalmat, és egy idő után csak azt érezzük, hogy valami nagyon hiányzik! Valamiért nem úgy sikerül az életünk, ahogyan szeretnénk!

Isten nélkül örök boldogtalanok vagyunk!

Ezért először nekünk kell megtanulnunk szeretni, de ez se egyszerű, hiszen ezt is Istentől tanulhatjuk meg igazán!

Isten egyenlő a szeretettel!

Ha Isten nélkül, Istent megbántva élünk, akkor szeretni se tudunk igazán!

Istentől kapjuk azt a szeretetet, amely teljesen betölti az egész valónkat; a testünket, lelkünket és a szellemünket, és nincs utána semmilyen hiányérzet! Megelégszünk, méghozzá nagy-nagy örömmel, az Ő szeretetével!

Ez a szeretet olyan érzés, amelyet azelőtt soha nem tapasztaltunk meg! Ha egyszer átéltük Isten szeretetét, mindig érezni akarjuk, és pont e miatt az érzés miatt sem hagyjuk el Őt soha! Mindent megteszünk, nehogy a szeretete nélkül kelljen élnünk, mert azt már nem bíránk elviselni!

Azonban, amíg ezt nem tapasztaljuk meg, addig nem is tudjuk igazán, hogy mi az igazi szeretet!

Amikor érezzük Isten szeretetét, akkor tudtunkon kívül tovább adjuk a családjaink tagjainak, és a környezetünkben élő embereknek! Ezért Ők is megtapasztalhatják azt a szeretetet, amit ember embernek soha meg nem tud adni, de rajtunk keresztül ki tud „sugározni”!

Minél többen tapasztalják meg ezt a szeretetet, annál több szeretetre méltó, kedves ember vesz körül bennünket!

Ez csak akkor lehetséges, ha mindig figyelünk az Úrra és helyesen cselekszünk!

Nagyon fontos, hogy tiszteljük a másik embert, főleg a szüleinket! Ha ezeket nem tartjuk be, akkor soha nem tapasztaljuk meg Isten szeretetét, örömét és védelmét! Ami még rosszabb, hogy akkor nem jutunk be a Menynyek országába, ahol örök szeretetben, örömben és biztonságban élhetünk!

Ezeket nagyon nehéz felfogni! De nagyon szeretném, ha minél többen tisztában lennének Isten és az Ördög harcával! Mert a láthatatlan világban nagy harc folyik egy-egy emberért!

Isten angyalai azért harcolnak, hogy minél több ember lelke megmeneküljön! Ez csak akkor lehetséges, ha az az ember hajlandó együttműködni velük!

Az együttműködés azt jelenti, hogy tiszteli a társait! Soha nem bánt meg senkit, semmiért! Ellenáll a kísértéseknek és a rossz hajlamoknak! Nem beszél csúnyán, nem kábítószerezik, nincsenek káros szenvedélyei, mert ez mind-mind Isten ellen való véték, nem beszélve arról, hogy ezekkel teljesen tönkreteszi az ember a lelkét, a testét és az egész életét!

Mindig igazat mond, soha senkit nem csap be, és senkinek nem akar rosszat, tehát nem engedi, hogy negatív erők befolyásolják, bármilyen kecsesgötörnek látszik is!

A Sátán nagy hitető, aki elhiteti az emberekkel, hogy a rossz az jó, és a jó az rossz! Mindent kifordít, és mindent

tönkretesz! Nagyon szereti az embereket teljesen tönkretenni!

Sajnos az emberek zöme nem tudja ezt, és tudatlanul belesétálnak a felállított csapdáiba!

Azonban, ha valaki ellenáll az ördögi kísértéseknek, akkor Isten angyalai nagyon örülnek a mennyben, és az élete folyamán vigyáznak arra az emberre!

Ahhoz, hogy be tudjuk tartani ezeket, ***mindig Jézusra kell figyelniünk!*** Vele kell beszélgetni, és ha létrejön a kapcsolat közöttünk, akkor olyan csodálatos élményekben lesz részünk, amit eddig sajnos nem sokan tapasztalhattak meg!

Nagyon jó érzés lesz majd, amikor kapjuk a kérdéseinkre a válaszokat, amikor megtapasztaljuk Isten szeretetét és a védelmét, követjük az útmutatásait, ami felfoghatatlan örömmel jár!

Az imádkozást is komolyan kell vennünk, mert ez az a „láthatatlan híd” köztünk és Jézus Krisztus között!

Imádkozás révén jön be az életünkbe Jézus Krisztus, és imádkozás révén erősödik, növekedik, míg ki nem ábrázolódik bennünk! Hamarosan Jézus fogja irányítani az életünket, amely felfoghatatlan, örömmel párosul!

Azonban az Ördög is harcol minden emberért, hogy minél többen jussanak kétségbeesésbe, kilátástalanságba és kárhozatba! Minél többen vessék magukat az italba, a kábítószerbe és a szexbe! Higgyék azt, hogy ezek jobbra teszik az életüket!

Mire észbe kapnak az emberek, akkorra már többnyire késő, mert nem tudnak megszabadulni, hiszen olyan függőség alakul ki náluk, ami nélkül már nem tudnak élni!

Előbb-utóbb megbetegszenek, leépülnek!

Nagyon sok ember esik emiatt kétségbe, mert nem tudnak leszokni se az italról, se a kábítószerokról, se a cigarettáról!

A pénz szeretete is nagy csapda! Nagyon sok ember hiszi azt, hogy ha sok pénze lesz, akkor boldog lesz!

Persze, kell a pénz, hogy élni tudjunk, hogy meg tudjuk venni a szükséges dolgokat, de a pénz szeretete az Örög szeretete is!

Ha sok van belőle, elveszi az ember örömét és szeretetét! Már nem tud örülni semminek, hiszen mindene megvan, és többet is elérhet, mint ami megilleti!

Azonban átvinni a másvilágra már nem tudja, mert Isten országában és a pokolban is a pénz értéktelen, rossz dolog!

A szex is ilyen! Ha fiatal korban, gátlástalanul kezdi el az ember a szexuális életét, akkor sem a jelenlegi helyzetben, sem a későbbiekben, mire felnő, nem sok öröme lesz benne! De a kielégítetlen vágy megmarad! Ezért van annyi lelki eltorzulás!

A filmek, a könyvek, a reklámok és a modern zenék is azt sugallják, hogy az milyen jó, és már tini lányokat és fiúkat csábítanak arra, hogy mielőbb és minél többször próbálják ki!

Többnyire nagy csalódások éri őket azért, mert ahhoz, hogy a testi kapcsolat tényleg csodálatos élmény legyen, ahhoz lelkileg is meg kell „érni”, fel kell nőni!

Ez azt jelenti, hogy először lelkileg kell szeretni egymást! Tisztában kell lenni azzal, hogy a szexualitás tény-

leg egy örömteli dolog abban az esetben, amikor azt akarja mind a két fél, hogy a másinak öröme legyen!

Nem az a cél, hogy csak az egyik félnek legyen öröme, vagy csak egy-két alkalommal teremtsenek szexuális kapcsolatot, amiben nincs szó szerelemről, hanem csak a másik ember kihasználásról!

Itt magas szintű odaadásnak és átadásnak kell történnie! „Én” odaadom nem csak a testemet, hanem az egész valómat azért az emberért, akit nagyon szeretek, de azt is elvárom, hogy a „párom” is ugyanúgy átadja magát nekem, és ugyanúgy szeressen!

Ez is egyfajta lemondás önmagunkról, a másik fél számára!

Sajnos ez felnőtt korban is ritka, nemhogy fiatal korban, amikor az önzés az elsődleges cél!

Ha rövid távon gondolkozik az ember, akkor a kapcsolat eleve kudarcra van ítélve és rövid időn belül érzelmileg „kiég” az illető, és már semmi örömét nem leli benne!

Mindig keresi a megoldásokat a kielégülésre, és egyre jobban eltorzul az egész személyisége!

Még a felnőtteknél is előfordul, hogy a szerelmet ösztévesztik a szexszel!

A szerelem érzése a lelkünkben, a szívünkben jön létre, és annak nagyon stabilnak, hosszú távon erősnek kellene lennie ahhoz, hogy létrejöjjön, illetve beteljesedjen a szerelem a szexualitásban! Ami csak felnőttkorban érhető el, de ez is abban az esetben, ha mind a két fél, tehát a férfi és a nő is ugyanazt a szerelmet érzik egymás iránt!

Ha igazán boldogok akarunk lenni, akkor a párkapcsolatból se hagyjuk ki Jézus Krisztust! Ha Jézus velünk van, akkor a szerelmünk is tartós, igaz és boldog lesz!

Azonban, ha kihagyjuk Őt, amikor szerelmesek leszünk, akkor számíthatunk arra, hogy egy idő után csalódások sorozatát kell átélnünk!

Ha egy férfi vagy egy fiú azonnal szexuális kapcsolatot akar teremteni egy lánnyal, az nem szerelem, hanem olyan nagyfokú önzés, és olyan nagyfokú gátlástalan kihasználása a nőnek, amit csak megvetni lehet!

Nem beszélve arról, hogy Isten megmondta, hogy ne paráználkodj! Ez bizony még ma is nagy bűn, csak sokan nem tudnak róla!

Még tizenévesen nincs kialakulva az ember személyisége ahhoz, hogy hosszú távú szexuális párkapcsolatot létesítsen a másik nemmel!

Minél korábban kezdi el az ember a szexuális életet, annál nagyobb esélye van arra, hogy később, felnőtt korában már „kiég”, és semmi öröme nem lesz benne!

A vágy meglesz, csak kielégülés nem lesz soha! És egyre mohóbban, egyre keservesebben keresi az ilyen ember, de soha nem találja meg! Egyre szélsőségesebb módon fogja keresni a kielégülést! Ilyenkor jönnek létre az olyan bűnös kapcsolatok, amikor férfi a férfival, nő a nővel paráználkodik! Vagy vannak olyan emberek, akik kislányokkal vagy kisfiúkkal fajtalanzkodnak!

Isten ma is elítéli az ilyen viselkedésű embereket!

A bűn nem változott meg, az mindig bűn maradt, csak az emberek hiszik azt, hogy Isten mindent megváltoztat!

Valóban, sok mindent megbocsát, de vannak olyan esetek is, amiket nem tud megbocsátani!

A BŰN az, amit nem bocsáthat meg!

Ha bennünk megtalálható a bűn, és mi nem törekszünk arra, hogy ez a bűn eltűnjön az életünkől, megtisztuljunk a bűnös hajlamainktól, akkor Isten nem fog nekünk megbocsátani! Akárki akármit is mond, ez így van!

Isten büntelen, és az Ő országába bűnös hajlammal nem léphet be senki!

Bármilyen helyzetbe kerülünk, soha **ne feledjük el, hogy van egy halk „belső hangunk”, ami mindig figyelmeztet, hogy mit tegyünk meg, és mit ne tegyünk meg!**

Ha arra hallgatunk, akkor megmenekülünk a bajoktól és a csalódásoktól!

Ez az Isten Szent Szellemének a hangja!

Sok mindenre figyelmeztet, de ez egy szelíd hang! Rá kell hallgatnunk!

Az erős, határozott hang a gonoszé! Az mindig a rosszra fog csábítani!

Nagyon veszélyes dolog még a csúnya, trágár beszéd is! Ez azért is veszélyes, mert amikor káromkodunk, vagy csúnyán beszélünk valakivel, ha meg akarjuk bántani a másikat, akkor gonosz indulatok töltenek el, és ezzel akaratlanul is kinyitunk egy számunkra láthatatlan ajtót, amelyen keresztül beengedjük a gonosz démonokat és a bukott angyalokat, akik megmérgezik a lelkünket, és megmérgezik azok lelkét is, akikkel együtt vagyunk!

Továbbadjuk őket másoknak, de nekünk is marad belőlük!

Minden gonosz indulattal, csúnya beszéddel, a gonosz lelkeknek adunk lehetőséget arra, hogy az addig is rossz helyzetünk még rosszabbá váljon! Nagyon vigyáznunk kell ezekre!

Sajnos, a rosszat sokkal könnyebb megtenni, mint a jót!

A Sátán megengedi, hogy az ő gonosz útja könnyű legyen, mert a kárhozat is „lefelé lejt”, és sokan vannak azon! A visszaút viszont nagyon keserves, ha van egyáltalán visszaút!

Arról van szó, hogy könnyen meg lehet szokni a csúnya beszédet, de nagyon nehéz leszokni róla!

Könnyen rá lehet szokni a cigarettára, alkoholra, kábítószerekre, de emberfeletti erő kell, vagy sokszor még az se elég ahhoz, hogy meg tudjunk szabadulni tőlük!

Könnyű rossz társaságba keveredni, de ha rájövünk, hogy mi nem úgy akarunk élni, ahogyan ők élnek, nagyon nehéz megszabadulni tőlük!

Isten nem azért engedte meg, hogy megszülessünk, hogy még jobban elrontsuk az életünket, hanem azért, hogy minden addig elkövetett vétkeinket helyre tudjuk hozni!

A nehézség abban van, hogy nem emlékszünk arra, hogy mi történt a múltban, mert Isten elzárta előlünk a múltat, hogy itt tiszta lappal, új élettel lehetőségünk legyen egy értelmes, Istent szerető, neki tetsző életet élni!

Minden embernek van feladata Istentől, és minden embernek saját magának kell felvennie a kapcsolatot Jé-

zus Krisztussal ahhoz, hogy megtudja, mi az a feladat! Erre csak akkor leszünk képesek, ha átadjuk az akaratunkat!

Nagyon nehéz megállni és helytállni, de ha kérjük Jézus Krisztus segítségét, Ő minden nehézségen átsegít bennünket!

Soha ne feledjük el, hogy Jézus Krisztus mindig segíteni fog, ha kérjük!

Azonban nekünk is vigyáznunk kell arra, hogy mit mondunk és mit teszünk! Kivel barátkozunk, mit nézünk a tévében vagy az interneten, milyen zenét hallgatunk, milyen videoklipet nézünk, milyen könyvet vagy újságot olvasunk!

Minden-minden hat ránk jól vagy rosszul, attól függően, hogy mit tartalmaznak!

Nem mindegy, hogy melyik utat választjuk! Mert ha mi nem vagyunk hajlandók Jézus Krisztussal együttműködni, neki tetsző életet élni, ha inkább a sátáni csábításoknak engedünk, akkor Ő se fog rajtunk segíteni!

Ahhoz, hogy segítsen, nekünk is hajlandóságot kell mutatnunk Jézus felé és Isten felé!

Meg kell tanulnunk lemondani a felesleges vágyainkról és a „rossz” akaratunkról ahhoz, hogy beinduljon a valóságos, szeretetteljes, örömteli életünk!

Mindig azzal kell megelégednünk, amink van! Ne akarjunk sokat, mert akkor keveset kapunk!

Meglátjuk, hogy ***Isten a „világ legboldogabb emberévé” fog tenni bennünket***, ha megfogadjuk ezeket a tanácsokat!

Legyünk jók mindenkihez, és legyünk jó gyermekei Istennek! Ne azonosuljunk az agresszív, a rossz útra tévedő emberekkel, hanem inkább mutassunk jó példát a viselkedésünkkel másoknak!

Segítsünk azoknak az embereknek, akikkel Isten összehoz, hogy ők is megtalálják a hozzá vezető utat!